

8 Mart için alanlardayız!

Kadın çalışmasında ileriye doğru küçük adımları atarken bile çok ısrarcı, çok özverili, sabırlı ve daha soğukkanlı olmamız gerektiğini görüyor ve şimdi adımlarımızı böyle atmaya çalışıyoruz. Erkek egemen ve sömürücü sisteme karşı mücadelemizi büyütme için 8 Mart'ta alanlarda olalım! ➤ 14

Unutmadık, hesap soracağız!

16. yıldönümünde Gazi ve Ümraniye'de gerçekleştirilen katliamları Partizanca anmalı, devrim sloganlarımızı daha güçlü haykırmalıyız.

Tarih: 12 Mart Cumartesi
Yer: Eski Karakol Durağı
Saat: 10.00

Ortadoğu ateşiyle Newroz'a!

Çember içine alınamayan, başı ezilemeyen Kürt halkı devlet için en büyük korku. Bu nedenle isyanın günü Newroz'u bu yıl çok daha coşkulu, çok daha kararlı, çok daha direngen ve çok daha savaşçı karşılamak zorundayız. ➤ 10

Özgür gelecek

www.ozgurgelecek.net

Sayı: 04 Yaygın süresi

4-18 Mart 2011

* Fiyatı: 1.50 TL

* ISSN: 1307-878X

“Kader” Ortadoğu halklarının elinde!

Durdurulamayan bir isyan dalgasının dövdüğü ve devirdiği duvarların yalnızca Arap/Ortadoğu'daki diktatörlüklere ait olduğunu düşünenlerin yanıldığını anlamak için daha büyük bir paranteze bakmak ge-

reklemektedir. Emperyalist-kapitalist sistem kendi sonunu getirecek şartlar ve dinamiklerin ortaya çıkışını engelleme şansına sahip değildir. Kendi kaderine bütünüyle hükmedebilme kabiliyeti yoktur ama ömrünü uzatma adına güç ve olanakları sonuna kadar kullanmaya çalışmaktadır. Yol aldığı zemini kayganlaştıran olguların başında ekonomik krizler gelmekte, en çok panik ve yol bulma/gösterme çabaları bu aşamalarda yoğunlaşmaktadır. Ne var ki krizlerin birbirini takip eden **kronik** karakteri sürüklenme hali yaratmıştır ve akışı geriye çevirme çabaları eskisinden daha büyük gedikler açmaktadır.

Egemenler tarafından yaratılan sömürü cehenneminde, açılan gedikleri büyütme ve Ortadoğu halklarını selamlamak için isyan ve direniş ayı olan Mart'ta alanları ısıtalım!

8 tepeli şehrimden bir yoksulluk bir de yıkım görüntüleri

Derme çatma evleri, çamurlu yolları ve daha erkenden boşalarak ıssızlaşan sokakları ile İstanbul'un "8. Tepesi" olarak adlandırılıyor **Bayramtepe**.

Bayramtepe'de evleri zorla yıkamayacaklarını anlayanlar bu kez halka işgaliye cezası kesiyor. Muhtarlar aracılığı ile gönderilen işgaliye cezaları 20 bin TL'yi buluyor. Bu gelişme üzerine **Özgür Gelecek** olarak bölgeyi ziyaret ettik.

➤ 28-29

Kadının ne giydiği değil neye maruz kaldığı önemlidir!

Kadına yönelik şiddet biçimlerinin tümü erkek egemen sistemin her gün yeniden ürettiği cinsiyet ayrımcılığının sonucudur. Kadının ne giydiği, ne dediği, nasıl davrandığı değil **neye maruz kaldığı** önemlidir. Hiçbir kadın maruz kaldığı şiddeti hak etmez, şiddetin sebebi, tahrik unsuru ya da örgütleyicisi olamaz.

➤ 12

İsyan ve direniş dalga dalga...

İsyanların tüm dünya halklarına umut ve mücadele azmi aşılması bir yana sadece bu bölgedeki sallantının tüm dünyayı etkilemesine yetiyor. Bölgede halkların yarattığı depremlerin yerkürede en azından artçı sarsıntılar yaratması ise kaçınılmaz. Kısa süre içinde yaşananlar ise bizi yalnızca artçıların değil yeni ve daha büyük depremlerin beklediği konusunda uyarıyor!

➤ 23

“CHP ile halkın iktidarına hazır olun!”

Önümüzdeki günlerde Kılıçda-roğlu epeyce terleyecek. Söylem ile icraat arasındaki büyük uçurumu kapatmak zor olsa gerek! Peki, CHP 12 Haziran seçimlerinde hedef kitlesine ne tür vaatlerde bulunacak.

➤ 16-17

“GelecekSİZSİNİZ!”

Yeni Demokrat Gençlik, halk gençliğinin kendisine dönük saldırılar karşısında, koyu bir geleceksizliğe mahkum edildiği ve geleceğinin çalınması, karartılması karşısında tek alternatifin örgütlü gücü üzerinden yükselteceği bir mücadele olduğunu vurgulamak için “GelecekSİZSİNİZ” şiarının öne çıkarılacağı, etkin bir kitle faaliyeti ve eylemsel bir hat örülecek bir kampanya düzenliyor. ➤ 15

“Hak ihlallerinin takipçisiyiz!”

DİSK, KESK, TTB, TMMOB, TİHV, ÇHD, TUAD-DER, TUYAB ve **TAYAD**'dan oluşan ve üç yıllık çalışmanın ardından kurulan **Hapishaneler İzleme Kurulu**, hapishanelerdeki hak ihlallerinin takipçisi olacağını açıkladı. ➤ 20

Grev metal işçilerinin düzene başkaldırısıdır!

Birleşik Metal-İş Sendikasının kamuoyuna duyurduğu grev kararı işçi sınıfı hareketini doğrudan etkileyecektir. Bu süreç hakkında bilgi almak için sendikanın Genel Sekreteri **M. Selçuk Göktaş** ile konuştuk. ➤ 6

Özgür gelecek'ten

“Kelebek etkisinden” kaçış var mı?

✓ Sayfa 2

Sınıfsal Yaklaşım

To die for something better than to live anything

➤ Sayfa 3

Emekçinin Gündemi

Kadın işçilerin örgütlenmesi ve DDSB

➤ Sayfa 5

Göğün Yarısı

Cinsel şiddet ve “hadım”

➤ Sayfa 12

Evrensel Bakış

Açlar birlikte yürüdüklerinde

➤ Sayfa 22

Pusula

Kendimize ve kitlelerin gücüne güvenmeliyiz-2

➤ Sayfa 26

“KELEBEK ETKİSİNDEN” KAÇIŞ VAR MI?

“Garp cephesinde” yeni ve umutlu gelişmelerin yaşandığı bir zaman diliminde yeniden birlikteyiz...

Birkaç sayıdır gazetemizin önemli bir hacmini kaplayan, direniş ve isyan haberleri, her yeni günün saatlerinden beslenerek artıyor. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının, adeta **bir volkan** gibi patlayan direnişini yeni reaksiyonlarla sürmekte ve yayılmakta. Tunus'ta toprağa düşen direniş kıvılcımı, tava gelmiş tohum misali kısa sürede filizlendi, boy verdi ve buradan tüm bölgeye adeta ışık hızında yayıldı. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halkları, kısa zaman içinde tüm dünya halklarının da rahatlıkla anlayabileceği bir dilden, direniş ve isyanın gelecek günlere uzanan öfkeli dilinden konuşmaya başladı. **Haksız da sayılmazlar hani!** Bölge halkları krallar, diktatörler, şeyhler ve emirliklerin yönetimi altında on yıllardır **açlık ve sefalete mahkûm edilmiş**, her türlü hak ve özgürlükler askıya alınmış, yaşamı anlamlı kılan ne varsa prangaya vurulmuştu. Oysa biliniz ki coşkun akan bir ırmağın önüne ne kadar büyük bir **set inşa edilirse** edilsin **yıkılmaya** mah-

kûmdur. **Halkların sefaleti ile muktedirlerin saltanatı** arasında ki bu keskin çelişkinin yarattığı öfkenin elbette kahredici sonuçları olacaktır.

Birbirini tetikleyen bu isyanlar silsilesinin, dünya ölçeğinde çok daha kapsamlı ve “**can yakıcı**” sonuçlarının olacağına kuşku yok. Popüler haliyle ifade edecek olursak “**bir kelebek etkisi**” kaçınılmaz. İsyânların günlük yaşamımızın olağan seyri içine yerleşmesi ile birlikte sıkça kullanılan bu söylem yanlışta sayılmaz. Bir sistemin başlangıç verilerindeki ufak değişikliklerin, büyük ve öngörülemez sonuçlar doğurabilmesi anlamında kullanılan ve 1963 yılında Edward N. Lorenz'in bilgisayarıyla hava durumuyla ilgili hesaplar yaparken keşfettiği bu kavram sürecin göstergelerine de denk düşüyor. *Amazon Ormanları'nda bir kelebeğin kanat çırpmasının, Avrupa'da fırtına kopmasına sebep olabileceğini* bilimsel verilerle ortaya koyan Lorenz, **diyalektik materyalizmin** doğa ve toplum yasalarına ilişkin ortaya koyduklarını bilimsel verileriyle ispatlamıştı. Tunus'ta başlayan tüm Kuzey Afrika'yı arşınlayarak Libya'yı

derin etkisi altına alan, İran'a uzanan, Akdeniz ve Egeyi aşarak Yunanistan ve Belçika'ya da ulaşan bu isyan hareketi sizce de Lorenz'i doğrulamıyor mu?

Emperyalistlerin geçmişi yüzyıllara uzanan çıkar dalaşımın en önemli adreslerinden biri olan bölgede, **efendilerin de piyonların** da cilaları yenileri ile kapatılmayacak bir ölçekte dökülmedi mi? Mısır'da Mübarek'in korku cumhuriyetini **30 yıldır** finanse eden ABD emperyalizmi, diktatörün tahtı sallanmaya başlayınca demokrasi ve özgürlük çağrıları yapmaya başladı! Bu koraya kısa sürede AB'li emperyalistlerde dâhil oldu. **Ne kadar ikiyüzlü ve riyârakca değil mi?** Bölgeyi kendi aralarında ve masa başında, harita üzerinde paylaşan ve yaşanan tüm katliamların doğrudan sorumlusu olan emperyalistler, bugün demokrasi nutukları atıyor! Obama, Kaddafi'nin halkının üzerine ateş açmasını kınayarak **hesaplarının dondurulmasını** talep ediyor. Fransa, Kaddafi'ye **silah ambargosu** getirilmesini istiyor! Bölgeyi diktatörlüklere **mâhkum eden** ve halkların kamı üzerinden devletçikler kuran yoksa bu emperyalistler değil miydi?

Bu senfoni orkestrasında gürlüğü

yapan yalnızca emperyalistlerde değil. Onların işbirlikçi ve uşakları da efendilerinin peşi sıra seslerini yükseltiyor. Başbakan **Erdoğan**'ın Mübarek'e yönelik “*Halkın taleplerine kulan ver*” çağrısı hafızalardaki tazeliğini korumakta. Erdoğan, demokrasi şampiyonluğu için top koştururken ülkemizin her yerinden çıkan insan kemikleri, **zulmün ve vahşetin tanıklığı** ile konuşuyordu oysa. Başbakan “demokrasi egzersizi” yaparken Ankara'da Torba Yasaya karşı çıkanların üzerine gaz bombası ve tazyikli su sıkılan TC polisi değil miydi? Bugün Libya'da Kaddafi halkın üzerine uçaksavarla ateş açarken bu özgürlük düşkünü neden sesini çıkarmıyor? Yoksa Kaddafi'nin elinden daha iki-üç ay önce aldığı “Kaddafi İnsan Hakları Ödülü”nün verdiği minnet duygusu mudur onu tutan!

Kuzey Afrika ve Ortadoğu halklarının direnişini, isyanı bölgede özgür bir dünyanın önündeki kapılara **güçlü darbeler** indirirken, bu ateş her gün biraz daha yükselir ve yayılırken, Erdoğan'ın ve sınıf arkadaşlarının bundan kurtulması mümkün mü? Elbette değil! Çünkü **kelebek etkisi** doğanın bir yasası ve doğa kim ne derse kendi yasalarınca işliyor! **Halklarda bunun gereğini yapıyor!**

Baskılara inat, Özgür Gelecek Hozat'ta

Faşizme inat, Özgür Gelecek Hozat'ta kitlelere ulaşmaya devam ediyor. 29 Ocak'ta iki Özgür Gelecek dağıtımcısı keyfi uygulamalarla İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğrafı bahanesiyle gözaltına alınmış ve haklarında “suçu ve suçluyu övmek” adı altında işlem yapılmıştı. Daha sonra Hozat halkının sahiplenmesiyle serbest bırakılmışlardı.

Yine ikinci kez 19 Şubat günü dağıtım yapan dört arkadaşımız keyfi bir şekilde gözaltına alınmak istendi. Hiçbir gerekçe olmamasına rağmen devletin faşist güçleri Özgür Gelecek dağıtımçıları zor kullanarak gözaltına almaya çalıştı. Arkadaşlarımızın direnmesi sonucu kısa süreli arbede yaşandı. Yine Hozat halkının duyarlılığıyla karşılaştık. Yaklaşık 100 kişinin toplanması ve slogan atmasıyla faşist güçler geri adım atmak zorunda kaldı.

Bu tür faşist baskıların özellikle Hozat'ta yaşanmasının sebebi, Hozat halkının duyarlılığını ve sahiplenme ruhunu kırmak amaçlı

olduğunu biliyoruz.

(Dersim Partizan)

15 MART'I UNUTMADIK UNUTMAYACAĞIZ

Katliamlar ve kıyımlar insanlık tarihi kadar eskidir. Yaşadığımız coğrafyada da ülkemiz egemenleri onlarcasını gerçekleştirmiştir. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta gerçekleştirilen katliamlara bu kez de 12 Mart'ta Gazi Mahallesi eklenmiştir.

Suskunluğa boğmak, sindirmek ve teslim almak isteyenlere inat, halkımızın öfkesi bir kez daha sokaklarda yankılandı. 12 Mart 1995'te Gazi'de yaşananlara 1 Mayıs Mahallesi halkı da sessiz kalmadı. Tepkisini ve öfkesini soğa taşıyarak katliamı lanetledi, halkın direnişini sahiplendi.

Halkın üzerine çevrilmiş namlular bir kez daha ölüm kustu. **Genco Demir**, İsmihan Yüksel, **İsmail Baltacı**, Hasan Puyan ve **Hakan Çabuk** adlı 5 mahalleli direniş sırasında polislerin saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

2 Eylül 1977'de 12 insanımızın katledilmesinin ardından mahallemiz 15 Mart'ta bir kez daha hedef seçilmiş ve 5 insanımız saldırıda yaşamını yitirmiştir.

16 MART HALEPÇE VE BEYAZIT KATLİAMINI UNUTMAYACAĞIZ

15 Mart şehitlerini anarken Halepçe ve Beyazıt katliamlarını

da lanetliyoruz. 16 Mart 1988'de Halepçe'de 5000'i aşkın Kürt kimyasal silahlarla imha edildi. Halepçe'nin yarattığı acı ve gözyaşı bugün de hala dinmedi. Yine 16 Mart 1978'de Beyazıt'ta 7 devrimci öğrenci katledildi.

Halepçe ve Beyazıt; yüzlerce yıldır yaşanan saldırı ve katliamların devamıdır. Bugün de saldırılar pervasızca sürdürülmekte işçi ve emekçilere, halkımıza nice acılar tattırılmaktadır.

ANMA PROGRAMI

13 MART 2011 (PAZAR)

Mezar ziyaretleri için saat 10.00'da PSAKD önünden araç kaldırılacaktır. **Yemek** 13.00-14.00 arası PSAKD Cem Evinde verilecektir. **Yürüyüş** saat 15.00'te Cennet Dügün Salonu'ndan başlayacaktır.

Düzenleyenler; Anadolu Temel

YDG

Yeni Demokratik Gençlik

Neue Demokratische Jugend

**Wir wollen Leben frei und Einzel
Wie ein Baum und Solidarisch wie ein Wald**

PROGRAM

- Grup Şiar
- Grup Asmen
- Grup Mozart's Scherben
- Cultura folklor ekibi
- YDG Temsilcisinin konuşması
- Sinevizyon gösterisi

Yer: Bürgerhaus Mitte
Schaffner Str. 17
89073 Ulm
Saat: 18.00
Tarih: 26 Mart Cumartesi
Giriş: 5 €

Düzenleyenler:
Ulm Yeni Demokratik Gençlik & Tohum Kültür Merkezi
www.ydg-online.org • ulm@ydg-online.org

Yaygın süreli

Umut Yayımcılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.

İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İstanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN

Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok,
No: 366 Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02 **Ankara:** Sağlık 1 Sk. No: 17/19 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65 **İzmir:** 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07

Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95 **Erzincan:** Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3

Tel: (0446) 223 67 18 **Bursa:** Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel,

Tel: (0224) 224 09 98 **Mersin:** Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8

Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

“TO DIE FOR SOMETHING IS BETTER THAN TO LIVE ANYTHING

Hemen her zeminde hareket felsefesini “*umudu kırma*” üzerine şekillendirenlerin, aksi yöndeki gelişmeler karşısında neler yaşadıklarını tahmin etmek zor değildir.

Durdurulamayan bir isyan dalgasının dövdüğü ve devirdiği duvarların yalnızca Arap/Ortadoğu’daki diktatörlüklere ait olduğunu düşünenlerin yanlışlığı anlamak için daha büyük bir paranteze bakmak gerekmektedir. Bunun için zamanın ilerlemesi ve en azından orta vadedeki sürecin gözlemlenmesine ihtiyaç da yoktur. Tarihi, geçmişin muhasebesi olarak algılama yanlışlığı, gün ve gelecekle bağı kurmadan olaylar dizisi olarak gösterme hatası, yaşanmakta olanların çözümünde eksiklik yaratmaktadır ki, bunun bilinçli bir yönlendirme olduğuna kuşku yoktur. Tarihin doğru yorumlanmamasına (çarpıtılmasına) ek olarak geliştirilen bu tarzın günümüzdeki işlevi de dikkatle incelemeye değerdir.

Sözü belki de ezber derecesinde edilen, sınıfsal çelişkilerin keskinleştiği ve derinleştiğine dair söylemin, sayılardan ibaret anlatımını istatistikten somut yaşama indirgeyen, inanılır ve gerçekçi kılan sınıf mücadelesinin görünümüdür. Bunu ezilen sınıfların tepki ve öfkesini somutlayan bir düzlemde görüntüleyen, egemen sınıflara yönelik her türlü kalkışmadır ki iktidarla kurulan ilişki bağlamında “**politik**” olgunun temeli burada irdelenmelidir. Sistemin sorgulanması ne kadar eksik ve sorunlu bir temelde gelişirse gelişsin, ortada bir sorgulama durumu vardır ve çok zayıf/güçsüz politik motifler taşıyan hareketlerin dahi en önemli getirisini bu çerçevede değerlendirmek gerekir.

Obama’nın seçim sloganına gönderme ve çağrıştırma sorunu içerse de “*evet, yapabiliriz/yes, we can*” sözüyle açığa vurulan, kendi gücünü hissetme, farkına varma olgusudur. Bunun “kadercilik” ağının pençesinde kıvrandırılan bir coğrafyada yaşanmasının önemi daha iyi anlaşılmalıdır. Halkın kendi geleceğine hükmedebilmesinde ilk atlaması gereken eşğin bu olduğu hatırlanırsa, mücadele geleneği ve mayalanma gerçekliklerinin taşıdığı anlam daha açık görülebilecektir. Direniş ve mücadele geleneğinin olgunlaştırdığı toplumların elde ettiği avantajın **mayalanma** süreciyle bağlantısı, belli dinamiklerin oluşmasıyla doğrudan ilişkilidir. Politik öncünün ideolojik ve politik olarak şekillenmesini de beraberinde getiren bu sürecin eksik kaldığı her durumda hareketin yaşayacağı sorunlar katlanmaktadır.

Tunus, Mısır derken Libya’da da

rejimi allak bullak eden halk isyanları serisine daha hangi örneklerin ekleneceği çok rahat kestirilemiyor ama öncelikle bütün bölgede şu veya bu oranda etkili sonuçlar doğuracağı kesinleşmiş durumdadır. Bunda bölge ülkelerindeki rejimlerin benzer karakterdeki şekillenmesi ile sosyo-kültürel yapılarıdaki ortaklığın yakın ilişkisi vardır. “Domino” etkisi, birbirine komşu olmaktan öte bu gerçeklikle alakalıdır ve emperyalistlerin cetvelle sınır çizmenin semeresini geri ödeme sürecine girdiklerine dair algı, **paniğin** esas nedenidir. Tam da bu nedenle sürece müdahale için çeşitli taktik ve yöntemlerin devreye sokulduğu/sokulacağı günler yaşanmaktadır. ABD ve AB’nin açıkça askeri müdahaleyi (BM ve/veya NATO kullanılarak) dillendirmesi, yeni işgal ve saldırıları gündeme getirmiştir ki sürece başından itibaren yön verdiklerine dair iddialar ancak daha büyük komplo teorileri uydurularak “açıklanabilir” hale gelmektedir.

Yaşanan süreci genel olarak emperyalizm, özel olarak da ABD emperyalizminin yönlendirmesine bağlayarak açıklamanın, ultra-emperyalizm teorilerinde temelini bulan **mutlak kudret** ve sonsuz egemenlik anlayışıyla doğrudan ilgisi vardır. Bu sistemin yıkılacağı ve yerini sosyalizme bırakacağı gerçeğini, bu bilimsel saptamayı ters yüz ederek, “kendi kaderini tayin” olgusunu yıkıma uğratmanın çıkış yolunu da döşeyen bu tez, burjuva ideolojisinin temelini oluşturmaktadır. Kendisini insanlığın ve bu bağlamda bütün toplumsal kategorilerin ebedi efendisi olarak ilan eden burjuvazi, uygarlık tarihinde son basamağa ulaştığı ve bunu engellemeye çalışanların hüsrana uğrayacağını asırlardır savunmakta; her vesileyle bunun sağlanması yapılmakta, bütün gelişmeler bu potada eritmeye çalışılmaktadır.

Emperyalistlerin çeşitli plan ve projeleri kapsamında kitle hareketleri ve eylemler geliştirdiği, manipülasyon çalışmaları yürütüp provokasyonlar örgütlediği, bunlar üzerinden biçimlendirme faaliyetlerine giriştiği tarihin tanık olduğu gerçekler arasındadır. Bunun yakın örnekleri olarak yaşanan Sorosçu renkli “devrimler”e duyulan ihtiyaç, işgal ve saldırılarla hedeflenenlerden öz olarak hiçbir farklılık taşımamaktadır. Bu örnekler dışında gelişen ve sınıf mücadelesinin ana eksenini oluşturan kitle hareketlerini dene-

time almak, açığa düşürerek kendi potasında eritmek ya da kaldıraç olarak kullanmak için de seferber olunmakta, genel tabloda baskın bir yer kaplayan önderlik ve örgütlülük zafiyeti, sonuç almalarına önemli olanaklar sunmaktadır.

İsyan dalgasının sonraki aşamasında yaşanacak olanların bu gerçekliğe örnekler oluşturma olasılığı güçlüdür ama bu duruma dair ilk vurgunun, sistemin kendini koruma refleksindeki kabiliyetine değil, ömrünü uzatmak için **son kozları** oynamasına yapılması gerekir. Unutulmaması gereken, onyıllardır süren ve ayakta kalacağına mutlak gözüyle bakılan rejimlerin iflase sürüklenen ve en iyimser ifadeyle kılık/biçim değiştirmeye yönelen durumlarıdır. Merkezdeki efendilere sıranın kendilerine geleceğine dair güçlü sinyaller gönderen gelişmeler, “**kaderin**” aksi yönde tecelli edeceği mesajını vermekle beraber halklar cephesine daha önceki pratiklerle verilen umudu tazelemiştir. Hemen her zeminde hareket felsefesini “**umudu kırma**” üzerine şekillendirenlerin, aksi yöndeki gelişmeler karşısında neler yaşadıklarını tahmin etmek zor değildir.

Bunu anlamak için şu sıralar sistemi temsil eden şahsiyetlerin ifade

Unutulmaması gereken, onyıllardır süren ve ayakta kalacağına mutlak gözüyle bakılan rejimlerin iflase sürüklenen ve en iyimser ifadeyle kılık/biçim değiştirmeye yönelen durumlarıdır.

ve hareket tarzına bakmak yeterince açıklayıcıdır. Önce beklemeye girme, sonra yarım ağızla eleştirme ve nihayet durumu kabullenme adına yapılan açıklamaların verdiği **aciz**; her şeye muktedir görünme halinin suya dökülmesi ve uşaklarının/kuklalarının düştüğü durumun yansımasından başka bir şey değildir. Sürece yön vermeyi başından itibaren kendi tasarrufları kapsamında açıklamaya çalışmanın amacı, çevrelerine örmeye gayret ettikleri halenin kutsallığına dair algıyı güçlendirmektir.

Buna yönelik faaliyetin bir diğer yöntemi, devrilen ya da devrilme aşamasına gelen gerici, faşist diktatörlere ait özgün portreler çizmektir. “Deli”, “egomanyak”, “ruh hastası”, “çılgın” vb. sıfatlarla anılan bu kişilerin sistemle bağı koparmanın yöntemi olarak seçilen bu nitelermelerin neden bu aşamada tercih edildiği, kendini ele vermenin en açık göstergesidir. Onyıllardır yönetim kademesini işgal eden bu şahsiyetlerin bir diktatör, sömürgeci, zalim, halk düşmanı, zevk ve sefahat düşkünü olarak

ifşa edilmesi için başlatılan kampanyanın sistemi **soyutlama ve ak-lama** amaçlı gerçekleştirildiği görülmelidir. Ne ki, kullanım süresinin sonunu sınıf mücadelesinin belirlediği bu kişileri teşhir faaliyetinin sisteme ayna tuttuğunu vurgulamak gerekir.

Emperyalist-kapitalist sistem kendi sonunu getirecek şartlar ve dinamiklerin ortaya çıkışını engelleme şansına sahip değildir. Kendi kaderine bütünüyle hükmedebilme kabiliyeti yoktur ama ömrünü uzatma adına güç ve olanakları sonuna kadar kullanmaya çalışmaktadır. Yol aldığı zemini kayganlaştıran olguların başında ekonomik krizler gelmekte, en çok panik ve yol bulma/gösterme çabaları bu aşamalarda yoğunlaşmaktadır. Ne var ki krizlerin birbirini takip eden **kronik** karakteri sürüklenme hali yaratmıştır ve akışı geriye çevirme çabaları eskisinden daha büyük gedikler açmaktadır. Çeşitli uzmanları eliyle isyan ve ayaklanmalara dair yapılan endişeli “**tehlike**” uyarıları karşısında çaresiz kalmakta; önüne program olarak koyduğu ve projelendirdiği “reform”ların, önlem ve hazırlıkların gerçekleştirilemediği durumda yaşananlar, çıkmazı derinleştirmektedir.

Bu yüzden çeşitli bölge ve ülkelere

yönelik hesaplar sürekli revize edilmekte, daha büyük faturalar ödeme pahasına askeri yöntemler devreye sokulmaktadır. Bunun çok daha büyük yıkım ve felakete sürüklediği dünya gerçekliği, **komünist seçeneğe** yönelik çağrıyı daha üst perdeden yineler olmuştur. Bu çağrının yanıtlanması için gökten zembille komünistlerin incecğini düşünmek tıpkı Mesih’i beklemek gibidir. Oysa tam da şu sıralar Ortadoğu ve Kuzey Afrika’daki isyanlar, dünyanın pek çok ülkesinde yaşanmakta olan çeşitli savaş ve mücadele pratikleri gibi **öncü nüvelerin** ortaya çıkma ve gelişme sürecini hızlandırmaktadır. İsyanları ve halk hareketlerini devrimler serisine bağlayacak olan bu faktör, süreçteki rolü internet ve “şekilsiz kitle” tanımı ile karartılmaya çalışılan işçi ve emekçi sınıfların yarattığı mücadele dinamiğinin bağrında yeşerecektir.

* “*Bir şey için ölmek, hiçbir şey için yaşamaktan daha iyidir.*” (Kahire Tahrir meydanında taşınan bir pankart, 30.01.11)

Emeğe yönelik saldırılara karşı DDSB ve ATİK'ten Uluslararası Sempozyum

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik (DDSB) ve Avrupa Türkî-yeli İşçiler Konfederasyonu (ATİK)'in organize ettiği Uluslararası Sempozyum İstanbul'da **20 Şubat 2011** günü Petrol-İş Sendikası Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi.

Konferansın ana konu başlıkları ekonomik kriz ve emeğe yönelik saldırılar, dünyada emeğe dönük saldırılar ve işçi hareketi, ülkemizde işçi hareketinin sorunları ve deneyimleri üzerineydi.

İlk oturumda Cumhuriyet gazetesi yazarı **Mustafa Sönmez** "ekonomik krizin etkileri" üzerine bir konuşma yaparak krizin işçiler ve emekçiler üzerindeki yansımalarına değindi. Sonraki sunumu Deri-İş Sendikası örgütlenme uzmanı **Engin Çelik** yaptı. Esnek çalışmanın kapitalizmin ortaya çıkışıyla birlikte gündeme geldiğine değinen Çelik, esnekleşmeye karşı işçilerin güvenceli bir çalışma amacıyla yürüttükleri tarihsel mücadeleden bahsederek günümüzdeki Torba Yasa'yla amaçlanan ucuz emek politikalarına, işçileri ve emekçileri etkileyen yönlerini ele alarak hak kayıplarına işaret etti.

İkinci oturumda ilk sözü **Haluk Gerger** aldı ve Ortadoğu halklarının tarihsel geçmişlerine ve halkların devrimci ve demokratik mücadelelerine değinerek günümüzde Arap halkına karşı yıllardır gelişen bir önyargının bu hareketlerle yıkıldığına dikkat çekti. Tunus ve Mısır gibi ülkelerde gelişkin bir işçi sınıfından bahsedilemeyecek olduğunu söyleyen Gerger, mücadele ile birlikte değişimin de geldiğine değindi.

Sonrasında sözü alan ATİK Genel Sekreteri **Süleyman Gürcan**, Avrupa'da Türkiye'deki Torba Yasaya benzer şekilde tasarruf paketlerinin yer aldığına dikkat çekti ve pek çok ülkede göçmenlere karşı ırkçı politikaların devreye sokulduğuna değindi. Ve son birkaç yıldır Avrupa'daki emek hareketine karşı daha duyarlı olduklarını ve Türkiyeli göçmenlerin yaşadıkları sorunlara yönelik politikalar ürettiklerine değindi. ATİK Konsey üyesi **Mehmet Tohumcu** ise küresel ekonomik krizin emperyalist merkezlerden tüm

dünya halklarına yoksulluk olarak geri döndüğüne ve buna karşı sendikalarda verilecek mücadele hattının sınıf perspektifine sahip olması gerektiğine ve Avrupa sendikal hareketin başındakilerin de Türkiye'deki sendika ağalarından farklı olmadığına dikkat çekti. IG Metal Sendikası adına gelen **Marcus**, Avrupa'da sosyal diyalog uygulamalarının sınıf hareketini baltalama amacı taşıdığına değinerek uzlaşmacı bir çizgi izlendiğine değindi ve buna karşı olanların sendikadan tasfiye edilmeye çalışıldığından bahsetti. Marcus Türkiye ziyaretinde Çorlu Grup Suni Direnişini ziyaret ederek Desa mücadelesi hakkında da daha sonra Deri-İş yetkililerinden bilgi aldığını ve gördüklerinden oldukça etkilendiğini söyledi.

Üçüncü ve son oturum üzerine ise Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı **Hasan Gülüm** ve Deri-İş Sendikası örgütlenme uzmanı **Eren Korkmaz** ve Yeni Demokrat Kadın adına Selvi Dönmez, söz aldılar. Eren Korkmaz ülkemizde son dönemlerde işçi hareketindeki ivmeleşme ve işçilerin örgütlenme ihtiyaçlarına cevap verebilecek sendikaların atıl pozisyonlarından bahsetti. Ülkemizde mücadele eden belli başlı sendikalara değinerek sendikal mücadelede işçilerin değişimlerine vurgu yaptı.

Ardından direnişlerden deneyim aktarımları da yapıldı. **Nakliyat-İş** temsilcisi Nemtrans'ta verdikleri mücadeleye değindi. Bu mücadeleye başladıktan sonra Nemtrans'ın asıl sahibi olan İş Bankası üzerinde baskı kurmayı amaçladıklarını ve CHP ve İş Bankası'nda örgütlü Basisen'le görüşme taleplerinin reddedildiğine değindi. Daha sonrasında işverenin üyelerini Liman-İş'e kaydırmaya çalıştığını ancak üyelerin bunu kabul etmediğini söyledi.

TÜMTİS temsilcisi UPS'de yürüttükleri bir yılı aşan direnişin nasıl başarıya ulaştığına kısaca değindi. Burada uluslararası alanda verdikleri mücadelenin çok önemli olduğunu ve bu mücadelenin başarıya ulaşmasının diğer kargo şirketlerinde örgütlenmeleri önünde önemli bir basamak teşkil ettiğini söyledi. 15 yıl önce yurt içi kargodaki başarı-

sızlığın ardından bir daha kargo firmalarına giremediklerini söyleyen TÜMTİS temsilcisi, UPS'deki mücadeleyi kazanmak zorunda olduklarından bahsetti. Ve bu mücadele ile işten atılan 163 işçinin tamamını geri aldıklarını ve bir protokol imzaladıklarını söyledi.

Hava-İş Sendikası temsilcisi de Sabiha Gökçen'de verdikleri mücadeleye değinerek 21 işçinin işten atılması sonrasında yaklaşık 250 işçinin kendiliğinde gelişerek atılmalara tepki göstermesi ve daha sonrasında sendikalaşmaya çalıştıklarına değindi.

BEDAŞ'ta işten atılan Ahmet de Gaziosmanpaşa'da birkaç aydır maaş alamadıkları için iş bıraktıklarını, Tes-İş Sendikası ile görüştiklerini ancak oyaladıklarını söyledi. Çadır kurma eylemine Tes-İş'in sıcak bakmamasından kaynaklı olarak çadır kurduklarını ve mücadeleye devam ettiklerini söyledi.

PTT'de işten atılan Rıza, dört buçuk yıldır PTT'de çalıştığını belirterek PTT'nin özelleştirme kapsamına alınması sonrası taşeron uygulamalarına değindi. Mücadeleyi sonuna kadar sürdüreceklerini söyledi.

Son olarak kadın sorununa ilişkin sunumlar gerçekleştirildi. Bu bölümde moderatörlüğünü Eren Korkmaz yaparken, Yeni Demokrat Kadın adına **Selvi Dönmez** emekçi kadınların yaşadıklarına değinerek taleplerini sıraladı. ATİK'ten Kadınların Kurtuluşu Hareketi Başkanı yoldaşımız, dünyada kadının bölüşümden aldığı paya dikkat çekerek mülkiyetin sadece yüzde 1'ine kadınların sahip olduğuna, gelirin yüzde 10'unu aldıklarına ancak bunu yanında üretimin yarısını kadınların gerçekleştirdiğine değindi.

Serbest sunumların da yer aldığı sempozyum, ATİK ve DDSB tarafından organize edilmesi açısından bir ilki taşı-

yordu ve belli aksaklıklara rağmen sempozyum amacına ulaşarak geniş örgütlenme çağrısında bulundu. Yürütülen sınıf mücadelesinin daha da ilerletilmesi çağrısıyla sempozyum sonlandırıldı.

Devrimci Demokratik Sendikal Birlik

Yapı Kredi'den doğa katliamına destek

HES'lerin çevreye verdiği zarar su götürmez bir gerçeklikken, bankaları da arkasına alan "enerji" şirketleri talana devam ediyor.

Doğaya verdikleri zararın yanında sağladıkları enerjinin devde kullak kaldığı bu projelerde bankalar da buralarda dönen rantın farkına vararak verdikleri kredilerle "girişimcilerin" yanlarında olduğunu gösteriyor.

Son olarak Yapı Kredi, Batman'da yapımı devam eden Garzan Hidroelektrik Santrali'nin (HES) yapımında kullanılması amacıyla Fernas Enerji Elektrik Üretim A.Ş.'ye 65,5 milyon dolar finansman sağladı. Kredi anlaşmasının imza töreninde konuşan Fernas Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Necat Nasıroğlu; "Enerji alanında büyümek ve ülkemizin öncü şirketleri arasında yer almak istiyoruz. Garzan projesi bizi bu hedefimize götürecektir önemli adımlardan bir tanesi olarak öne çıkıyor. Küresel krizin etkilerinin henüz silinmediği bir zamanda Yapı Kredi'nin sağladığı 65,5 milyon dolar tutarındaki kredinin ülkemizin enerji sektörüne ve elbette ki grubumuza duyulan güvenin bir ifadesi olduğunu düşünüyoruz" diyerek tek amaçlarının kâr etmek olduğunu göstermiş oldu.

12 Eylül referandumunun çalışma yaşamına etkileri-1

12 Eylül 2010'da gerçekleşen referandum ile yapılan değişiklikler sonucu işçi ve

emekçiler cephesinde "iyileştirme", ana-

yasal hak ve özgürlüklerde "ileri demokrasi" denilebilecek değişiklikler yaptığını iddia eden hükümetin aksine yasalar-daki değişiklikler incelendiğinde ilk başta olumlu görünen yasaların bile çok ciddi ve kapsamlı saldırılar içerdiği görülmektedir.

Anayasa'nın 51. 53. ve 54. maddelerinde yapılan değişiklikler, Türkiye'nin onayladığı temel hak ve özgürlüklere ilişkin uluslararası sözleşmelerin gerisinde olduğu gibi, var olan işçi-memur ayrımı ortadan kaldırılmamakta, emekliler ve işsizlerin de sendika kurmalarına olanak sağlamamaktadır. Memurlara ta-

nınan grevsiz toplu sözleşme hakkı bir kazanım olmadığı gibi aksine getirilen zorunlu tahkimle grev yaşağı getirmektedir.

Birden Fazla Sendikaya Üye Olma: Anayasa'nın 51. Maddesinde yapılan değişiklik ile işçi aynı iş kolunda birden fazla sendikaya üye olma hakkı elde etmiştir. Bu değişiklik ilk bakışta olumlu gibi gözükse de sonuçları itibarıyla tam bir kaos ve örgütsüzlük anlamı taşımaktadır. Sendikaların grev hakkını elde etmesi ve kullanması oldukça zor işçinin aynı zamanda aynı iş kolunda birden fazla sendikaya üye olması sonucunda oluşacak çoklu temsiliyetin ve toplu sözleşmelerin çakışması duru-

munda nasıl bir çözüme gidileceğinin cevabı yoktur. Yetki alma ve toplu sözleşmeye oturma arasında yetki davaları ve bürokrasi nedeniyle 3 yıl gibi bir süre varken birden fazla sendika ve birden fazla sendikaya üyelik ve birden fazla toplu sözleşme kargaşaya yol açacaktır. İşveren ve kolluk kuvveti tehdidi altında örgütlenmeyi başarabilen işçileri şimdi de sarı sendika ve patron tehdidi beklemektedir. Burada iktidarlarla iyi ilişkiler içerisinde olan sendikaların önü açılacak hak arama mücadelesi yürüten sendikalar eritmeye çalışılacaktır. Yetki, temsiliyet ve toplu sözleşme çelişkinin yanında artacak olan baskı da örgütsüzlüğü doğuracaktır.

Emekçinin gündemi

Kadın işçilerin örgütlenmesi ve DDSB

Kadın işçilerin örgütlenmesi konusu saflarımızda yoğun şekilde gündemleşmektedir. Bu anlamıyla artık somut adımlar atmaya ihtiyaç duyduğumuz bir dönemdeyiz. Bunu bu dönemde iki açıdan ele almaktayız.

1. Sınıf içindeki çalışmalarımızda kadın işçiler genellikle erkek işçilerden daha az ücret almakta, işyerinde daha fazla baskı, tehdit ve keyfi uygulamalara maruz kalmaktadır. İşçi kadınlar yalnızca patron ve patron vekilleri tarafından değil aynı zamanda işyerindeki diğer erkek işçiler ve işyeri dışında eş, baba, ağabey gibi aile bireylerinden de baskı ve ayrımcılık görmektedir. Bu anlamıyla kadın işçiler kendi içlerinde ciddi bir öfke ve tepki biriktirmekte, diğer yandan ise kadın işçilerde ciddi bir güvensizlik kendisini göstermektedir. Bu güvensizlik esasta erkeklerle yönelikken ortak iş yapma vb. durumlarda kendisine ve diğer kadın işçilere de yönelebilmektedir. Bu nedenledir ki çoğunluğunu kadın işçilerin oluşturduğu işyerlerinde, fabrikalarda veya fabrika içi bölümlerde kadın işçilerin birliğini ve mücadelesini örgütlemek için bir **güven inşa süreci** gerekmektedir.

Sendikaların da **erkek egemen örgütlenmeler** halinde olması kadın işçilerin yıllardır biriktirdikleri güvensizliklerini sendikalara da yönelmelerine sebep olmaktadır. Sendikal çalışmalarda kadın sorununa yaklaşımda devrimci bir politik hattın belirlenmesi hem kadın işçilerin örgütlenmesi sürecini yoğunlaştıracak hem de sendikalardaki erkek egemen anlayışı yıkmayı hızlandıracaktır.

2. Ancak bizim açımızdan mesele yalnızca kadın işçilerin örgütlenmesi süreci ile bitmemektedir. DDSB açısından da kendi örgütlenme sürecini başarıyla ileriye taşıması açısından da bu meseleye devrimci yaklaşımı güçlendirmeye ihtiyaç vardır. **DDSB faaliyetlerine kadın işçi ve emekçilerin katılımı oldukça zayıftır, bununla bağlantılı olarak kadın işçilerin örgütlenmesi ve kadın sorununa devrimci yaklaşımın kavranması konularına da ciddi bir ilgisizlik görülmektedir.** Bu bizim önümüzdeki en büyük engellerden biridir ve devrimci bir örgüt oluşturma sürecimizde önümüzü tıkamaktadır. Bugün birçok DDSB'nin işçi kitleleriyle buldukları çalışmalarda kitlelere mücadele, bilinçlenme çağrısı yaptıklarını, işverenlerin baskı ve şantajlarına boyun eğmemelerini istediklerini ve örgütlenmenin güç olmak anlamına geldiğini vurguladıklarını görmekteyiz. Ancak kendi yaşamlarında eşlerine, işyerlerinde kadın işçilere ve DDSB çalışmalarında kadın yoldaşlara yaklaşımda ciddi sıkıntılar gözlemlenmektedir. Patronun hakaret ve tehditlerine karşı çıkma çağrısı yaparken örneğin en yakınındaki eşlerine aynı tutumu takınmamanın, eşlerine saygısız davranışlar sergilememenin; bire bir örgütlenme çalışmalarında kadın işçileri yok saymanın ve yalnızca erkek işçilerle görüşmenin; DDSB toplantılarında tartışma açan, politika aktaran kadın yoldaşların fikirlerini ciddiye almamanın, sessizlikle geçirmenin veya küçümseyen yaklaşımlar sergilemenin ve kadın meselesiyle ilgili sorunları yalnızca kadın yoldaşlara havale eden yaklaşımların aramızda barınmasına izin vermemeliyiz. Bu yönde yoğun bir politik çalışmanın, ısrarlı ve sabırlı ama uzlaşmaz bir politik ikna ve dönüştürme uğraşısının içinde olmamız gereklidir.

Açıktır ki yoğun ve ısrarlı bir mücadeleyle işçi kitlelerinin desteğini almamız, alanımızda sınıf önderi konumu kazanmamız ve sendikal yönetimlerde yer almamız konusunda kuşquamız yoktur. Ancak **sağlıklı ve uzun süreli bir çalışma gerçekleştirmek ve devrimci düşünceleri ete kemiğe büründürmek açısından kadın sorununa yaklaşımın belirleyici kriterler açısından yer alması gereklidir.** Bunun bir yönü kadın yoldaşlarımızın desteklenmesi iken diğer yönü ise bu konuları elde etmek isteyen erkek yoldaşlarımızın kendilerine en yakın olan eşlerine, kadın yoldaşlarına ve işyerindeki kadın işçi ve emekçilere gösterdiği değer ölçüt alınmasıdır. Kadın sorununda devrimciliğe yönelik adım atmamakta ısrar eden ve süreci küçümseyen arkadaşlarımızın ön plana çıkma isteklerinin desteklenmemesi gerekmektedir. Çünkü birçok sendikada olduğu gibi ezici çoğunluğunu erkeklerin oluşturduğu delegelerin oyunu almak, alanındaki kadın-erkek bir bütün işçi sınıfının desteğini kazanmak anlamına gelmemektedir, bizim açımızdan ise esas olan sağlam ve kalıcı örgütlenmeler yaratmak açısından tüm işçi sınıfının özellikle de kadın işçilerin desteğini elde edebilmektir.

BEDAŞ'ta direniş başladı

İstanbul: Taşeron şirketlerin yetkisinde olan iş sahalarında yaşanan sömürü kendini artık daha da net gösteriyor. İSKİ'de başlayan işten atmaların BEDAŞ ile devam edeceği belirtiliyordu. İSKİ'de direnişin başlamasının ardından BEDAŞ'ta da maaşlar zamanında ödenmemeye başladı. Bu durumdan rahatsız olan işçilerin tepkisi eyleme dönüşüne **1 Şubat** günü 15 işçi işten atıldı. Özgür Gelecek gazetesi ve Gazi Mahallesi Özgür Gelecek okurları olarak 23 Şubat günü direnişteki işçileri ziyaret ederek bir röportaj gerçekleştirdik.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- Soner Gündoğmuş, 2 yıldır BEDAŞ bünyesinde çalışıyorum.

- BEDAŞ'ta işten atmalar nasıl başladı?

- Uzun süredir maaşlarımızı alamıyorduk. Bir süre bekledik. Baktık olacak gibi değil, 3 milyarlık senet ve E-kart haklarımız içeride duruyor, biz de bir eylem yaptık. İki gün iş başı yapmadık. Eylemin sonunda taşeron şirket bizimle bir protokol imzaladı.

ron işçilerdir. Sizin bu çalışma sisteminde dair anlatacağınız bir şey var mı?

- Evet, taşeron şirketlerde yaşanan sömürüyü en

iyi biz anlatabiliriz çünkü tüm sıkıntıları yaşayan bizleriz. Buna bizim çalışma koşullarımızdan örnekler verebiliriz. Bildiğiniz gibi biz enerji işinde çalıştığımız için hayati tehlikemiz var. Bunun için gerekli araç gereklere de ihtiyacımız var. Ancak taşeron şirketler bu araç ve gereçleri bizlere sağlamıyorlar. Mesela benim pensem elektriğin yoğunlaşmasından 3 kez patladı. Yenisi lazım oldu ama şirket bunu bana temin etmedi, ben de kendi cebimden ödeyerek bir adet aldım. Tüm bu yaşananlar bizleri oldukça sıkılamaya başladı. Hakkımızı aramak istedik, muhatabımız yok. Ve sonunda hakkımızı aradığımız için işten atıldık. Direnişimize devam ediyoruz. Hukuki süreci de başlatmış bulunmaktayız. Kamuyundan direnişimiz konusunda destek bekliyoruz.

- Direnişin başlamasından sonra sizinle bir görüşme yaptılar mı?

- Yüz yüze bir görüşme olmadı. Bir kez telefon görüşmesi yaptık. Görüşmede bize senetlerimiz de dahil tüm belgelerimizin Aram A.Ş'de olduğumuzu söylediler. Biz de Aram'ın yetkilileri ile görüştük. Aram da "siz benim bünyemde çalışmadınız ki" diyerek topu Alkama A.Ş'ye attı.

- Alkama ne diyor bu durumda?

- Alkama ondan sonra bir açıklama yapmadı.

- Taşeron şirketler bünyesinde çalışma koşullarının iyi anlatacak kişiler taşeron

karşısına direniş çadırı kurdu. Biz de işçileri yalnız bırakmak amacıyla bir ziyaret gerçekleştirdik.

12 Şubat tarihinde gerçekleştirdiğimiz ziyarette işçilerle sohbet ettik ve ertesi gün yine ziyaret edeceğimizi söyleyerek ayrıldık. Direnişin 13. gününde yaptığımız ziyarette işçilerin ihtiyaçlarını giderecek birkaç şeyi yanımızda götürdük, direniş çadırını onarmada onlara yardımcı olduk. Herkesin görebileceği bir yere işçilerle beraber taşlarla

"BEDAŞ GREVİ" yazdık. Direniş çadırının bulunduğu bölgelere işçilerin direnişini anlatan sloganları suntaların üzerine yazarak telefon direklerine astık ve daha sonra işçilerle sohbete başladık.

İşçiler Torba Yasadan tutun, taşeronlaştırmaya kadar birçok sorunu dile getirdiler. Sohbetimiz bu yönlü gelişti. Biz bu direnişten örgütlü bir kuvveti hiçbir gücün yenemeyeceğini öğrendik.

(Gazi Mahallesi Partizan okurları)

BEDAŞ direnişine omuz ver!

Merhaba...

İşçilerin haklarının gasp edildiği, taşeron çalışmanın başını alıp gittiği bugünlerde işçi direnişleri de sürüyor. 1 Şubat'ta bunlara bir yenisi daha eklendi; **Sultançiftliği BEDAŞ direnişi.** Taşeron çalıştırdıkları şirketten çıkarılan BEDAŞ işçileri işlerine geri dönme talebiyle BEDAŞ

DESA'da direniş sürüyor

İstanbul: DESA'da şubat ayı ortalarında başlayan direniş aynı kararlılık ve işçilerin yaratıcı pratikleriyle devam ediyor.

Sendikal çalışma yürüttükleri gerekçesiyle işten çıkarılan iki işçinin fabrika önündeki direnişi içerdeki arkadaşlarının desteği ile sürüyor. Her gün öğle aralarında kapı önüne çıkan işçiler, direnişte olan arkadaşlarını yalnız bırakmıyor, içerdeki gelişmeler hakkında bilgilendiriyor. Müdürlükler yoğun baskıya karşın sendikaya üyelikleri engelleyemiyor. Noteri adeta tavaf eden idare amiri (Yarbay) işçilerin yaratıcı yöntemleri karşısında çaresiz kalıyor. İşçiler Deri-İş Sendikası ile birlikte uluslararası bir kampanya örmeye hazırlanıyor. Geçtiğimiz hafta DDSB etkinliği için ülkemizde olan ATİK üyeleri de 21 Şubat'ta DESA'ya giderek dayanışma ziyaretinde bulundu. Öğle arasında içerden çıkan işçiler de sloganlarıyla dayanışma duygularını dile getirdi.

Adana Numune'de direniş sürüyor

Mersin: Adana Numune Hastanesi'nde taşeronlaşma nedeniyle birçok işçi işten atılmıştı. İşlerinden atıldığı günden bu yana direnişi sürdüren işçiler, çeşitli eylem ve etkinlikler düzenliyor.

13 Şubat'ta Numune işçileri Torba Yasa'ya karşı bir basın açıklaması düzenledi. Basın metnini kitle adına SES Adana Şube Başkanı **Mehmet Antmen** okudu. Antmen Mısır'da ve Tunus'ta direnen halkların diktatörlerine, "halkın sesine kulak ver" çağrısı yapan Başbakan Erdoğan'a **"sen de bizim sesi-mize kulak ver"** dedi. Antmen Torba Yasayla ilgili de şunları söyledi: "Torba yasa içerisine kırıntı şekline dağıttığı bazı iyileştirmeler ile kendine meşruluk sağlamaya çalışıyorsa yanılıyor. Bizler bu yasaya karşı bugün olduğu gibi bundan sonra da devam edeceğiz." Eyleme birçok demokratik kitle örgütü de destek verdi.

İstanbul: Metal sektörü şu sıralar hareketli günler yaşıyor. Birleşik Metal-İş Sendikasının kamuoyuna duyurduğu grev kararı ile bu hareketlilik daha da artacağı benziyor. İşçi sınıfı hareketini de doğrudan etkileyecek bu grev süreci ve metalde yaşanan son gelişmeleri sendikamızın Genel Sekreteri **M. Selçuk Göktaş** ile konuştuk.

- MESS ile yürüttüğünüz Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde talepleriniz kabul edilmedi. Metal sektöründe neler yaşanıyor?

- Aslında '80 darbesi ile metal işçileri için yeni bir dönemin açıldığını söyleyebiliriz. Darbe ile birlikte Türkiye'de işçiler bilgileri olmadan Türk-Metal Sendikasına üye yapıldılar. Bu tarihlerde DİSK'in faaliyetleri durdurulmuştu. Sonrası süreçte toplu sözleşmelerde tek taraflı bir hakimiyet, işverenlerin bir hakimiyeti söz konusu. İşveren sendikası MESS onun taşeron yapılanması olan Türk-Metal Sendikasıyla bu süreci birlikte yürüttü. Son birkaç yıldır ya kurban bayramı ya da şeker bayramına denk getiriliyor. Bir gece yarısı bir oldu-bitti ile işçilerin gözünden kaçırılarak yapılan toplu sözleşmeler imzalanıyor. 1988 yılında da metal işçisi toplu sözleşmelere tepki göstermişti. MESS'in tavrı çok netti; "Adresinizi terk etmeyin, Türk-Metal'i terk etmeyin çağrısı" yaptı. Bir işveren

Grev, metal işçilerinin düzene başkaldırısıdır!

sendikası yapıyor bunu. Bu işbirliği bu güne kadar sürdü. Bundan sonraki süreçte de sürecektir. Bu dönemde de Kurban Bayramı sürecine getirildi TİS.

- Sizin TİS görüşmeleriniz biraz da Torba Yasa gölgesinde sürdü gibi...

- İnsanlarımız sadece Torba Yasanın belli başlı maddelerine karşı çıkıyor. Hayır, biz onun özüne, bütününe karşıyız. Torba Yasada işçilerin aleyhine düzenlenmiş maddeler olmasa dahi sadece işverenlere verilen teşvik ve benzeri düzenlemelerden dolayı bu ülkenin insanları karşı çıkmak zorundadır.

Eğer bu ülkede işverenlere teşvik yapılıyorsa, eğer işverenlerin borçları erteleniyor, ortadan kaldırılıyor ya da bu ülkenin milli gelirinden onlara pay aktarıyorsa, metal işçisi buna karşı çıkmak zorunda. Çünkü ordaki milli gelirden ayrılan pay benim de payım. Bu anlamda biz sendika olarak gerek esneklikle ilgili düzenlemeleri gerekse de bu üretim artışına, verilere rağmen bu ortamda 5.35 TL'lik bir ücret zammını, eşitlik ilkesine aykırı yapılan bu zammı kabul etmiyoruz.

- Şu an kaç işyerinde grev kararı asıldı, süreç nasıl işliyor?

- 33 işyerinde grev kararımızı astık. 15 bin işçiyi kapsıyor. Gelen haberler işverenin baskısına rağmen işçilerin tavrının oldukça olumlu olduğu yönünde. Biz bu süreçte '80 darbe yasasının anti-demokratik düzenlemeleri ile karşı karşıyayız. Yasaya göre grev kararı ilan edildikten sonra 6 gün içinde işletmede çoğunluk sağlanarak grev oylamasına gidilebilir diyor. İşverenlerin memurların oylarıyla işletmelerde grev oylaması yaptırma hakkı var. Bizim sendika olarak bu oylamaya katılmama kararımız var. İşlet-

meler kendi memurları üzerinden zorla hayır oyu çıkartmaya çalışıyor.

- Türk-Metal sizin bu grev kararınıza nasıl bir tepki verdi?

- Türk-Metal de bu mücadeleyi baltalamak için bildiri dağıtıyor. Eğer bir sendikacı, sendika bu süreçte mücadele eden başka bir sendikaya şöyle sesleniyorsa; greve çıkmayın mücadele etmeyin diyorsa... Bir sendikanın böyle bir şey yapmaya hakkı yoktur. Biz onlara da gereken cevabı vereceğiz. Bugün Bosch, Renault, Arçelik, Ford işçisi burayı izliyor. Bize yüzlerce mail geliyor. Türk-Metal'in örgütlü olduğu alanlar bunlar. Mücadelenizi destekliyoruz diye. Onların telaşı var, korkusu var. Bu mücadele başarıya ulaşırsa işçileri tutamayacaklarını düşünüyorlar ve tutamayacaklar da. Türk-Metal toplu sözleşme imzaladı, 90 bin üyesi olduğunu söylüyorlar. İşverenler de 90 bin kişiye sözleşme imzaladık 15 bin kişiye imzalatamadık diyor. 90 bin kişinin nasıl oluşturulduğunu işverenler çok iyi biliyor. Biz işçilerle birlikte onların iradesine saygı duyarak yol alıyoruz.

- Metal sektörü oldukça önemli bir sektör. Birçok yerde örgütlediğiniz basına yansıyor...

- Metal sektöründe 650 binin üzerinde çalışan var. Sadece kayıtlı alan üzerinden söylüyorum. Son bir yıl içinde 20'ye yakın işletmede örgütlendik. Geçen dönem yüzde 40 civarında bir artış sağladık. Bu dönemde yüzde 40 olmadı, kriz etkiledi ama yine de yüzde 20'ler civarında bir artış söz konusu. Baskılara, Türk-Metal'in örgütlediğimiz alanlara saldırmasına, işverenlerin işten atmasına rağmen örgütlenme çalışmalarımız sürüyor. Örneğin dün Bursa'da 120 kişi örgütlendiği için işten çıkarıldı, Kocaeli'nde örgütlendik, 30 kişi işten çıkarıldı, Casper diye bir bilgisayar firmasında örgütlendik 4 işçi arkadaşımız

işten atıldı, Düzce Mas-daf'ta örgütlendik. Birçok fabrika sayabiliriz bu şekilde.

- Metalde en son ne zaman greve gidildi?

- 1990'dan bu yana grup grevi yaşanmadı. Tek tek grevlerimiz var. Grup olarak 21 yıl sonra ilk kez bir grev gündeme geliyor. Bu, metal işçilerinin bu düzene başkaldırısıdır. İşveren sendikasının Türk-Metal'le yürüttüğü toplu sözleşme düzenine bir başkaldırısıdır. Bu ihanete başkaldırısıdır.

- Greviniz işçi hareketi için ne ifade ediyor, diğer sendikalara bir çağrınız var mı?

- Sınıf dostlarımızın, işçi sınıfına karşı sorumluluk duyan sendikaların çaba sarf etmesi gerektiğini düşünüyoruz. Çünkü bu mücadele sadece Birleşik-Metal'in başarısı olmayacak, Türkiye işçi sınıfına ait bir başarı olacak. Sadece metal iş kolundaki bir başarı da olmayacak bu. Tekstili de etkileyecek diğer alanları da. Nasıl Tekel direnişi işçi sınıfı üzerinde bir etki yarattıysa metal iş kolundaki bu grev de bu mücadeleyi etkileyecektir. Bu ateşe bir odun atmak onların da görevi.

- Son günlerde özellikle Ortadoğu halklarının diktatörlüklere karşı bir başkaldırısı söz konusu. Başbakanın Mısır devlet başkanına yönelik bir çağrısı oldu...

- Başbakan kalkıp Mısır'a akıl verirken Torba Yasa eylemine gaz saktı. Kendi ülkesinin halkına gazla-copla karşılık veren bir sistem var. Ortadoğu'da yaşanan baskılar Türkiye'de de var. Yasalara baktığımızda bütünüyle anti-demokratik. Tunus'ta, Mısır'da halk krallıkları devirebiliyorsa halkın gücünden başka güç tanımamak gerekiyor. Bizim ülkemizde bir krallık var gibi. Başbakan istediğine istediğini yapıyor. Buna karşı başkaldırmak gerekiyor.

Direnış aybımız değil gururumuzdur!

İstanbul: Çorlu'da Avrupa Serbest Sanayi Bölgesi'nde Petrol-İş önderliğinde başlayan **Polyplex** direnişine sendika tarafından ara verildi. Ara verilmesine gösterilen gerekçe ise direnişin geleceğini olumsuz yönde etkileyecek türden.

Avrupa Serbest Sanayi Bölgesi Çorlu'nun Ulaş Beldesi'ne 3 km uzaklıkta, ülke içinde bir ülke. Etrafı tel örgülerle çevrili ve kendi içinde gümrüğü bulunan bir alan olma özelliğine sahip. Burada yapılan üretim uluslararası şirketlerin ihtiyaçlarına göre düzenleniyor. İçinde bulunan fabrikalar ise patrona gül bahçesi, işçiye ise cehennem gibi. Bu fabrikalardan biri olan **Polyplex Ambalaj A.Ş.**'de sendikalı oldukları gerekçesi ile işten atılan işçiler direnişe geçmişti.

24 Şubat günü ziyaret için gittiğimiz direniş çadırının sendika ve Emniyet Müdürlüğü'nün anlaşması ile kısa bir süreliğine kaldırıldığını öğrendik. Aldığımız bilgiye göre sendika ile görüşen Çorlu Emniyet Müdürlüğü ASSB'de yapılacak bir fabrika açılışında bu görüntünün uygun olmayacağını söyleyerek açılışın bitimine kadar çadırın kaldırılmasını istemiş ve sendika da bu talebi kabul etmişti!

PTT işçileri mücadelesi sürüyor

İstanbul: Avrupa Yakası PTT Baş Müdürlüğü önünde direnişlerini sürdüren PTT işçileri, direnişlerinin 50. gününde bir eylem gerçekleştirdi. **24**

Şubat günü Sirkeci Tramvay Duragında toplanan işçiler, "**İşimizi geri**

istiyoruz-PTT İşçileri" yazılı pankart açarak, Sirkeci PTT'ye kadar ıslık ve alkışlarla yürüdü.

Haber-Sen, Eğitim-Sen ve direnişte olan Onteks işçileri de, PTT işçilerine destek verdi. Burada açıklama yapan PTT işçisi **Cafer Kalağ** personel açığından dolayı postaların sahiplerine geç ulaştığını ve işten PTT bünyesinde yaşanan atmalardan kaynaklanan bu mağduriyetin derhal giderilmesi gerektiğini belirtti. Açıklamanın ardından yaklaşık 1 saat oturma eylemi gerçekleştirildi. Eylemin ardından işçiler, taşeronlaştırmanın yasaklanması ve taşeron işçilerin kadroya alınması talebiyle topladıkları 2 binin üzerindeki dilekçeyi Sirkeci Postanesi'nden TBMM'ye gönderdi.

Geri dönüşüm işçileri kazandı

18 Şubat günü biraraya gelen geri dönüşüm işçileri "**Ekmeğimizden Elinizi Çekin**" pankartı açarak CHP'li Muratpaşa Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasının ardından iki işçi, bütün işçiler adına belediye yetkilileriyle görüştü. Görüşmede işçilerin "biz buradan hakkımızı almadan gitmeyeceğiz. Gerekirse gece gündüz burada yatacağız" sözleri üzerine, yaklaşan genel seçimler öncesi böylesi bir direnişle karşılaşmak istemeyen CHP'li belediye, işçilerin kararlı tutumuna daha fazla karşı koyamadı ve geri dönüşüm işçileri üzerine koydukları yasağı kaldırdıklarını ifade etti.

Yapılan açıklamanın ardından işçiler alkışlar eşliğinde eylemi sonlandırdı.

(Antalya ÖG okuru)

“Soğuğa rağmen

Sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi 78 gününe ulaştı. Direnişin başlamasının ardından işçiler birçok kez saldırıya uğradı.

bizim havamız çok iyi!”

İstanbul: Sağlık Mahallesi'nde bulunan işçi durağında işine gitmek üzere servis veya dolmuş bekleyen işçiler bulunuyor. Biz de o durakta bekleyenlerden biri olarak işçilerle Ulaş Beldesi'ne doğru yola çıkıyoruz. İşçiler, mesai saatinin gelmesi ile işe yetişmeye çalışırken biz de Suni Deri Fabrikası önünde direnen işçileri ziyaret etmeye gidiyoruz.

Sendikaya üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi 78. gününe ulaştı. Direnişin başlamasının ardından işçiler birçok kez saldırıya uğradı. Direniş çadırları kundaklanan işçiler, çadırları tekrar kurarak kararlılıklarını dosta-düşmana gösterdiler. Ancak bu kez jandarma çadırın yasal olmadığını belirterek yıktı.

Yıkıldıkça kurulan yıkıldıkça büyüyen bir direniş

78 gündür devam eden direnişte çadır toplam 8 kez jandarma tarafından yıkıldı. Bu zamana kadar çadırları yıkılmasını izleyen işçiler, son yıkımda jandarmaya karşı direnişe geçmiş. Direniş

karşısında şaşırın jandarma, bir daha yıkıma gelmemiş. Ancak bu kez çadırı yıkmaya gelen ne jandarma ne de patronun tuttuğu çeteler. Yıkmaya gelen Çorlu'nun bütün sokaklarına hakim olan soğuk havadan başkası değil. İşçiler de ellerinde kalas, çekiç ve çivilerle direnişe hazırlanıyor. İşçilerden biri çadır içinde oturmuş arkadaşlarına “uyarda” bulunuyor. “Arkadaşlar çadır yıkılıyor”, “arkadaşlar tahta çıktı”, “devriliyor”...

Çadırın güçlendirilmesi bittikten sonra işçilerle çadırdaki sohbete bırakıyoruz kendimizi.

- Çadırı iyi kurtardık yine...

Bülent Turaman: Gerçekten de rüzgar bile patrondan yana çıktı. Bir jandarma yıkar, bir mafya, bu sefer de rüzgar. Daha erken gelmiş olsaydın, rüzgar daha şiddetliydi. Yine de yıktırmadık. Bu 8. çadırımız. Çadırın yıkılması direnişimizi engelleyemez. Aksine bizleri daha da güçlendirir. Çünkü zorluklara karşı mücadele ediyoruz.

- Bu koşullarda direniş daha

zorludur. Ama çelikleştiricidir.

- Kesinlikle öyle, zaten kazanacağımızdan eminiz. İçeride patron bu koşulları daha da keskinleştiriyor. Arkadaşlarımızı istifa etmeye zorluyor. Birçok arkadaşımız da istifa etti.

Direniş ile mesai saatleri 12'den 8 saate indirilmişti. İstifalarla tekrar 12 saate çıktı. Bu aslında iyi oldu, çünkü arkadaşlarımız patronun gerçekliğini daha iyi anladılar. Ve tekrar üye olmak için başvurular. Böylesi süreçler oldukça biz daha da güçleniyoruz.

- UPS ve Nemtrans işçileri kazandı, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

- Eğer kararlıysan, korkmuyorsan zaten kazanmışsın demektir. Devlet bizim bütün gücümüzü bastırmaya çalışıyor. Geçenlerde siz geldiniz ve Ergene deresinin durumunu gazetede yazdınız. Sizin duyarlılığınız bizlere örnek olmak zorunda. İşte Çorlu halkına bu lazım.

Eğer boyun eğmeyi kabullenmez, mücadele edersek kazanırız. Nuh'un gemisi battı diye biz denize sürmeyecek miyiz? Aksine o gemiler her zaman denizde olacak. '68 gençliği 6. Filoyu denize dökerken militan bir güce sahipti. Ama şimdi gençlik yumurta atmaya bile korkuyor. Biz işçiler de bu haldeyiz. Direnmekten, sendikalı olmaktan korkuyoruz. Sizin aracılığınızla Deri-İş'e teşekkür ediyorum buradan. Onlar bize eğitim çalışmalarını ile bilgi ve güç kazandırıyorlar. Kendi gücümüzün farkına varıyoruz. Son olarak bir şey söylemek istiyorum “soğuk havaya rağmen bizim burada havamız çok iyi.”

- Eğitim çalışmalarında hangi konuları işliyorsunuz?

Ferhat Kala: Kapitalizmin ne olduğunu, işçi sınıfının tarihteki yerini öğrendik, sömürünün sadece patronlardan kaynaklanmadığını esas sorunun sistem olduğunu ve sömürden kurtulmak istiyorsak sisteme karşı mücadelenin mecburiyetini öğrendik.

Sistemin kirli yüzü; OSTİM

3 Şubat günü Ankara'da 9 saat arayla iki patlama gerçekleşti. İlk patlama OSTİM Sanayi Sitesinde bir jeneratör üretim tesisinde oldu. İlk bulgulara göre patlamanın nedeni fabrikada bulunan oksijen tüpleri olarak ifade edildi. İkinci patlama ise İvedik OSB'de yaşandı. Torna atölyesi ruhsatıyla çalışan, tiner ve boya imalathanesinde yangın çıktı. Tiner ve boyaların alev almasıyla yayılan yangında birçok araç da infilak etti. Arama kurtarma ekiplerinin de müdahale ettiği patlamalarda 17 işçi hayatını kaybetti.

Her ne kadar egemenler; “Ostim'deki iş yerlerinde ihmal yok. Eğer çalışanlar ihbar etseydi gerekli önlem alınır. İhbar yoksa devletin yüküm-

lülüğü de yoktur” diyerek suçu kendi üstlerinden atmış olsalar da; denetim yapmayarak, iş güvenliği sağlamayarak bir numaralı fail konumundadırlar.

Bundan tam 3 yıl önce 23 kişinin öldüğü Davutpaşa'daki maytap fabrikasındaki patlamada “sorumluların bulunup cezalandırılmaları” gibi bu katliam için de aynısını söylediler. İşçilere Torba Yasa ile birlikte esnek çalışmayı, meslek liselerine staj ücretlerinin düşürülmesini getirenler, göçüklerde ölen işçiler için “ölüm madencilerin kaderlerinde vardır” diyenler, gü-

vencesiz çalışmayı, ruhsatsız merdiven altı üretimi yaygınlaştıranlar, kene gibi emeğimizi sömürerek kendini var edenler iş cinayetlerinin gerçek faillerini de bulamazlar.

Çünkü Ostim'deki katliamın faili sistemin ta kendisidir. O “gölgesini satamadığı ağacı keser.” Onun bütün ilişkileri artı-değer üzerine kurulmuştur. Her şeyin meta olduğu kirlenmişliğin içerisinde ise; çarkı döndüren, milyonların emeğidir.

Ülkemizin işsiz nüfusunu göz önüne aldığımızda ise; onlar için çark nasıl olsa dönecektir. Dışarıda milyonların işsiz olduğu bir ülkede; işçi yeri gelir (Tuzla'da olduğu gibi) kum torbası niyetine kullanılır, yeri gelir “kaderine ölüm” yazılır (maden işçisinde olduğu gibi). Çünkü iş güvenliği paradır. “Zaten kriz var”; daha fazla masraf çıkarmaya gerek yoktur o zaman. Gerisi ise bilinen

BERICAP'ta direniş

Kartal: Gebze'de kurulu bulunan BERICAP fabrikasında işçiler sendikaya üye oldukları için işten atılmışlar, bunun üzerine direnişe geçerek fabrika önünde çadır kurmuşlardı. Direnişe tahammül edemeyen BERICAP patronu, kolluk kuvvetleriyle direniş çadırını sökmüştü.

İşçiler yapılan saldırılara karşı direnişlerine kararlılıkla devam ediyor. Sökülen çadırlarının yerine 0302 model yaklaşık 40 yaşındaki bir Mercedes otobüsü direniş çadırı yaptılar. Sendikasılaştırılmayı asla kabul etmeyeceklerini ve sendikalı olarak işlerine devam edene kadar direnişi sürdüreceklerini dile getirdiler.

Emekliler AKP'ye yürüdü

Bursa: Emekli-Sen üyeleri 2011 maaş zamlarını halen alamadıkları için 18 Şubat günü Fomara Meydanı'ndan AKP il binasına yürüdüler.

Eylemde emekliler adına açıklamayı Şube Başkanı **Günay Onayman** okudu. Açıklamada “2011 yılı başlangıcından itibaren verilecek denilen zam oranları, torba yasa içine konulup, olgunlaşması bekleniyormuş denildi.

“İşçiler yine kaderlerine terk edildi”

Mersin: Ülkemiz topraklarında her gün birçok işçinin yaralandığı, öldüğü “kazalar” yaşanıyor. Bu işçiler bazen mevsimlik bazen maden işçileri bazen de Tuzla tersanelerindekiler oluyor. Tabii bu olayları hakim sınıflar, “kader” deyip geçiştiriyor hatta daha da ileri giderek “yöre halkı böyle kazalara alışık” diyebiliyor.

İşçi katliamlarına son örnek Maraş'ta yaşandı. İş sahasında 10 Şubat'ta meydana gelen heyelanda 7 işçinin yaralandığı, dozer operatörü **Ruşen Demir**'in ise öldüğü, 10 işçinin de kaybolduğu açıklandı. Aynı kömür üretim sahasında 6 Şubat'ta da bir heyelan gerçekleşmiş, 1 işçi hayatını kaybetmişti.

hikâye; sendikası, güvencesiz, güvensiz çalışmaya (kölelik) koşulları ve devamında iş kazaları (işçi katliamları)...

Her ne kadar yaşananlar “kader” olarak lanse edilse de; biz biliyoruz ki gelecek, dünyayı yaratan-üreten nasırlı ellerindir. Onların ayağa kalktığı; insanlık için özgürlüğü muştulayan gündür asıl geleceğimiz. Torba Yasa ile birlikte esnek çalışmanın yaygınlaştırıldığı, Bologna projesiyle gençliğin geleceksizliğe mahkûm edildiği bir süreçte, bize düşen eşit-özgür bir geleceği yaratma mücadelesine dört elle sarılmaktır.

(İzmir YDG)

Seçimler yaklaşıyor, yaklaştıkça yoksullar daha çok hatırlanıyor. Ama tabii ki egemenlerin yoksulları hatırlamasının, yoksullukla ilgili tartışmalar yapmasının tek nedeni seçimler değil. Ortadoğu'da, Afrika'da peşpeşe yaşanan halk isyanları, tüm egemenlerin yüreğine korku salmış durumda. Tunus ve Mısır'da yaşananlardan sonra Ürdün, Yemen gibi ülkelerde egemenlerin hemen bakan değiştirmeleri, paketler açmaları boşuna değildi. Veya Davos'ta bu yıl esasta "gelişmek"e olan ülkelerin durumunun konuşulması, "hayır" toplantılarının ve "hayırseverlerin" sayısının artırılması için kampanyaların yapılması, mikrokredi gibi projelerin geliştirilmesi boşuna değil.

Bu yüzyılın "ayaklanmalar yüzyılı" olacağını NATO toplantısında egemenler 12 yıl önce belirlemişlerdi. Bu çerçevede 2000 yılında Birleşmiş Milletler "Bin Yıl Hedefleri" adı altında 2015 yılına kadar yoksulluğu

dünya genelinde yarı yarıya indirmeyi hedeflediğini açıkladı. Bahsi geçen projeler, çalışmalar da bu kapsamda yapılmaya başlandı. Egemenlerin yoksulluğu düşürme çalışması elbette ki halkları düşüncelerinden değil!

Birinci olarak; kendilerine karşı gelecek halk hareketlerinin önünü kesmek, ikinci olarak; sermayenin dünyanın en ücra köşelerine dahi girmesini sağlamak, düşen kâr oranını yükseltmek hedefleniyor. Artı-değerin realizasyonu (gerçekleştirilmesi) sorunu yani üretilen metallerin satılmasıyla kâr elde edilmesi sorunu kapitalizm ortaya çıktığından beri, üretim tarzının bir sonucu olarak mevcuttur. Bu, genelde pazar sorunu olarak tanımlanır. Bunun için kitlelerin asgari alım gücünün olması gereklidir. Ve sermaye sahipleri, kayıpların önüne geçmek için bazen ücret artırımlarıyla, bazen sosyal yar-

dım adı altında yoksullara "yardım" dağıtarak bunu gerçekleştirmeye çalışırlar. Ki en son mikrokrediyle ilgili yapılan açıklamalardan, bu projeye kitlelerin değil servet sahiplerinin kazandığı ortaya çıkmıştır. Mesela Hindistan'daki mikrokredi şirketleri kriz süresince büyümeye devam etmiş ve yılda yüzde 6-100 arası büyümüştür. Mikrokredi şirketi SKS Mikrofinance'a yatırım yapanlar 2010'da yatırımlarının 95 katını kazanmışlardır. Bununla birlikte kredi alan yoksullar, daha çok borç batağına batmış, tefecilerin eline düşmüştür. (17.01.2011, Dünya Gazetesi, 22.12.2010 Radikal)

Mısır ve Tunus'taki olaylardan sonra Doğan Grubuna ait Radikal gazetesinde yazan Cüneyt Özdemir Türkiye'deki gazetelerde yoksulların durumunun işlenmemesini şöyle ele almıştı: "Türkiye'nin bir numaralı sorunu işsizlik değil mi? Peki o zaman hangi gazeteyi açarsanız neden sadece patronların ba-

şarları var da işsiz insanların dertleri yok? Bir gün plazalar yani o camdan kulelerimiz halk çocuklarının ayaklanması ile yıkılırsa, belki bu soruya aramızdan biri neden zamanında sormadığımıza pişman olabilir. Bir daha soralım: O sayfalarda neden işsizlik yok?" (01.02.2011, Radikal)

Besbelli ki C. Özdemir'in camdan kulelerinin halk çocuklarının ayaklanmaları ile başlarına yıkılması korkusunu egemenlerin hepsi daha çok hissetmeye başladı. Ve seçim sürecindeki ana tartışmanın "yoksulluk" etrafında olacağı ortaya çıktı. Fakat egemenlerin bu korkusuyla birlikte dik kat çekilmesi gereken bir yan da, yoksulluk tartışmalarıyla Kürt sorununun başka bir boyuta evrilmesi için uğraş vermeleridir.

Türkiye'de çok iyi bilinen bir gerçektir ki, "yoksul" olarak değerlendirilenlerin büyük oranı T. Kürdistanı'nda

Yoksulluk, sömürücü düzenin sonucudur

yaşamaktadır. İç Anadolu'da yoksulluk yüzde 32.1 iken bölgede yüzde 33.97'dir. Ayrıca yeşil kart Türkiye genelinde yüzde 13.2 oranında kullanılırken bölgede bu oran yüzde 37.7'dir. (10.11.2010, Günlük)

Yani yapılan-yapılacak olan "yardımların" hedef kitlelerini esasta Kürt halkı oluşturmaktadır. Çünkü sorunun ekonomik olduğu, başka taleplere gerek olmadığı özellikle CHP tarafından vurgulanmaktadır.

Tüm düzen partileri aynı hamurdandır!

Kılıçdaroğlu ve ekonomi ekibinin yaptığı toplantıyla "Aile Sigortasıyla Güçlü Sosyal Devlete Doğru" başlıklı program açıklandı. CHP, yapılan tüm sosyal yardımları Aile Sigortası Kurumu (AS-KUR) çatısı altında toplayacağını açıkladı. AKP başa geldikten sonra sistimli hale getirilen kömür, beyaz eşya, makarna şeklinde dağıtılan yardımlardan farkı ise Kılıçdaroğlu şöyle koyuyor: "Şimdiki sistemin temelinde minnet duygusu var... Biz bunun vatandaş için anayasal hak olduğunu göstereceğiz. Vatandaş, 'güçlü sosyal devlet'i yeniden görecek."

CHP'nin açıklamalarına

nan verilerle, halkların isyanlarıyla ortadadır. Burjuva sınıf, ezilenlerin alın-teri-kanı üzerinden yaptığı sömürüyü derinleştirdiği oranda kazanmaktadır. Yoksulluk, sadece yemek ihtiyacını karşılayamamak değildir. Sosyal bir canlı olan insanın eğitim, kültür, sağlık ihtiyaçlarını "yarınım ne olacak?" kaygısını taşımadan karşılaması olması gerektirir. Ama eğitimin, sağlığın ve akla gelebilecek her alanın özelleştirildiği, parayla alınıp-satıldığı kapitalist sistemde bunun olmadığını-olamayacağını görüyoruz.

Yaptığımız bu tanımla birlikte aslında Türkiye'de asgari ücretle yaşayan milyonlar açlık seviyesinde, yine gelirleri 2 bin liranın altında olan milyonlarca memur, işçi ise yoksulluk sınırında yaşamaktadır.

CHP'nin bu projesi, "sadaka kültürü" denilen olgunun kamufle edilmiş, biraz daha kapitalist ülkelerin standartlarına ulaşmış halidir. Ve ne işsizliği, ne de yoksulluğu çözebilecek; halkı yine kendisine verilecek 3-5 kuruşa mahkum etmeyi amaçlayan bir projedir. Halka, çalıştıklarının karşılığının verilmesi, sendikalaşmanın önündeki engellerin kalkacağı, sigortalaşmanın artırılacağı, taşeronlaşmaya izin verilmeyeceği gibi sözlerin bahsini açmamaktadır CHP. **Çünkü CHP de AKP ile aynı hamurdandır, bu sistemi devam ettirmek için var olan, ezenlerin çıkarını korumayı amaçlayan, bu nedenle yoksulların tepkisini yine egemenlere muhtaç olma temelinde törpülemeyi hedefleyen bir partidir.** Kitle hareketlerinin artmasıyla

kendisine "devrimci", "solcu", "kitlelerin yanında" misyonu biçilmiştir. Ama bu maskeyi takmaya çalışırken bile, Çankaya Belediyesi'nin toplu sözleşmesinin karşılığını vermeden işçileri attığını; İzmir ve Kadıköy belediyelerinde taşeronlaştırma sonucu işçilerin sokağa atılmalarını dahi ödemediğini görüyoruz. İşte diğer tüm düzen partileri gibi CHP'nin de gerçek yüzü budur.

Ezilenlerin isyana dönüşmüş öfkesinin önünün alınması hesabıyla sadece Türkiye'de değil, dünya genelinde yapılacak olan "hayırseverlik", "planlı yardım" vs. ataklarının, bu sistemin sahiplerine artık fayda sağlamayacağı açıktır. Gün geçmiyor ki bir IMF yetkilisi veya Dünya Bankası, BM yetkilisi gıda yoksunluğundan, bunun tehlikesinden bir şeyler yapılması gerektiğinden bahsetmesin. Ama korkunun ecele faydası yok! Gün gelecek bu kasırga tüm dünyayı saracak.

Kılıçdaroğlu'ndan yeni inciler..

“Sosyal demokrasinin tek kalesi olan CHP'nin” başına hızlı bir operasyonla getirilen “Memur Kemal”, her gün ilginç açıklamalarına bir yenisini ekliyor. Köken olarak Dersimli oluşu Erdoğan tarafından bile eleştirilecek bir konu oldu. Erdoğan bile: “Dersim’de insanlar vergi vermediler diye 40 bin, 50 bin insan senin partinin hükümette olduğu dönem öldürülmedi mi?” diye soruyor Kılıçdaroğlu’na. Devletin başbakanı, yapılan katliamı itiraf ediyor. Bunu yapma amacı elbette ki CHP’yi kendince teşhir etmek. Ancak bir gerçekliğe parmak basıyor Erdoğan bu konuşmalarında: Devlet ağzıyla katliam itiraf ediliyor ancak bu katliam devletten soyutlanıp devlet aklanmaya çalışılıyor.

CHP'deki “değişim” yeni bir heyecan yaratmıştı ki bütün “sol camiada” Kılıçdaroğlu'nun ve CHP kurmaylarının açıklamaları bu değişim rüzgarına gölge düşürür nitelikler taşıyordu. Birbiri ardına yapılan ve hemen ertesinde tekzip edilen açıklamalar ülkenin en önemli sorunlarına verilen “biz çözeceğiz” yanıtı burjuva siyaseti bakımından da kısır bir süreci ifade etmektedir. “Kürt sorununu biz çözeceğiz, işsizlik sorununu biz çözeceğiz, yoksulluk sorununu biz çözeceğiz, demokrasi sorununu biz çözeceğiz” diyen

Kılıçdaroğlu, **nasıl** sorusuna cevap verememektedir. Çünkü mevcut sorunları çözme kudretinin ve gücünün dahası derdinin olmadığı gün gibi ortadadır. Bolca sol söylem kullanan ve bunda ısrarcı olan “yeni” CHP elbette ki belli hesaplar doğrultusunda piyasaya sürüldü. CHP'nin revize edilip tekrar kullanıma açılmak istenmesi bizlere de bu süreci iyi analiz edip, yapılmak istenilenleri boşa çıkarmamız görevini yüklemektedir. Referandum sürecinde Dersim özgülünde boykota katılım oranındaki düşüklük hesapların ne kadar derin olduğunu gösterir niteliktedir. Hatırlarsak Kılıçdaroğlu referandumdan önce Dersim’de yaptığı mitingde Kürt sorununun çözümünü konusunda genel kapsamlı bir siyasi af taleplerinin olduğunu ifade etmişti. Ancak hemen sonrasında bu taleplerine dair herhangi bir şekilde bu soruna çözüm noktasında yaklaşmamış aksine askerden, devletten yana açıklamalarına hız vermiştir. Bu da yetmemiş, Erdoğan’a hitaben “siperde öyle durulmaz, böyle durulur” diyerek faşizan yüzünü en açık haliyle sergilemekten geri durmamıştır. “Devrimci Kemal” etiketlemesiyle siyasi arenaya sürülen Kılıçdaroğlu yüzünü ancak bu kadar gizleyebilmiştir. Seçime odaklanan bütün burjuva partileri gibi Kılıç-

daroğlu’lu CHP de ardı arkası gelmeyecek vaatlerde bulunmaya devam edecek ve bütün dertlerimizin dermanı olduğu iddiasıyla kapımızı çalacak. Elbette ki yanıttımız beklentilerini boşa çıkaracak nitelikte olacak. Tıpkı diğer burjuva partilerine vereceğimiz yanıtı bizi temsil ettiğini iddia eden CHP’ye de vereceğiz.

Batman’a gelip Batman halkını ihmal ettiğinin “özeleştirisini” veren Kılıçdaroğlu Kürt Sorununa, Güneydoğu sorunu diyerek Kürt sorununa yaklaşımını aymazca Kürt halkına karşı da göstermiş oldu. Kürt sorununu tek başına işsizlik sorunu olarak değerlendirmek ve ulusal haklardan hiçbir surette bahsetmemek bizler için yeni bir yaklaşım değildir. Dolayısıyla bizlere sorun karşısında devletin kırımını çizgilerine sadık kalacağını bir kez daha ilanıdır.

Kürt sorununun yerel gündemde en üst seviyelerde olduğu Van’da Kılıçdaroğlu’ndan yeni inciler dökülmeye başlandı. Anadilde eğitim hakkına ilişkin yaklaşımlarını soran gazetecilere anadilde öğrenimi savunan Kılıçdaroğlu “değişim yok” mesajlarını yenilemiş oldu. Kürt sorununun kendi

hükümeti zamanında çözüleceğini her fırsatta söyleyen ve bununla yetinen yalancı

Kemal, Kürtler olmadan Kürt sorununun nasıl çözülebileceğini ağabeylerinden öğrenmiş ol-

malı.

Kılıçdaroğlu’lu CHP’nin söylemleri her gün daha fazla milliyetçi, faşizan söylemlere yaklaşıyor. Gerek AKP hükümeti olsun gerekse de CHP ya da MHP olsun Kürt sorununa dair yaklaşımları ve söylemlerinde özü itibarıyla bir değişiklik yoktur. Seçim sürecine doğru ilerlerken sistem partilerinin özellikle de CHP ile AKP’nin Kürt sorununa dair yeni yalanları kapıda bizleri bekliyor. Vereceğimiz yanıt bugünden hazır: **Yalanlarınıza karnımız tok.** Halka söylenen ve daha da fazlası, önümüzdeki süreçte söylenecek olan yalanları teşhir etmek ve boşa çıkarmak için bugünden görevlerimize dört elle sarılalım. Sonları hüsrans olsun, daha yalanların işe yaramayacağını görsünler diye.

(Amed YDG)

Hukukun üstünlüğü mü, üstünlerin hukuku mu?

H. Merkezi: “Demokratik açılım” kapsamında Kürtçe yayın serbestliği geleceğini iddia eden devlet, amacının Kürtçe dil ve kültürünü politik malzemeye dönüştürme pervasızlığını göstermekte geri kalmadı.

Devletin kendi Kürt dilini oluşturmak için kurmuş olduğu ve asimilasyon politikasının bir parçası olan TRT 6 kanalına birçok Kürt sanatçı; yazarın emeğini gasp etmeye devam ediyor..

Kürtçe yayın yapan TRT 6 ve bazı özel kanallar, klipleri yayınlamasına rağmen kendilerine hiç bir telif hakkı ödenmeyen Kürt sanatçılar, yapımcılar, klip yapımcıları ve icracılar emeklerinin çalınmasına karşı “kültürlerini ve emeklerini savunacaklarını” duyurdu.

Konuya ilişkin olarak Taksim Hill Otel’de düzenlenen basın toplantısına emekleri çalınan birçok sanatçı, yapımcı, ve klip yönetmeni katıldı. Kom müzik direktörü Erdal Avcı son bir yılda bin eserin telif hakkının ödenmediğini tespit ederek eser hırsızlığı yapanları dava edeceğini açıkladı. Kültür Bakanı Ertuğrul Günay’dan randevu istediklerini ama cevap alamadıklarını belirten Avcı, “bizler hayatta olan ve hayatlarını kaybetmiş olan sanatçıların takipçileri olarak Kürt dilini, sanatını, emeğini ne pahasına olursa olsun savunacağız” dedi.

Dersim’de toplu mezar bulundu

Dersim’de topluca gömülmüş 230 kişinin mezarı bulundu. Ve mezarda kadın ve erkeklerin ayrı ayrı gömüldüğü ortaya çıktı. Toplu mezarlarla ilgili İHD Tunceli Temsilcisi Barış Yıldırım, savcılığa başvurdu. Yıldırım, **“Mezarı bulunanlar Dersim askeri harekatında öldürülenlerdir”** dedi.

Alacak köyündeki Roşnek mezrasında bulunan Çoleneşer’de iki alanda toplu halde gömülmüş insan kemikleri olduğunu ifade eden Yıldırım, kemiklerin 1937-1938’de Dersim katliamında öldürülmüş insan-

Batman’da açılmamış 6 toplu mezar

Batman’da şu ana kadar 3 toplu mezarın açıldığı ve bunlarda 26 kişiye ait kemiklerin bulunduğunu belirten İHD Batman Şube Başkanı **Osman Künteş**, henüz açılmamış 6 toplu mezarın daha olduğunu ifade etti. Künteş “Biri Batı Raman bölgesinde, 2’si

lara ait olduğunu belirterek, Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı’na başvuruda bulundu. Yıldırım, erkeklerle kadın ve çocukların ayrı şekilde topluca gömüldüğü bölgede, yaklaşık 230 kişi olduğunu söyledi. Savcılığa başvuran Yıldırım, tanık anlatımlarını kanıt göstererek, bölgede keşif yapılması talebinde de bulundu.”Kimlerin ne şekilde öldüğünün tespit edilmesi” gerekiyor diyen Yıldırım, toprak altındaki insanların kimliklerinin tespit edilip, otopsi yapılarak ne şekilde öldükleri tespit edildikten sonra, defin ruhsatı düzenlenerek “insan onuruna uygun şekilde” ayrı mezarlara gömülmesi gerektiğinin altını çizdi.

Ayrıca, bu incelemenin sonucunda, olayda sorumluluğu bulunan kişiler hakkında kamu davası açılması talep edildi. Kemiklerin bulunduğu yere yakın Gökçek köyünde 1994’te iki ailenin tüm bireylerinin kayıp olduğu iddiaları da gündeme gelmişti.

(Dersim Partizan)

Kozluk ilçesi ve 3’te Sason ilçesinde olmak üzere toplam 6 kazılmamış toplu mezar bulunuyor. Bunlardan 3 mezarın açılması için aileler bize başvurdu. Biz de Savcılığa başvuruda bulduk ancak henüz bir sonuç alamadık. Toplu mezarların açılması için girişimlerimiz devam edecek” dedi.

Türkiye’nin Minnesota sözleşmesine imza atması gerektiğini belirten Türk Tabipler Birliği Batman Şube Başkanı Dr. Mahmut Demir de “bir an önce bağımsız uluslararası bir kuruluşun bu konuda tayan edilip, özellikle otopsi çalışmalarının daha etik, daha bilimsel çerçevede yapılması için gerekli koşulların oluşmasını talep ediyoruz” şeklinde konuştu.

(Dersim Partizan)

Ortadoğu halklarının elindeki direniş meşalesi, diktatörlerin saltanatlarını yakarken karşılıyor 2011 yılı Newroz'unu. Direniş ve isyanın ateşi bu yıl daha bir güçlü yanıyor. Kıvılcımı Tunus'ta atılan Mısır ve ardından Libya'yı saran ateş, yenileri içine alarak büyüyecek. Emperyalist haydutlar ve onların yeminli uşakları isyan dalgasını bastırmanın çeşitli yollarını ararken, kitleler gerçek özgürlüğün yolunu henüz bilemese de bu başkaldırıların bugüne ve yarına verdiği umut mesajlarını görüyor ve okuyoruz.

40 yıllık kurulu saltanatlara karşı ayağa kalkan halkı yatıştırmanın yollarını arayanlar bir yandan katliam tehdidinde bir yandan refah içinde yaşatma vaatlerinde bulunuyor. Açlığın, sefaletin ve işsizliğin neden olduğu bu kalkışmaların her birinde emperyalistlerin bölge politikaları iflas ederken, gönderilen mesaj durumu yatıştırmayı esas almaktadır.

Ortadoğu, halkın isyanıyla yanar ve tüm dünyanın gözü bu isyanlara kilitlenirken model ülke Türkiye'ye biçilen rol de artıyor. Referandumla tazelenen güven, emekçilere yönelik saldırıların ivmesini artırırken, halkın demokrasi mücadelesini selamlamanın nasıl bir sahtekarlık olduğunu açıklamaya gerek bile yoktur. Çünkü o "demokrasi" ülkemizde özellikle de T. Kürdistanı'nda hiç sevilmeyen ve uygulanmayan bir yöntemdir.

Baharın isyan günlerini kucaklayan Mart ayını bir yanda gelişen isyanlarla diğer yanda ise kapsamlı saldırı ve baskıların tırmandırıldığı bir atmosferle karşılıyor. Halk kesimlerine ciddi saldırıları içinde taşıyan "Torba Yasa" onaylanırken, Kürt halkına yönelik saldırılar her gün yeni biçimlerde tırmandırılırken Nevroz ateşlerini yakacağız.

Kazılan her karış toprağın altından çıkarılan kemikler, yıllardır umutsuzlukla bekleyen kayıp yakınlarına umut olurken, imha ve inkarın sadece görünen kısmını değil "gizli" kalan gerçeğini de göstermektedir. Çöplüklerden karakol bahçelerine, dağ eteklerinden nehirlerin kenarına kazılarak çıkarılan isyancıların kemikleri bilinçlere ve vicdanlara seslenmenin ötesinde anlamlar taşıyor. Cumartesi Annelerini kabul etmekle "paylaşılan acı" Hakikatleri Araştırma Komisyonu'nun kurulmasını engelleyerek son buldu. Hakikatlerin o toprağın altında ve o coğrafyada gizli kalması istendi bir kez daha. Bu tercihin şaşırıcı olmadığı gerçeği aynı zamanda sistemin tahammül sınırlarını da gösterdi.

"**Demokratik özerklik**" talebiyle geliştirilmek istenen süreci kuşatma ve boğma hamlesiyle boşa çıkarmaya çalışan devletin elindeki en güçlü silah terör ve baskı oldu. Anadilin kullanılmasının önündeki engellerin kaldırılması için yürütülen

2011 yılı Newroz meşalesini

isyanın günü
Newroz'u bu yıl
çok daha coşkulu,
çok daha kararlı,
çok daha direngen
ve çok daha
savaşçı karşılamak
zorundayız.

Ortadoğu halklarının

Bugünü
kazanmak ve
yarına hükmetmek
için ateşe, isyana
ve kavgaya
hazırlanalım...

direniş ateşiyle tutuşturalım!

mücadele karşısında yine bildik yöntemler devreye sokuldu. Daha bir yıl önce kelepçelenerek arka arkaya sıralanan ve toplama kampını andıran o fotoğrafla yürütülen KCK operasyonu ile tutuklanan Kürt siyasetçilerin savunma hakları engellendi. Anadilde savunma yapmak gibi demokratik hakkın kullanılma talebi ret edilerek, başından beri devletin bu dava karşısındaki politik tavrı korunmuş oldu.

Sokakta Kürt halkının tepkisi ve isyanıyla karşılanan bu yok sayma imha politikasıyla birleştirilerek sürdürülüyor. Her talep, her eylem, her karşı duruş sokakları tutuşturmaya yetiyor. Çünkü demokratik taleplerin karşılığı gaz, cop, işkence ve yargısız infaz oluyor.

Gerillaya yönelik operasyonların ve saldırıların hız kesmediği bu dönemde işkenceli infazlara tanıklık ettik bir kez daha. Referandumun bölgedeki sonuçlarını hazmedemeyen, bu iradeyi kabul etmeyen devletin Doğubeyazıt'ta yaptığı katliamın ne bilançosu ne de görüntüleri hafızalardan silindi. Şimdi yaklaşan genel seçimlerde devlet bir kez daha Kürt ulusunun iradesini kırmanın ve yok saymanın hesapları içinde. R. T. Erdoğan ne şimdi ne de gelecekte yüzde 10 seçim barajını indirmeyeceklerini açıktan dillendirdi.

Adına "açılım" denilen ve büyük bir gürültüyle şişirilen balon çok geçmeden patlamış ve içinden tasfiye politikaları çıkmıştır. Kürt hareketinin hiçbir beklentisini karşılamayan bu politikanın geline aşamada süpürülerek bir kenara konulmasının nedenini anlamak ise hiç zor değil-

dir. Devletin çemberi içine alınmayan, başı ezilemeyen Kürt halkı onlar için en büyük korkudur. Bu korku şimdi daha fazla, çünkü yarıbaşımızdaki direniş ateşini tutma ve yayma potansiyelini onlar taşıyor.

Bu nedenle isyanın günü Newroz'u bu yıl çok daha coşkulu, çok daha kararlı, çok daha direngen ve çok daha savaşçı karşılamak zorundayız. Etkilerini yarın daha net göreceğimiz Ortadoğu'daki isyan ateşleri meşalemizi tutuşturuyor ve umut oluyor. Onların bitirdik dedikleri, bir daha olmaz dedikleri yerde yanan bu ateşler zalim Dehakları dize getiriyor.

Bütün gücümüz ve enerjimizle bu isyanı büyütme zorundayız: kimsesizler olarak anılan ama artlarında yüzleri ve milyonları olanların, idam sehpalarında asılı kalan geleceğin, dağ başında işkence gören yaralı bedenlerin hesabını sormak için; Ceylan Önkollarla parçalanmış bedenimize rağmen dünyaya umutla bakan gözlerin umudunu büyütme için;

Haksız savaşın en ağır biçimde bedelini ödeyen, şiddetin her biçimini en koyu haliyle yaşayan, acıları birlikte bu mücadelenin önünde yürüyen kadınlarımız için;

Merdiven altı atölyelerde güvencesiz, geleceksiz ölüme terk edilen işçilerin hakları için ve yarınlarımız için direniş meşalelerimizle Newroz'a hazırlanalım.

Bugün set olamadığımız her saldırının bedelini unutmayalım ki yarın daha fazla ödeyeceğiz. Yayma-

Ji ba biranina Hêmu Kine-
mên me! Meral, B. Anna, Pe-
rihan, Çiğdem û yêdin

NÊRGÎZA CANGORÎ

Îro 11 ê Aurêla ye
Wexta tû çûy baran dibarî
Guregura esmanan bû
Di ba û bahoza we gavê da
Bîrûsk ketin nava dile me
Roj qemirî ax û av digirîn
Lorîkên dayîkan di çûn erş û es-
manan

Xwîn ji kezeba me diçû

Bele hemrê ya cangarî
Waye dîsa hat Aurêl
Demsal biharê
Agirê şoreşê petî hilda
Tîne dide dile Partîzanan
Bihara rengîn li benda teye
Xuşexuşa ava çeme mûnzûre ye
Kulilk bi heft rengin Nergîza can
Çîya deşt û zozanan
Derê xwe vekirin
Xwezaye xwe bi rengan xemilan-
diye

Mûnzûr bi hatina te kenîya
Tû mehvanî keça Dêrsîm ê

Nêrgîza cangorî
Ew rêya te ronîkirî da
Em di meşin û eme bi meşin
Di vê rê da poşvezivirîn Tûneye
Di stran û helbestên me da
Bâhêvîti qet tûneye
Ew xwina dî herîke weki çeman
Şin dike şax û biraleyên welate
nazdar
Doza te doza meye
Şerê t eşerê me ye
Nêrgîza cangarî
Îro 11 ê Aurêla ye Îro dilanateye
Tê xwe bî rêngên sor xwmilandiye
Zarokên çavhêvî kulilk kamkirin ji
batê
Roja te piroz be Nêrgîza cangorî

Çavbeleka cangorî
Em hemû îro lî virin
Em çû caran te ji birnakin
Kulilka dile me tûyî
Nêrgîza cangorî

dığımız her isyan ateşinin biriken borcunu yarın ödemek çok daha zor olacaktır. Bugün yerine getiremediğimiz, ertelediğimiz her görev yeni görevleri biriktirerek yarına kalmaktadır. Sınıf mücadelesinin gelişen seyri ise yarına birikmiş görevlerle girilemeyecek kadar hızlı ve çetin aktmaktadır. Bu hızı yüreğinde ve bilincinde hissedenler yarına hükmedecektir. Bugünü kazanmak ve yarına hükmetmek için ateşe, isyana ve kavgaya hazırlanalım...

Türk Tabipler Birliği (TTB), kamuoyu gündemindeki toplu mezar iddiaları ve açılan toplu mezarlar için bir inceleme heyeti oluşturdu. Bazıları daha önce açılmış, bazıları henüz açılmamış 7 toplu mezarda yapılan incelemeler sonucunda, yol kenarı, çöp ve kırsal alanlarda kimliği belirsiz binlerce cesedin bulunduğu ve gerçeğin görünenden daha ciddi boyutlarda olduğu belirtildi.

TTB'den yapılan yazılı basın açıklamasında, inceleme heyetinin 19-20 Şubat 2011'de bölge tabip odalarının yöneticilerinin de katılımıyla; Bitlis, Muğla, Siirt, Batman, Diyarbakır, Kozluk, Hazro ve Silvan'daki kayıp yakınları, görgü tanıkları, İHD yöneticileri, Mezopotamya Yakınlarını Kaybeden Ailelerle Yardımlaşma, Dayanışma ve Kültür Derneği yöneticileriyle görüşüldü belirtildi. TTB tarafından açıklanan rapor şöyle:

1- Şu ana kadar 1.469 kişiye ait kemiklerin bulunduğu 114 toplu mezarın tespit edildiği; açılan 26 toplu mezarda 171 kişinin kemiklerine rastlandığı bildirilmekle birlikte olayın gerçek boyutları çok daha büyüktür. Hakkâri'den Tunçeli'ye kadar çok geniş bir coğrafyada yüzlerce toplu mezarda gömülü kimliği belirsiz binlerce ceset söz konusudur.

2- Toplu mezarların şehir merkezlerinden, yol kenarlarından, çöplüklerden kırsal alana kadar değişik bölgelerde mevcut olduğu anlaşılmaktadır.

3- Adli Tıp Kurumu (ATK) Kanunu Uygulama Yönetmeliği 10. Maddesi, otopsi işlemi tamamlanan kimsesiz cesetlerin kimliklerinin belirlenebilmesi için on beş günlük bir "teşhir süresi" öngörmektedir ve ATK'nın rutin uygu-

TTB toplu mezar incelemesi yaptı

Amed: Amed'de bulunan 102 sivil toplum örgütü, son dönemlerde ortaya çıkan toplu mezarlara dikkat çekmek amacıyla basın açıklaması

yaptı. Basın açıklamasında, polisin yoğun önlemleri dikkat çekti. Basın açıklamasını okuyan MEYA-DER temsilcisi Melek Tor-nak "TBMM Hakikatleri Araştırma ve Geçmişle Yüzleşme Komisyonunun kurulması, toplu mezarların insan onuruna uygun biçimde açılması, kimlik tespiti için kayıp yakınlarından DNA veri bankası oluşturulmalı; bu tür insanlık suçuna tanıklık edenlerin, tanıklık yapabilmelerinin koşulları oluşturul-malı" dedi.

laması da bu şekildedir. Ancak uzun yıllardır süren çatışmalarda öldürülenler için "teşhir süresi"nin uygulanmaması, ailelere cenazeleri teşhis etme ve teslim alma imkânı verilmemesi; cesetlerin toplu bir şekilde ve hızla gömülmesi, işlenen faili meçhul cinayetler olayın vahim boyutlara ulaşmasına yol açmıştır.

4- Hayatını kaybedenlerin cenazelerinin ailelerine verilmemesi, kendilerine ait mezarlarının bulunmaması, ailelere "veda hakkı"nın tanınmaması kronik bir travmaya yol açmaktadır.

5- Yakınlarını çatışmalarda ya da faili meçhul cinayetlerde yitirmiş aileler, toplu mezarların bir an önce açılması ve kimliklendirmenin hızla yapılarak cenazelerin kendilerine teslim edilmesini istemektedir. Bazı kayıp yakınlarının ve

görgü tanıklarının ise baskı görme korkusuyla müracaatta bulunmadığı bildirilmektedir.

6- Şimdiye kadar açılan mezarlarda Minnesota Otopsi Protokolü'ne uyulmaması, gerekli özenin gösterilmemesi, kepçe, dozer kullanılması, toplu mezar açma ve kimliklendirme tekniklerinin uygulanmaması; gerçeklerin ortaya çıkartılması yerine kanıtların yok edilmesi endişesi doğurmaktadır.

TTB İnceleme Heyeti'nin yaptığı incelemeler, görüşmeler ve gözlemlerle ilgili ilk değerlendirmelerini kamuoyuyla paylaşmak istiyoruz:

1- Yukarıda bahsettiğimiz şekilde geniş bir coğrafyaya yayılmış olan toplu mezarların ortaya çıkarılabilmesi için adli ve idari yetkililer konuya hassasiyetle yaklaşmalı; toplu mezar ihbarında bulunan kayıp yakınları ve görgü tanık-

larına herhangi bir baskıya maruz kalmayacakları güvencesi verilmelidir.

2- Toplu mezar iddiası bulunan yerler mezarlar açılmaya kadar korunmaya alınmalı; üzerlerinin örtülmesi, yol ve inşaat çalışmaları gibi uygulamalarla tahrip edilmeleri önlenmelidir.

3- Toplu mezar açma işlemleri uluslararası deneyimlerden yararlanılarak, gerekirse uluslararası kuruluşlarla işbirliği yapılarak gerçekleştirilmelidir.

4- Toplu mezar açma, kanıt toplama, kimliklendirme gibi bütün süreçler başta kayıp yakınları ve insan hakları örgütleri olmak üzere ilgili kişi ve kurumların denetim ve gözetimine açık olmalıdır.

5- Mezar açma işlemlerinde Birleşmiş Milletler tarafından kabul edilmiş olan Minnesota Otopsi Protokolü'nün öngördüğü kurallar uygulanmalıdır.

6- Mezar açma işlemleri arkeolojik teknikler kullanılarak özenle yapılmalı, mezarların açılması sırasında ortaya çıkacak biyolojik delillerin toplanması ve değerlendirilmesi için adli tıp uzmanları görevlendirilmelidir.

7- Açılan toplu mezarlardan çıkarılan cesetler sadece kimliklendirme için değil insan hakları ihlalleri açısından da değerlendirilmelidir.

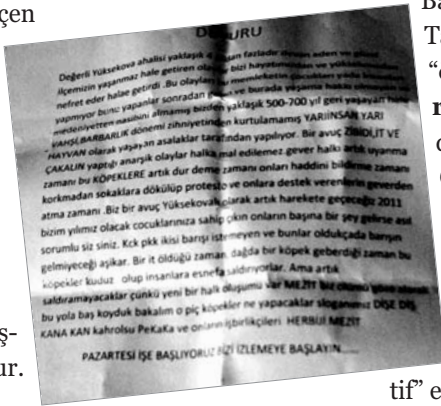
8- Toplu mezarlar ve bu mezarlardan kanıtlarına ulaşılacak faili meçhul cinayetler ve insan hakları ihlalleri ciddiyetle soruşturulmalı; sorumluları yargı önüne çıkarılmalıdır.

9- Bütün kayıp yakınlarının "Bir mezarı olsun istiyoruz" şeklindeki çok haklı insani talebi hızla yerine getirilmelidir.

(Dersim Partizan)

Yüksekova'da Zaman (gazetesi) ayarlı provokasyon

Erzincan: Egemenlerin Kürt ulusuna yönelik saldırıları geçen haftalarda Posta gazetesinde Kürt ulusunu aşağılayan bir yazıyla yazıyla devam etmiştir. Ardından Hakkari'nin Yüksekova ilçesinde gece saatlerinde plakasız araçlarla tehdit içerikli bildiriler dağıtılarak pazartesi günü "işe başlama" tehdidi savrulmuştur.

Alınan, "yoğun güvenlik önlemlerine" rağmen grubun bu kadar rahat bildiri dağıtması oldukça dikkat çekicidir.

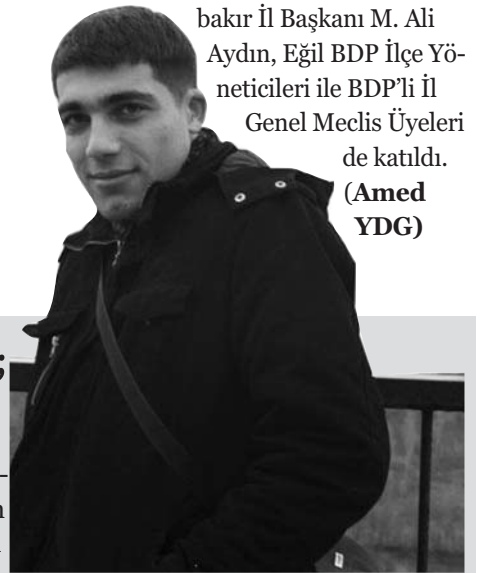
Referandumda "evet" demediği için Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın "özel politikamız var" dediği ve "Zaman Gazetesi'nin" yakın zamanda "PKK'den kaos planı" diye manşetten verdiği "provokatif" eylemlerinin

Bedeni karanlığı aydınlatacak!

PKK Lideri Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye getirilişinin 13. yılını protesto etmek için 17 yaşındaki lise son sınıf öğrencisi Mustafa Malçok bedenini ateşe vererek yaşamını yitirdi. Ailesi tarafından aranan Malçok Amed Merkez Yenişehir İlçesi Ferit Köşk Mahallesi'nde Dicle Nehri Kenarında vücudu tamamen yanmış bir şekilde bulundu. Cebinden çıkan kâğıtta "15 Şubat karanlığımı yanan bedenler aydınlatacak" ifadesi yer alıyordu. Cenaze Amed Devlet Hastanesi'ne

kaldırıldı. Morga girmek isteyen aileye polisin izin vermemesi üzerine gerginlik çıktı. Malçok, iki yıl önce lise bir öğrencisi iken TMK kapsamında gözaltına alınarak tutuklanmış ve 2,5 ay Diyarbakır E Tipi Hapishane'de tutulmuş ve karne günü tahliye edilmişti. Malçok'un cenazesi Eğil'in Akalın Köyü'nde toprağa verildi. Cenaze törenine Malçok'un ailesinin yanı sıra Eğil Belediye Başkanı

Petek Çapanoğlu, BDP Diyarbakır İl Başkanı M. Ali Aydın, Eğil BDP İlçe Yöneticileri ile BDP'li İl Genel Meclis Üyeleri de katıldı. (Amed YDG)

Kürt gazeteci olmanın cezası; 205 yıl

H. Merkezi: 21 Ekim 2008 tarihinde Şırnak'ta Abdullah Öcalan'a yönelik saldırılara ilişkin yürüyüş yapan BDP üyelerine polis saldırmış, 25 kişi gözaltına alınmış ve tutuklanmıştı. Geçtiğimiz günlerde görülen davada sanıklar için toplam 205 yıl 7 ay ceza istendi. Aralarında DİHA muhabiri Vedat Yıldız ve Güney Ekspres Yerel gazetesi muhabiri Lokman Dayan da bulunmaktadır. Silivri'de görülen davalarda her gün burjuva medya tarafından tutuklu gazeteciler hakkında nutuklar çekilirken Kürt gazetecilere cezalar yağmaktadır.

Erzincan: Hakkari'nin Yüksekova İlçesi'nde MEZİT adlı grubun tehditkar bildirilerinin ardından yüzü maskeli bir kişi tarafından Özgürlük Meydanı'na bomba bırakılmak istedi. Bombacı daha sonra girdiği Güven Kuyumcusunda işyeri sahibi ile bir boğuşma yaşamış daha sonra işyeri sahibini yaralayıp kaçmıştır. Polis lojmanları civarında izini kaybettiren bombacının bombayı koyduğu yerin Yüksekova Emniyet Müdürlüğü'ne 300 metre uzaklıkta olması dikkat çekicidir.

zeminini hazırlama haberinin ardından Yüksekova'da "özel politika ve kaos planı" gece saatlerinde dağıtılan bildirilerle başlamış oldu. Kendilerine, "MEZİT" adını veren bir grup gece saatlerinde plakasız 3 araçla ilçe merkezinde bildiri dağıtmıştır. Yüksekova gibi bir ilçede "üst düzeyde alınan güvenlik" önlemlerine rağmen araçlarla bildirilerin açık bir şekilde dağıtılması "provokasyon" hazırlıklarının göstergesidir ve bildirilerde kullanılan ifadeler provokasyonun adresini kuşku bırakmayacak şekilde göstermektedir.

Göğün yarısı

Cinsel şiddet ve hadım(!)

Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri tüm yönleriyle ortalığa saçılıp daha görünür hale gelmişken, AKP'li iki kadın milletvekili (Alev Dedegil ve Aşkın Asan) cinsel şiddete ve çocuk istismarına yönelik yasa teklifi ile çıktı karşımıza.

Yasa teklifinin cinsel suçlara yönelik cezaların artırılması gibi kimi olumluluk diyebileceğimiz yönleri mevcut. Yine mevcut yasada bulunan "Suçun sonucunda mağdurun beden veya ruh sağlığının bozulması halinde, 15 yıldan az olmamak üzere hapis cezasına hükümlenir" ifadesinin kaldırılması da bu olumluluklardan biri olarak sayılmalı. Bu şekilde mağdurlar, hastane ve Adli Tıp Kurumunda psikolojisini ellerindeki metrelerle ölçmeye çalışan görevlilere defalarca başından geçenleri anlatmak zorunda kalmayacak ve yasa gerekçesinde de söylendiği gibi "bu suça maruz kalanların ruh sağlığının mutlaka bozulmuş olacağı" kabul edilmiş olacak. Gerçi ceza artırımı ile ilgili olumlulukların arasına dahi tecavüzcünün cinsel organıyla tecavüz ettiğinde daha az ceza, yabancı bir madde ile tecavüz ettiğinde daha ağır ceza önermesi gibi enteresan yönler de yok değil.

Bu yasa teklifinde en çok tartışılan konu ise hiç kuşku yok ki (medyanın da yönlendirmesiyle) "hadım" meselesi oldu. Öyle ya her şeyde ama en çok kadını ilgilendiren meselelerde işin aktüel-magazinsel yanı ayyuka çıkar ama aktüelliğini yitirince de kısa sürede bir kenara atılıp unutulur. Bu özgülde de değişen bir şey olmayacak! Herkes unutacak, ama kadınlar, (en çok da) bu şiddete maruz kalmış kadın ve çocuklar hariç...

ABD'nin bazı eyaletlerinde ve Avrupa'nın 7 ülkesinde tecavüzcüler ve pedofili hastaları için uygulanan **kimyasal kısırlaştırma** (kastasyon) ile tecavüzcünün, uygulanan ilaçla testestoren düzeyinin düşürülmesi yoluyla cinsel arzularının azaltılacağı ve böylece çocuklara ve kadınlara zarar veremez duruma getirileceği iddia ediliyor.

Her fiil, sahibinin düşüncelerini, bakış açısını ortaya koyar. Bu yasa teklifinde olan da işte budur. AKP (kadın ya da erkek vekilleri, fark etmiyor) kadınların yaşadıklarına öyle bir pencereden bakmaktadır ki, tecavüz ve diğer cinsel suçların faillerinin **hasta** olduğunu varsaymaktadır. Bu durumda neredeyse acıyacağımız(!) bu zavallı(!) tecavüzcüleri "tedavi etmek" de AKP'ye düşmektedir pek tabii ki! Burada amaç tedavi etmek mi, cezalandırma mı o da tam belli olmamakla birlikte AKP, tek tek tecavüzcüleri "cezalandırır" ya da "tedavi ederken" bir bütün **erkek egemenliğini aklamaktadır** aslında.

Çünkü tecavüz ya da cinsel şiddet türleri erkek egemenliğinin iktidarını teyit eden ve sürdürmeyi amaçlayan şiddet olgusunun kadını en çok etkileyen boyutudur. Bunu bir hastalık olarak göstermek ya da bastırılmayan cinsel arzularla açıklamak erkek egemenliğini **yeniden ve yeniden** üretmekten başka bir şey değildir.

Birincisi bir konuda bir yasa teklifi hazırlarken öncelikle konuyla ilgili demokratik kurumların fikri alınmalıdır. Zira "Üç çocuk yapın" diyen genel başkana sahip bir partiden milletvekili olmak ve hatta kadın olmak bu kadar hassas ve önemli bir konuda uzman olmak anlamına gelmeye gerek. Tecavüzün toplumsal nedenleri üzerinde gerçek bir eğitimin verilmesi, kadına yönelik ayrımcılığa karşı her türlü önlemin alınması, erkek egemenliğinin ortadan kaldırılması için çalışmalar yapılması, cinsel suçlarda kadının tecavüze uğradığını kanıtlanmasının şart koşulmaması, kadına yönelik işlenen suçlarda "ağır tahrik indirimi" uygulamasından vazgeçilmesi, namus tanımının kadın bedeni üzerinden yapılmasına son verilmesi için toplumun eğitilmesi vb. talepler orta yerde dururken tartışılan/tartıştırılan konunun "hadım" meselesi olması AKP'nin meseleye nereden baktığını tam olarak gösteriyor.

Meseleye buradan bakan bir partinin tüm bu talepleri yerine getirmesini elbette ummuyoruz ama illa "hadım da hadım" diye tutturulacaksa, en azından "işe" ilk olarak **Orhan Çeker**'den başlanmasını öneriyoruz!

AKP'li kadın milletvekilleri tarafından TBMM'ye sunulan ve "cinsel saldırı suçu ile çocuklara ve reşit olmayana tecavüzden yargılananların hadım edilmesi" olarak yorumlanan yasa tasarısına karşı çıkan Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. **Orhan Çeker** bir açıklama yaptı, "pir" açıklama yaptı!

Habertürk'te yayınlanan habere göre Çeker söz konusu yasa tasarısı ile ilgili şunları söylüyor: "*Sorunun odağında kim var? Kadın var. Kardeşim sen dekolte giyinirsen bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmayacaktır. Tahrik ettikten sonra sonucundan şikâyet etmen makul değildir.*

Bu konuda suçu işleyenleri savunduğum anlaşılmasın. Elbette işlenen suç son derece iğrençtir. Lakin bu suçun işlenmesinde dekolte ve tahrik edici kıyafetler giyinen kadının da etkisi küçümsenmeyecek kadar büyüktür. Bu konuda tabii ki erkek suçludur ama kadının da suçu göz ardı edilirse meseleyi çözümde yanlış adım atmış oluruz. Bu olayda her iki taraf da suçludur.

Çeker, hızını alamamış olacak ki, bu kez NTV'yle bir röportaj yapıyor ve diyor ki: "*Kadın tahrik edici şekilde giyinmişse, erkek de kendini tutamadıysa suç ortaktır. Kadın normal giyinmiş ve vakur davranmış, buna karşın tacize uğramışsa erkek yüzde 100 suçludur.*"

Toplumda "hadım yasası" olarak kabul gören "çocuk istismarı gibi cinsel suçlara birden fazla kez yönelen kişilere testosteron azaltım tedavisi uygulanmasını" içeren yasa tasarısının ardından gelen Çeker'in bu açıklamasının ardından hangisini protesto edeceğimizi "şaşırdık" açıkçası!

AKP; "testosteron azaltma" gibi uyduruk bir proje ile kadına ve çocuğa yönelik cinsel şiddete karşı gelinebileceğini zannediyor, daha doğrusu kadına yönelik şiddet ile ilgili son zamanlarda artan öfkeyi "seçim

arपालığı" olarak arkasında toplayabileceğini düşünüyor. Oysa bu samimiyetsiz projesinde bile kadına bakış açısını ortaya seriyor ve taciz-tecavüz saldırısını cinsellikle ilişkilendirerek özünden koparıyor.

Kadının ne giydiği değil

Kadına yönelik şiddet biçimlerinin tümü erkek egemen sistemin her gün yeniden ürettiği cinsiyet ayrımcılığının sonucudur.

neye maruz kaldığı önemlidir!

Bu mesele bir yana... Şimdi gelelim Çeker'in açıklamasına. Öncelikle Çeker'in bu açıklamaya zorlayan psikolojiye bakalım. "Testosteron azaltma" yani toplumda bilinen adıyla "hadım etme" yasa tasarısı Çeker'i çok tedirgin etmişe benziyor. Kendisi bir ilahiyatçı olan Çeker, istese İslam peygamberi Muhammed'in "**işçinin hakkını teri kurumadan veriniz**" dediği hadisi kullanarak, güvencesiz ve taşeron çalışmaya, işten çıkarmalara karşı bir açıklama yapabilir! Ama Çeker, bulunduğu sınıf itibarıyla ilahiyatçı olmasının bu yönüyle pek ilgilenmiyor. Ancak "erkeğin hadım edilmesi" meselesi söz konusu olduğunda bir korkuya kapılıyor adeta ve bu konu ile ilgili bir açıklama yapmayı kendisine bir borç biliyor. Bu korkunun nedeni kendisi gibi "kulların da zaafıya yenik düşebilir" olması ihtimali olabilir mi acaba!

Dekolte giyinmenin cinsel saldırı için sebep oluşturacağını iddia etmek, kadının bedeni üzerindeki söz hakkını gasp ederek baskı altına almak ve kadın üzer-

inde hâkimiyet kurmak anlamına gelir. Kaldı ki zaten cinsel saldırıların tümünün amacı erkek egemenliği yoluyla sistemin, kadınların emeklerini ve bedenlerini denetlemesi değil miydi? Yani birinde cinsel saldırı ile kadının bedeni baskı

altına alınmıyor, diğerinde ise cinsel saldırıdan korunma bahanesi ile kadın bedeni baskı altına alınmıyor. Yine bu açıklamayı yapan zihniyet de, hadım yasasını hazırlayanlar gibi taciz-tecavüz saldırısını cinsellikle ilişkilendiriyor, olayın toplumsal boyutunu göz ardı ederek meseleyi "erkeğin zaafı" olarak gösteriyor.

Suç ne? Suçlu kim?

Suç; gerekçe/bahane ne olursa olsun erkeğin kadına yönelik cinsel saldırıda bulunmasıdır. Ne kadının kıyafeti ne de erkeğin "kendini tutamaması", "zaafına yenik düşmesi" cinsel saldırının suç olduğu gerçekliğini ortadan kaldırılabılır. Suçlu olan ise en başta kadın cinsini baskı altında tutmayı temel politikası kabul eden erkek egemen sistem ve bunun kurumları ve de cinsel saldırıda bulunan kişidir!

Bu saldırıda kadına "suç" payı biçme ve hatta suçu saldırıya uğrayan kadın ile tacizci-tecavüzcü arasında ortaklaştırma/paylaştırma çabası cinsel şiddete uğrayan kadını cezalandırma ve erkeği suçtan aklamaya çabasıdır başka bir şey değildir. Bu durum cinsel saldırıların ve hatta kadın cinayetlerinin meşrulaştırılması, tırmandırılması, çoğalması ve artması için teşvik edicidir.

Kadına yönelik şiddet biçimlerinin tümü erkek egemen sistemin her gün yeniden ürettiği cinsiyet ayrımcılığının sonucudur. Kadının ne giydiği, ne dediği, nasıl davrandığı değil **neye maruz kaldığı** önemlidir. Hiçbir kadın maruz kaldığı şiddeti hak etmez, şiddetin sebebi, tahrik unsuru ya da örgütleyicisi olamaz.

Babası hakkında suç duyurusunda bulunan Emine Erdem'in oğlu ise savcılıktaki ifadesinde "babam annemi döverken annemin balkona kaçarak dengesini kaybedip kafa üstü yere çakıldığını gördüm" dedi ve babasından şikâyetçi olduğunu söyledi.

(Dersim Yeni Demokrat Kadın)

BİR DAKİKASI

Halen kadına şiddet ve baskı yapılan bu toplumda bir kadın cinayeti daha gerçekleşti ve bir kadın daha eşi tarafından öldürüldü.

Mersin'de 23 yıllık eşi tarafından, dövülerek öldürülen **Emine**

Cinayet daha

Erdem sürekli şiddet görüyordu ve 6 kez İstanbul'daki ailesinin yanına sığınmıştı. Ancak Erdem her seferinde ailesi tarafından kocasına gönderildi. Son olarak yine şiddet gördü ve eşinden kaçarken dengesini kaybedip balkondan düştü. Eşi polisler verdiği ifadede "karım kendini balkondan atarak intihar etti" dedi.

8 Mart, sömürü düzeni ve erkek egemenliğine karşı yüzleşme ve hesaplaşma günüdür!

"Kapısını çaldığımız hemen her kadın ürkekçe açıyor kapıyı. Gözleminde yabancılığın, güvensizliğin ya da istemezliğin emareleri okunuyor. Çoğu zaman kapıyı yarı açık tutuyor, her an kapatacakmış gibi. Sorulara, kısa cevaplar veriyor. Ya eşi yok oluyor evde ya babası... Sonra biz de çekiniyor ve kimi zaman ondan daha çekingen davranıyoruz. Yanımızda bir kadın arkadaşımız olsa ev kadınları ile daha iyi anlaşırız. Aramızda bir köprü olur."

"Biz de farkındayız emekçi kadınların önemli olduğunun. Ama biz kadın arkadaşlarımıza hep söylüyoruz zaten. Daha fazla inisiyatifli olun, gelin sendikada daha fazla söz sahibi olun diye. İşçi kadınlara da söylüyoruz. Ama onlar işin kolayına kaçıyor; yok baba, yok çocuk, yok koca..."

...
Birçoğumuza tanıdık gelecektir bu söylemler. Özellikle saflarımızda kadın sorununa yönelik tartışmaların artması ile bu ve buna benzer söylemlerin de arttığına tanıklık ediyoruz. Aslında kadının örgütlenmesi meselesinin bu kadar tartışılmaya başlanması önemli ve olumlu bir gelişme. Saflarımızdaki erkek egemen anlayışa karşı mücadele ederken, en inceltmiş hallere kadar bu soruna yaklaşımımızın açığa çıkmasına karşın kadın-erkek tüm yoldaşlarımızın kadın çalışmasına ilgili olması mücadelemizi ileri aşamalara taşıyacak bir durumdur.

Yüzleşme

Bir eksikliğin, bir zaafın, bir yanlışın varlığını kabul etmekle başlar çözüm yolu. Ama bizi ileriye taşıyacak olan sloganvari bir kabul durumu değil. Hayatın her alanında, başta kendimiz ve kendi "özel mülkiyetimizin" sınırlarından başlamamız gerek fark etmeye.

Kendimizin kendimize, en yakın çevremizdeki kadınlara yönelik yaklaşımımızı sorgulamamız gerek. Ev içi şiddeti, toplumsal cinsiyeti bu sınırlara dokunmadan değil, aksine bu sınırların içinden fark etmek ve kadın sorununun varlığı ile YÜZLEŞMEK gerek!

Hesaplaşma

Kadına yönelik ayrımcılığın, eşitsizliğin ve baskının farkına vardığımız an, buna karşı mücadele etmektir esas ve bizim devrimciliğimizi sınyayacak olan. Çünkü tek başına bir sorunun varlığını bilmek yeterli değildir. Hatta devrimcilik, sorunun tanımını koymanın ötesine geçmek, ona çözüm üretmek demektir. İşte bu yüzden de kendimizden ve saflarımızdaki insanlardan başlayarak sistemin kendini var ettiği yaşamın her alanında bu soruna karşı mücadele etmemiz, bu konuyu tartışmamız, tartıştırmamız yani HESAPLAŞMAMIZ gerek!

Eğitim

Kadın meselesini diğer "zaaf" ve "yanlışlarımız"dan farklı kılan, bu sorunun bin yıllardır sürmesinden kaynaklı toplum içinde kemikleşmiş olmasıdır. Buna karşı ancak samimi ve ısrarcı bir şekilde radikal kopuşlarla mücadele verirsek, devrimcilik misyonumuzu yerine getirebiliriz. Bunun ilk adımları yüzleşme ve hesaplaşmaktır. Ancak bizler bu noktada da bırakamayız. EĞİTİM ile bu noktayı ileri aşamaya taşımalıyız.

8 Mart yaklaşırken, emekçi kadın çalışmasına hız verelim!

Son zamanlarda örgütlülüğümüzün tüm alanlarında hepimiz yetmezlik yaşadığımızın, örgütlenme sorunlarımız olduğunun ve saflarımızda örgütlenen genç kitlemizin niteliğinin yükseltile-

mesi gerekliliğinin aciliyetinin farkındayız. Bu sorunlar, -henüz ciddi boyutlara ulaşmasa da- halk içinde oluşan sistem karşıtı hareketlenmelere önderlik etme misyonumuzu yerine getirmemizi engelliyor. Bu noktadaki eksikliklerimiz söz konusu kadın sorunu olduğunda daha bariz biçimde ortaya çıkıyor.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne yaklaştığımız şu günlerde bu durumu aşmak adına adımlarımızı hızlandırmaya başladık. Yeni Demokrat Kadın olarak, İstanbul'un çeşitli emekçi semtlerinde hazırlık çalışmaları yapıyoruz. Kapıları çalmakta,

kadınlara konuşmakta, onları konuşturmakta/dinlemede ısrarcı bir şekilde bildiri dağıtımları yapıyoruz.

Örgütlülüğümüzü tanıyan ama kadın çalışmasına yabancı olan kadın yoldaşlarımızla/okurlarımızla daha yakın ilişkiler kurmaya, kimilerininin kadın çalışmasına ilgisini artırmak ve kadın çalışmasına katılımlarını sağlamak için iç etkinlikler yapıyoruz. Evle-

Yaşasın 8 Mart!

Sistemin kölesi; yoksulluğun adı; ezilenin ezilene olmamak kadın kimliğimizden kaynaklı çifte sömürüye; tacize tecavüze şiddete maruz kalmamak için örgütlü mücadeleye! Zincirlerimizden başka kaybedecek hiç bir şeyimiz olmadığını bilince çıkarmanın, sistemin yaratmak istediği köle kadın mantığını alaşağı etmenin sembolü olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kadınlarımızla tartışıyoruz.

Tüm emekçi kadınlarımıza çağırımızdır!

8 Mart 1957 tarihinde işçi kadınlarımızın yaktığı ateşi daha da harlanmanın zamanıdır. Hayatın her alanında yaşanan baskı, sömürü, taciz, tecavüz karşısında Okmeydanı'nda dernek olarak yapacağımız etkinliğimize güçlü ve daha örgütlü katılmaya çağırıyoruz.

Tarih:12 Mart 2011

Saat: 17.00

Yer: Munzur Çevre Derneği

Etkinlik: Şiddete maruz kalan kadınlar için hukuksal süreç Sendikal alanda kadın faaliyeti ve önemi

Kadının kurtuluşu ve mücadelesi

Müzik dinletisi

Resim sergisi

(Munzur Çevre Derneği)

rine gittiğimizde daha çok eşleri, oğulları ile ya da onlar hakkında konuştuğumuz emekçi kadınları ziyaret ederek kadına yönelik şiddet, işyerinde yaşadığı sorunlar hakkında sohbet ediyoruz. Kadın çalışmasında ileriye doğru küçük adımları atarken bile çok ısrarcı, çok özverili, sabırlı ve daha soğukkanlı olmamız gerektiğini görüyor ve şimdi adımlarımızı böyle atmaya çalışıyoruz. Erkek egemen ve şoven sisteme karşı mücadelemizi büyütme için 8 Mart'ta alanlarda olalım!

Ortadoğu Kadın Konferansı yasadışı mı?

İstanbul: 5-8 Mart tarihleri arasında Venezüella'da yapılacak olan Dünya Kadın Konferansı (DKK) öncesinde Ortadoğu Hazırlık Konferansı'na katılan ESP/SKM üyesi **Eylem Vural** tutuklanarak Amed Hapishanesi'ne konuldu.

13 kadın örgütünden 35 Kürt, Türk, Arap ve Asuri kadının katıldığı bu konferans, Irak Kürdistanı'nın Kerkük kentinde toplanmış ve DKK'ya dair ve Ortadoğu üzerine çeşitli kararlar alınmıştı.

17 Şubat günü Eylem Vural da bu konferansa katıldığı gerekçesiyle gözaltına alınmış, 4 günlük sorgunun ardından KCK üyesi olduğu iddiasıyla tutuklanmıştır. Vural'ın tutuklanması üzerine DKK Türkiye Hazırlık Komitesi (İMECE, DÖKH, SKM, DKH, EMEP'li Kadınlar ve YDK) 25 Şubat günü İHD İstanbul Şube'de basın açıklaması yaparak Vural'ın serbest bırakılmasını istedi. Açıklamada, bu tutuklama ile uluslararası etkinliğin yasadışı ilan edildiği söylenerek, davanın takipçisi olunacağı ifade edildi.

SKM Kuruluş Kongresi'ni gerçekleştirdi

ESP-Sosyalist Kadın Meclisleri "Örgütlenme Özgürleşme" şiarıyla düzenlediği 1. Kongresini 20 Şubat Pazar günü gerçekleştirdi. Ankara'da gerçekleştirilen kongre, divanın seçilmesiyle başladı.

"ESP paralelinde ikinci bir parti gibi örgütlenen" SKM'nin sözcüsü **Birsen Kaya** yaptığı açılış konuşmasında "SKM, kadının siyasete yürüyüşünün adresi ve güvencesi olacaktır. SKM kadınların iradesidir" dedi ve SKM'nin amacını şu sözlerle ifade etti: "Politik bir kadın kitle hareketi yaratmak, kadın kitlelerini sokağa dökmek, yoksul kadınların başkaldırısını örgütlemek, yoksul kadınların isyan bayrağını yükseltmek yolumuz olacaktır."

Kaya'nın ardından kürsüye çıkan ESP Genel Başkanı **Figen Yüksekdağ** da SKM'yi özgürlük hareketinin ve Partinin yarısı olarak nitelendirerek SKM kongresinin ESP'nin kuruluş sürecini tamamlayacağını söyledi.

BDP, SDP, EHP, EKD, İHD, YDK, Ev İşçileri ile Dayanışma Sendika Girişimi ve daha birçok kurumun katıldığı kongrede misafirlerin konuşmalarının ardından "Cins bilinciyle aydınlanıyor, kadın devrimiyle özgürleşiyor, siyasetin merkezine yürüyoruz" başlıklı faaliyet raporu okundu. 2009 yılının son aylarındaki kuruluşundan bu yana örgütledikleri faaliyetlerin ve tartıştıkları konuların yer aldığı faaliyet raporunun ardından çeşitli illerden gelen kadınlar söz alarak düşüncelerini ifade ettiler.

Kongrenin ikinci bölümünde ise "SKM ve Siyasal Gelişim Çizgisi

Perspektifleri" isimli rapor okundu. Kadına yönelik şiddet, Kürt sorununda demokratik çözüm için kadın mücadelesi, çalışma yaşamında kadının durumu, Dünya ve bölge kadın özgürleşme mücadelesi başlıklarının yer aldığı raporun ardından kongre yine katılımcıların düşüncelerini ifade etmesi ile devam etti. Üçüncü bölümde ise emekçi memur kadınlarla SKM'nin bağı kurma ve genç kadınların SKM içinde örgütlenmesini içeren "Sosyalist Kadın Örgütlenmesinin Gelişim Çizgisi" sunumları yapıldı.

Alanlarda SKM bültenlerinin çıkartılmasından, öğrenci velilerinin örgütlenmesine, ev içi emeğin ücretlendirilmesinden, demokratik alanda kadın örgütlenmesine kadar bir dizi konuda önerge sunuldu.

Kongrenin sonunda Sosyalist Kadın Meclisleri Genel Meclisinin seçimi gerçekleştirildi.

İkisi de sistemin sözcüsü: Biri Aliye Kavaf, diğeri Orhan Çeker

Selçuk Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Öğretim Üyesi Prof. Dr. **Orhan Çeker**'in "Dekolte giyersen tecavüz kaçınılmazdır" sözü üzerine Kadın ve Aileden Sorumlu Devlet Bakanı **Aliye Kavaf**'in "Hayatın akışı içinde kişinin nerede nasıl giyineceğine dair genel geçer bir kural vardır. Bu sadece Türkiye'de değil dünyanın her yerinde uygulanan bir kuraldır, ama tacizin tek nedeni olarak kılık kıyafeti göstermek de doğru değildir" demesi kadınların haklı tepkisini beraberinde getirdi.

TTB: "Tecavüzü tahrik olmakla nedenselleştirmek suçu gizlemektir"

Ankara TTB 18 Şubat günü kadına yönelik şiddetin artırıldığına dair yazılı bir açıklama yaparak Çeker'in sözlerini

✓ Tecavüz meslek ya da eğitimle ilgili değildir; erkek egemenliğinin bir sonucudur!

✓ Kadının ne giydiği, ne dediği, nasıl davrandığı değil neye maruz kaldığı önemlidir!

✓ Hiçbir kadın maruz kaldığı şiddeti hak etmez, şiddetin sebebi, tahrik unsuru ya da örgütleyicisi olamaz!

eleştirirken tecavüzün sorumluluğunun kadına yüklendiğine, tecavüzün olağanlaştırılarak suça davetiye çıkartıldığına

Kadın cinayetlerinin baş sorumlusu devlet!

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu üyeleri 25 Şubat günü Taksim Tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne ellerinde öldürülen kadınların resimlerini taşıyarak bir yürüyüş düzenledi. Platform adına açıklamayı yapan Çiçek Eken, Çeker'in "Dekolte giyene tecavüz sürpriz olmaz" sözleri ile tecavüzcüleri desteklediğini, Türkiye'de her gün kadınların sokak ortasında öldürüldüğünü ve devlet zihniyetinin kadın katliamlarının baş sorumlusu olduğunu söyledi.

Tacizci değil mağdur korunmalı!

Ankara Üniversitesi Biyoteknoloji Enstitüsü'nde çalışan kadın öğretim görevlisi aynı bölümde görev yapan bir profesör tarafından cinsel tacize uğramış, tacize uğrayan öğretim üyesini destekleyen birim başkanı istifa etmek

ve tecavüzün tahrik olmakla bağlantısının kurulmasının suçu gizlemek olduğuna dikkat çekti. Aynı zamanda Kadından Sorumlu Devlet Bakanının cinayetlerin münferit olduğunu söylemesini de eleştiren ve tecavüzün erkek egemenliği yoluyla erkeklerin, kadınların emeklerini ve bedenlerini denetlemesinin araçlarından biri olduğuna dikkat çekilen açıklamada, "Tecavüz kadınların varlığına ve özgürlüğüne yönelmiş bir suçtur. Tecavüz meslek ya da eğitimle ilgili değildir; erkek egemenliğinin bir sonucudur" denildi.

Dekolte giyinmek tecavüz nedeni değildir!

Ankara Kadın Platformu üyeleri, 18 Şubat günü Ankara Yüksel Caddesi'nde yaptıkları eylemle Orhan Çeker'i protesto etti. "Tacize davet olmaz taciz saldırıdır", "Bedenimden elini çek", pankartlarının açıldığı eylemde platform adına açıklama yapan **Arzu Gümüş**, son yıllarda kadına karşı şiddetin arttığını ve devlet politikası haline geldiğini söyleyerek Çeker hakkında hiçbir işlem yapmayan hükümetin tecavüzü meşrulaştırmaya çalıştığını ve yapılan açıklamalar ile kadına yönelik şiddet yönelimlerinin artmasının da istendiğini belirtti.

Üniversiteler bilimsellikten uzaklaştırılıyor

18 Şubat günü Genç Sen'li kadınlar Çeker'i kınamak için Taksim Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı. "Üniversitede tacize geçit vermeyeceğiz", "Genç-Sen haykır ta-

durumunda kalmış ve istifanın ardından boşalan yere ise tacizci öğretim üyesinin eşi atanmıştı.

Eğitim Sen üyesi üniversite emekçileri bu konuya ilişkin 18 Şubat günü bir basın açıklaması yaptı.

Rektörlük önünde düzenlenen açıklamada grup adına konuşan AÜ Öğretim Üyesi **Gülseren Adaklı**, söz konusu tacizin personel olarak kendile-

cize hayır" ve "Dekolte tacize davetiye değildir" dövizleri taşıyan kadınlar adına açıklamayı yapan **İlke Acar**, Çeker'in sözlerinin erkek egemen sistemin yarattığı zihniyetin bir göstergesi olduğuna dikkat çekildi. Ayrıca üniversitelerin bilimsellikten uzaklaştırıldığını belirten Acar, "üniversite yurtlarındaki kontenjan farklarından, giriş çıkış saatlerine kadar pek çok şekilde cinsiyet ayrımcılığına uğrayan kadınları, uğradıkları taciz ve tecavüzlerde suçlu bulabiliyorsunuz" dedi.

Orhan Çeker kadınları açık hedef haline getiriyor

19 Şubat günü SDP'li kadınlar Orhan Çeker'i protesto etmek için AKP Ankara il binası önünde bir açıklama yaptı. SDP'li kadınlar adına basın metnini okuyan **Hazal Kangal** "Orhan Çeker niyetini belli etmiştir. Bu tür söylemler kadına yönelik şiddetin artmasını sağladı. Bununla da yetinmeyerek 'Hangi kıyafetlerin giyilmesine karar verecek bir komisyonun kurulması gerekiyor' sözüyle yanlısını örtbas edip kadınları hedef haline getiriyor" dedi.

20 Şubat günü ise Taksim Tramvay durağında bir araya gelen SDP'li kadınlar adına açıklamayı yapan SDP Genel Başkan Yardımcısı **Aylin Mert** tecavüzün sebebinin dekolte değil, erkek egemen zihniyet olduğunu belirtti.

Şiddetinizle barışmayacağız!

Mersin Kadın Platformu üyeleri 19 Şubat günü Merkez Postanesi önünde toplanarak Orhan Çeker'i protesto etti. "Ne testosteron, ne dekolte, sorun erkek egemen sistemde" pankartı açan kadınlar, "Erkek vuruyor devlet koruyor", "Şiddetinizle barışmayacağız" sloganlarını attı. Platform adına açıklama yapan **Özge Bal** erkeğin saldırısına sebep olduğu için kadının suçlu olduğunu ve kadın bedeni üzerinde kurulan tahakkümün devlet eliyle güvence altına alındığını söyledi.

rini endişeye sürüklediğini belirterek, üniversitelerde her türlü şiddete olduğu gibi cinsel şiddete de verimli bir alan açıldığını ifade etti. Toplumun her kesiminde taciz vakalarının artışının bu davranışların cezalandırılmamasıyla ilgili olduğunu ifade eden Adaklı, cinsel taciz ve mobbingin (işyerinde psikolojik taciz) sanıldığından daha çok yaygın olduğunu kaydetti.

Yargunun iffeti, yalnızca kadına işler

2003 yılında daha 12 yaşında bir çocukken 26 kişinin tecavüzüne uğrayan medyada "Utanç davası" olarak yer alan N.Ç davasının gerekçeli kararı açıklandı. 2010 yılında sonuçlanan davada; 13 sanığa 4 yıl 2 ay, N.Ç.'ye birden fazla kez tecavüz eden 11 sanığa 4 yıl 10 ay, 18 yaşından küçük bir sanığa 3 yıl 2 ay, 1 sanığa ise eyleminin teşebbüs aşamasında kalması nedeniyle sadece 1 yıl 4 ay ceza verilmişti. Ayrıca N.Ç.'yi fuhuş yapmaya zorladığı söylenen iki kadına ceza artırımına gidilerek 9 yıl ceza verilmişti. Bütün erkeklere alt sınırdan verilen ve iyi hal'den indirim uygulanan davanın gerekçeli kararında ise mahkemenin bu kişilere verdiği ödülün sorumlusu tabii ki N.Ç olarak gösterildi.

Adalet sistemin "erkek egemen" yüzünün fazlasıyla ortaya konulduğu gerekçeli kararda "N.Ç.'nin fuhuş için 26 kişinin yanına rızasıyla gittiği ve sanıkların N.Ç.'ye yönelik eyleminin "zorla alkoyma değil rızalı alkoyma" olduğu belirtildi. Ceza artırımına gidilen diğer iki kadın hakkında ise "İki kadının iffetsiz hayatı" gerekçe gösterildi.

Yaptıkları insanlık dışı şeylerden kaynaklı erkeği tamamı ile aklayan ve bu olayın tek sorumlusunu "yaşananların toplumsal anlamda kötü olmasını bildiği halde 'buna karşı çıkmayan'" 12 yaşında bir çocuğa yükleyen adalet sistemi iffetsiz yaşamı sadece kadınlara has olarak gördüğünü de belirterek ne kadar ikiyüzlü bir ahlak anlayışına sahip olduğunu bir kez daha gösterdi.

Kararı değerlendiren, N.Ç'nin avukatı Reyhan Yalçındağ Baydemir; 34 sayfalık gerekçeli kararın her bir satırına cinsiyetçi, eril bir dilin yansıdığını, hiçbir biçimde çocuğu ve kadını koruyan bir yaklaşımın olmadığını, iki kadın sanık hakkında iffetsiz sözcüğünün kullanılmasına rağmen bir insanlık suçu olan tecavüzün faili olan onlarca erkek hakkında tek bir iffetsiz sözcüğü kullanılmadığı söyleyerek davayı AİHM'e taşıyacaklarını belirtti.

Tecavüzcünün tecavüzcüye vereceği "iyi hâl"

İstanbul: Erkek egemen zihniyetin yargı alanında yaşanan N.Ç davası skandalı, 26 Şubat günü aralarında Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu kadın örgütleri tarafından Taksim Tramvay durağından Galatasaray Lisesi'ne kadar yapılan bir yürüyüşle protesto edildi. Yürüyüşün ardından kurumlar adına yapılan açıklamada, Türk hukuk sisteminin ne kadar erkek egemen olduğunun bir kez daha ispatlandığı ve içinde asker, korucu vs.nin de bulunduğu 26 tecavüzcüye adeta ödül verildiği ve tecavüzün teşvik edildiği belirtildi.

YDG 5. Konferansı, bahar yarıyl döneminde, halk gençliğine dönük saldırılara karşı koyuşu örgütlenme temelinde bir kampanya başlatma kararı almıştı. 18 Şubat'ta 14 alanın katılımıyla Ankara'da örgütlenen YDG Divan Toplantısı'nda, kampanyanın politik ve örgütsel hedefleri ele alınmış ve **21 Şubat-1 Mayıs** tarihleri arasında "Gençliğin Gücü Örgütlülüğü, Örgütlülüğü Özgürlüğüdür" politik perspektifiyle kampanyanın yürütülmesi kararı alınmıştır. Halk gençliğinin kendisine dönük saldırılar karşısında, koyu bir geleceksizliğe mahkum edildiği ve geleceğinin çalınması, karartılması karşısında tek alternatifin örgütlü gücü üzerinden yükselteceği bir mücadele olduğunu vurgulamak için gündelik ajitasyon-propaganda faaliyetinde "GelecekSizsiniz" şiarının öne çıkarılması ve etkin bir kitle faaliyeti ve eylemsel bir hat örülmesi kararı alınmıştır.

2010 yılında bitirilmesi hedeflenen ve Avrupa Yükseköğretim Ağı (AYA) oluşturmayı hedefleyen Bologna Projesi; ekonomik krizin doğurduğu çeşitli ihtiyaçlar ve birçok ülkede üniversite işgallerine varan tepkiler nedeniyle 2020 yılına uzatıldı. Egemen sınıflar projenin uzatılmasını daha ciddi saldırılar örmek temelinde ele almaktadırlar.

Özellikle ülkemizde projenin hedefleri YÖK üzerinden işletilmekte ve önemli bir "başarı" sağlanmış durumdadır. Fakat ülkede, YÖK'e karşı olan tepkiler ve Bologna Süreci İzleme Kurulu'nun çeşitli eleştirileri (Öğrenci ve Öğretim Üyesi katılımı vs.) göz önüne alınarak süreç YÖK'ün yeniden yapılandırılması temelinde ele alınmaktadır. Keza Başbakan Erdoğan'ın Rektörlerle yapmış olduğu toplantıda bir çalıştay örgütlenmesi kararı alınmış ve yeni ihtiyaçlar temelinde YÖK'ün ve yeniden yapılandırılma sürecinin ele alınması gündeme gelmiştir. Bu durum daha yoğun saldırıları gündeme getirmiştir. Bu toplantı ve hemen ardından gelişen süreç, bu öğretim dönemlerinin başında çıkarılan YÖK Genelgesi ile birleştirilmiş

GENÇLİĞİN GÜCÜ ÖRGÜTLÜLÜĞÜ, ÖRGÜTLÜLÜĞÜ ÖZGÜRLÜĞÜDÜR!

ve ekonomik saldırılar soruşturma, örgütlenme özgürlüğünün kısıtlanması, tutuklama gibi öğrencilere dönük baskılar ile birleştirilmektedir. Bu bakımdan süreç ülkemizde: Eğitimin Parahlaştırılması, Üniversitelerin Piyasalaştırılması ve Baskı ve Denetim Aygıtlarının Uzmanlaşması temelinde ilerlemektedir. Bu uygulamalar hem öğrenci gençliği ve eğitim alanlarını daha fazla sömürü ve piyasa denetimi altına almayı amaçlamakta hem de gelişen gençlik muhalefetinin önünü kesmeyi ve öğrenci gençliği alternatifsiz bırakmayı amaçlamaktadır. Son çıkarılan Torba Yasada gençlikle ilgili çeşitli düzenlemelerde bu durum paralelindedir.

Öğrenci gençlik açısından; Ücretli Avukatlık, Sözleşmeli-Ücretli Öğretmenlik, Yetkin Mühendislik, Performansa Dayalı Çalışma, 50/d, diplomalardan unvanların kaldırılması, formasyon hakkının gasp edilmesi, KPSS-UDS-TÖS vb. sınavları kazanmak için dersanelere verilme zorunda kalınan onca paralar yetmemektedir artık. **Öğrenci gençlik tüm bunları severek kabul edecek bir geleceğe mahkûm edilmiştir; çünkü çığ gibi büyüyen bir diplomalı işsizlik gerçekliği onu beklemektedir. Bu gerçeklik halk gençliğinin geleceğine dair söz söyleme özgürlüğünü de ayaklar altına almaktadır.**

Sürece karşı ülkemizde de tepkiler örgütlenmektedir. Formasyon mağdurları örgütlenmekte, diplomalı işsizler örgütlenmekte, sözleşmeli-ücretli öğretmenliğe, yetkin mühendisliğe, harç zamlarına, YÖK genelgesi vb. karşı tepkiler örgütlenmekte; çeşitli platformlar oluşturulmakta, çeşitli mesleki örgütlenme ve sendikalarda da yer yer tepkiler yükselmektedir. Öğrenci gençlik krizin etkileriyle birlikte daha da kötü hale gelen yaşam koşullarına karşı kendiliğinden örgütlenmelere gitmektedir. Kurulan çeşitli örgütlenme ve platformlar geniş ve kitleli bir zemin yakalamaktadır. Fakat tepkiler ve kurulan örgütlenmeler bütünsel olarak parçalı bir duruşa sahiptir. Bu yanı sıra öğrenci gençlik açısından bir alternatif arayışı söz konusu iken, bu arayışı kucaklayacak bir örgütlenmenin olduğunu söylemek zordur. Bu yanı sıra geleceksizlik kaskacında sıkışan öğrenci gençlik öfkelerini biriktirmekte, alternatif arayışına yönelmektedir.

Kampanyamız bu tablonun doğurduğu bir ihtiyaç temelinde doğmuştur.

Öncelikle halk gençliğine karşı geliştirilen saldırıların, hak gasplarının ve dayatılan geleceksizliğin karşısında barikat olabilmektir amacımız. YDG'nin halka hizmet et şiarının anlam bulmuş halidir bu; yani halk gençliğiyle birlikte ve halk gençliğinin önünde; geleceksizliğe barikat olmak, geleceği inşa etmek... İkinci olarak halk gençliğine *alternatifsiz* olmadığı gerçeğini anlatmaktır. Geleceksizliğe mahkum edilen gençliğin, geleceğin kendisi olduğunu haykırmaktır amacımız...

Bologna Projesini ilk olarak gündemleştirdiğinden bu yana YDG esas olarak sürece karşı tepkiyi etkisi oranında bilgilendirme ve karşı koyuş temelinde ele almıştır. Fakat sürecin saldırıları yoğunlaşmış, etkileri kendini daha aktif olarak hissettirmeye başlamıştır. Bunlarla birlikte öğrenci gençliğe sıkı bir örgütsüzlük dayatılmaktadır. **Bunlar doğal olarak kampanyamızın esas yanının eylemsel bir hat ve karşı koyuş temelinde gelişmesi gerektiğini zorunlu olarak öne çıkarılmaktadır.** Haftalık yürüyüş ve basın açıklamaları, refleks eylemler, çeşitli talepler üzerinden yükseltilecek bir mücadele kampanyasının esas yanını oluşturacaktır. Açık ki YDG olarak mevcut tabloyu tersine çevirmek tek başına başaramadığımız bir durum değildir. Fakat yükselen kitle hareketleri, dünyadaki çeşitli gelişmeler ve halk gençliğinin yükselen tepkisi ve örgütlenmeye var olan açıklığı bu durumu tersine çevirecek dinamikleri ortaya çıkaracaktır.

İki aylık bu kampanya boyunca; devrimci gençlik 1 Mayıs'ın kızıl ruhunu kuşanarak egemenlere karşı koyuşu örgütleyecek ve halk gençliğine, gerçek alternatifin kendi ellerinde yükselteceği bir mücadele olduğu gerçeğini duyuracaktır...

Bologna Projesi; ekonomik krizin doğurduğu çeşitli ihtiyaçlar ve birçok ülkede üniversite işgallerine varan tepkiler nedeniyle 2020 yılına uzatıldı.

İzmir

Tutuklu olan YDG'li arkadaşlarımızın duruşmasından bir gün önce 22 Şubat günü saat 17.00'de eski Sümerbank önünde gerçekleştirdiğimiz basın açıklamasında "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz" pankartı açtık. "Tutuklananlar serbest bırakılsın", "Devrimci irade teslim alınmaz", "Yaşasın örgütlü mücadelemiz" gibi sloganların atıldığı basın açıklamasında; "Ortada bir suçlu varsa bir terörist varsa o da kendi hukukunu bile dikate almayan devlettir" dedik.

(İzmir YDG)

KARNE BOYKOTU

Okul idarelerinin liselerde otorite kurmak için çeşitli uygulamalara başvurduğu ülkenin genelinde görülen bir durumdur. Bu uygulamalar eğitim ve öğretimle hiçbir alakası olmayan, askeri disiplini anımsatan uygulamalardır. Menemen Lisesi öğrencileri de bu çeşit uygulamalara maruz kalmaktadır.

Perşembe günü idare tarafından yapılan bir açıklamada sivil öğrencilerin okula alınmayacakları ve karnelerinin verilmeyeceği söylendi. Bu açıklama öğrencilerin bir bölümünün okula gelmediği, karne gününün bir gün öncesi yapıldı. Bu uygulamadan haberdar olmayan öğrenciler müdürün görevlendirdiği hizmetli tarafından okula alınmadı ve okula alınmayan öğrenciler kapıda beklemeye başladı. Öğrenciler kapıda beklerken 50 kişiye yakın bir kalabalık oluştu.

Öğrenciler kapının önündeyken so-

ğuk hava bu bekleyişi zorlaştırıyordu. Çevre okullarda bu uygulamanın olmayışı, dışarıda bekleyen öğrencileri rahatsız ediyordu. Soğuk havanın da etkisiyle içinde YGD'lilerin de bulunduğu (YDG'lilerin ön ayak olduğu) öğrenciler ıslık ve alkış sesleriyle müdürü ve bu uygulamayı protesto etmeye başladı. Öğrenciler müdürün kapıya gelmesini istediler.

Gelen Müdür Yardımcısı öğrencileri okulun içinde bulunan konferans salonuna soktu. Konferans salonuna giren öğrenciler müdürün yaptığı tehditlerden korkmadı ve bir öğrenci söz alarak sivil öğrencileri savundu. Bunun üzerine müdür gönül alıcı konuşmasının ardından karnelerinin verileceğini söyledi ve öğrencileri kantine yönlendirdi. Karne alacağımız gün sivil öğrencileri okula sokmadan soğukta bekletip karne vermeme girişimi, öğrencilerin tepki göstermesi sonucu son bulmuş ve karneler verilmiştir. Menemen Lisesi'nde yapılan bu baskıcı uygulama öğrenciler tarafından bozguna uğratılmış oldu. Böylece öğrenciler

ellerindeki gücün farkına vardılar. Öğrencilerin bu başarısı önemli bir pratik ve örgütlenme açısından güzel bir durum oluşturdu. (Menemen lisesi YDG)

Mersin'e destek

Mersin'de aralarında GENÇ-SEN'li öğrencilerinde bulunduğu öğrenciler Abdullah Gül'ü protesto etmek amacıyla basın açıklaması yapmak isteyen yine rektör-polis-ÖGB işbirliğiyle saldırıya maruz kalmış ve gözaltına alınmışlardır.

Bu faşist saldırıyı protesto etmek amacıyla Denizli'de GENÇ-SEN olarak 23 Şubat Perşembe günü Candoğan Parkı'nda açıklama yapıldı. Eylem günü üzerinde "Polis + devlet = öğrenciye şiddet" pankartıyla yürüyüş gerçekleştirildi. Denizli Çınar Meydanına gelindiğinde basın metni okundu. Açıklama Mersin'de gözaltına alınan öğrencilere selamla sona erdi.

(Denizli YDG)

Seçimler ufukta göründü; “CHP ile halkın iktidarına hazır olun!!”

12 Haziran seçimlerinin yaklaşması ile birlikte siyasi arenada tansiyon giderek ısıyor. Seçim menziline girilmesiyle düzen partileri de sürece yönelik yaklaşımlarını, politikalarını ilan etmeye başladı. Referandumu genel seçimler için önemli bir kavşak olarak değerlendiren düzen partileri, ortaya çıkan tablonun gösterdiklerine göre çeşitli manevralar geliştiriyor. Bu konuda en hızlı yol alanın AKP olduğu da açıkça görülüyor. Referandumda önemli bir çıkış sağlayan AKP, bu zemin üzerinden genel seçimlerde sıçrama yapmayı hedefliyor. Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini zaman gösterecek ama AKP'nin bu hedef doğrultusunda oldukça istikrarlı bir rota çizdiğini söyleyebiliriz. Seçime giden yol kısalıkça AKP'nin “hizmet” göstergeleri de tavan yapmaya başladı. Devletin olanaklarını da arkasına alan AKP, görünen o ki referandum sürecine benzer, etkili bir propaganda çalışması yürütecek.

AKP kulvarında durum buyken “ana muhalefet” partisi ne yapıyor? Kılıçdaroğlu ile birlikte önüne daha büyük hedefler koyan CHP, seçim çalışması kapsamında ne vaat ediyor? Referandumda esas olarak aynı kapıyı gösteren ve 12 Eylül Askeri Faşist Cunta anayasasını aklayan CHP ve AKP arasındaki bu çatışmada hangi klik öne geçecek?

CHP; Nasıl olsa AKP bana çalışıyor!

Medyanın savurduğu güçlü rüzgârlarla yelkenlerini dolduran ve Kemal Kılıçdaroğlu'nu kaptan köşküne çıkaran CHP, hangi rotayı takip edecek? Referandumda kendi bağımsız politikasından çok AKP karşıtlığı, anti-propagandası üzerinden yol almaya çalışan CHP, genel seçimlerde nasıl bir yöntem izleyecek?

Öncelikle söylemek gerekir ki ifadesini CHP'de bulan egemen sınıf kliği partiyi onca çabasına, müdahalesine karşın ayağa kaldırmayı başaramadı. “Temiz”, “namuslu” bir lider imajı ve medya desteği ile tabanda bir oranda ilgi toplayan CHP, referandumda istediği çıkışı yakalayamadı. Oy oranını yüzde 8-10 arasında artıran, “Hayır” çağrısı yapmasına karşın kendisi seçimleri “boykot” eden Kılıçdaroğlu, bu kampanyanın esas aktörü oldu. Ne ki esas oğlan Kılıçdaroğlu, on yıllardır kastlaşan ve benzer söylemlerin içinde adeta gömülen CHP'yi bir bütün olarak referandumda harekete geçiremedi. Bu handikabın aşılması amacıyla oluşturulan parti meclisi ise CHP'yi yeni bir labirentin içine sokacağına benziyor.

Yeniden yapılandırılan parti meclisinde denilebilir ki herkes başka bir telden çalıyor. AKP'ye karşı gelişen

tepkilerin adresi CHP olarak gösteriliyor. CHP'nin ise bugün için ne buna uygun bir söylemi, politikası ne de alt yapısı var. Kısacası CHP, AKP'nin yanlışları üzerinden ciddi bir politika yürütmeden prim topluyor. Bu durum egemen sınıflar arasındaki klik dalışında AKP'yi destekleyen kliğin hesabına birer olumluluk olarak yazılıyor kuşkusuz. Çünkü sürece yön veren esas politika AKP'de karşılığını buluyor.

CHP, referandumdan bugüne; bir depo benzin harcamasına karşın aynı yerde çakılı kalan ve yerinde deblenen bir görüntü çiziyor. Kılıçdaroğlu'nun “halkın iktidarı”, “Denizlerin yolu” gibi iddialı söylemlerine karşın CHP, şimdiye kadar yalnızca binanın badanasını değiştirmiş durumda. Ötesinin olacağına ilişkin bir belirtiyi de boşuna beklemeyin. Kemal'in “devrimciliği” de bir yere kadar!!! CHP, işçi ve emekçilere, yoksul halkımıza “hayal” pazarlıyor, “umut” tüccarlığı yapıyor. Asgari oranda bir tutarlılık yakalamak adına bile olsa CHP, bir arpa boyu yol almış değil. Üst perdeden attığı nutuklar ve sol söylemlerle; yürüttüğü politika arasındaki çelişki bile işçi ve emekçilerin

adresi olamayacağını gösteriyor. Bir devlet, düzen partisi olan CHP'nin inandırıcı olmak adına çokça sözünü ettiği işçi ve emekçiler için dikkate alınabilecek bir politikası, çalışması yok. Diğer birçok faktörün yanında bunun nedenlerinden birini ise CHP'nin, AKP'nin dokuz yıllık hükümetine karşı gelişen öfkenin düzen içine kanalize edilmesi misyonunu kuşanması oluşturuyor. CHP, politikasının eksenine de bu yüzden AKP karşıtlığını koyuyor. Seçime kadar yürüteceği propagan-

danın ana temasını da bu oluşturacak. Anlaşılan o ki önümüzdeki günlerde Kılıçdaroğlu epeyce terleyecek. Söylem ile icraat arasında böylesine büyük bir uçurumu kapatmak zor olsa gerek! Peki, CHP 12 Haziran seçimlerinde hedef kitesine ne tür vaatlerde bulunacak?

Köylüler, artık yüzünüz gelecek çünkü CHP geliyor!

CHP'nin resmi internet sitesinde seçim stratejisine ilişkin ciddiye alınabilecek herhangi bir belge bulamadık. CHP; “AKP'nin icraatları benim için yeterli propagandadır” diye düşünüyor anlaşılan. Bu yüzden olmalı ki zahmete girip bir seçim programı bile ha-

ulaştığı biliniyor. IMF emri ile çıkarılan ve adına “15 günde 15 yasa” denilen paketle köylülüğün yoksullaşma ivmesi de arttı. Bu yasalar ise esas olarak AKP'nin hükümet olduğu dönemde yaşam buldu. IMF'nin “köylülük yüzde 5'lere çekilecek” talimatının altına imza atan da AKP. Buna karşılık CHP köylülere adeta bir cennet vaat ediyor: “Üreticimizi tohumda İsrail'e, canlı hayvanda Bulgaristan, Şili, Avustralya gibi ülkelere muhtaç olmaktan kurtaracağız. Tarımsal üretimde kullanılan tohum, gübre, mazot, tarım ilacı gibi girdilerin yüksek maliyetlerini aşağı çekeceğiz. Mazotu 1,5 liradan üreticimize vereceğiz. Diğer girdilerdeki vergi yükünü hafifletip çiftçimizi rahatlatacağız Aracıtefecinin çiftçiyi soymasına son vereceğiz. Tarım piyasalarını, çiftçinin ürününün hak ettiği bedeli bulması esasına göre yeniden düzenleyeceğiz.”

zırlamamışlar. “Seçim 2011” başlığı altında CHP, çeşitli alanlara yönelik öteden beri bilinen yaklaşımını ilan etmiş.

Bu bölümde CHP, ne yapacağından çok AKP'nin ne yaptığından söz ediyor. CHP'nin AKP'den bağımsız bir politikası, söyleyebileceği bir çift lafı yok. Söylediği ise çok yavan; **AKP çiftçiyi mağdur etti biz öyle yapmayacağız..**

CHP, köylülüğün bugün geldiği noktanın faturasını rahatça AKP'ye kesiyor:

“AKP döneminde uygulanan politikalar, tarımı çökertmiş ve çiftçiyi iflas noktasına sürüklemiştir. Nüfus sürekli artarken üretimin geriye gidişi, ithalatı patlatmıştır.

Böylece, kendi çiftçimizi destekleyerek içerde üretmek yerine, dışarıya para akıtan bir anlayış hâkim olmuştur. CHP iktidarında bu gidişi tersine çevirecek, tarıma hak ettiği önemi ve desteği vereceğiz.”

CHP, ilk bakışta AKP'yi köseye sıkıştırabileceği önemli bir alanda top koşturuyor gibi görünüyor. Çünkü özellikle 2000 yıllardan bu yana tarım, hayvancılık sektöründe yaşanan yıkımın öncelilerden daha ağır boyutlara

Vaatler bu minvalde sıralanıyor. Bunlara bakıldığında Kılıçdaroğlu'nun “halkın iktidarı” da CHP'nin seçimleri kazanması ile mümkün görünüyor. Ne ki hayatın gerçekliği tüm sahte söylemleri, yalan, çarpıtma ve boş hayalleri tarihin çöplüğüne atıyor. “Köylü dostu” CHP, tarımı ve hayvancılığı yok edecek düzenlemeler geçirildiğinde neredeydi? CHP'nin köylülerin sorunlarına ilişkin bir program hazırladığını, sözünü ettiği tefeci-aracılara karşı herhangi bir yasal düzenleme önerdiğini duyan oldu mu? Girdi maliyetleri her gün artarken CHP, bunun önüne geçmek için ne yaptı? IMF'nin emri ile yasalar bir bir çıkarılırken CHP, AKP'yi yıpratmak amacıyla sarf ettikleri dışında köylülerin yaşamını değiştirecek ne tür adımlar attı? Görünen o ki CHP, işçi ve emekçilerin, köylülerin karşısına bir düşman yerleştiriyor ve tüm okların buraya yönelmesini istiyor. Oysa önümüze konulan bu kuklanın bir yüzü AKP ise diğer yüzü de CHP'dir.

Kadınlar, dertleriniz son bulacak!

CHP, Kılıçdaroğlu ile kullandığı jargonu değiştirmekle her şeyin bittiğini düşünüyor. İşçiden, emekçiden daha fazla söz etmek, hak ihlallerinden

dem vurmak ve kameralar önünde “**reklam kokan hareketler**” yapmak CHP’nin muhafefet anlayışını yansıtıyor. Böylece CHP, işin içinden sıyrılmış oluyor. Aynı zihniyet “**Seçim 2011**” bölümünde kadınlara ilişkin söylenenlerde de karşımıza çıkıyor: “*Yasal düzenlemeleri eşitlik açısından gözden geçirerek eksikleri tamamlayacak, Eşitlik Çerçeve Kanunu’nu çıkaracağız. Şiddete uğramadan ve korkusuzca yaşamak kadınların hakkıdır. Kadına yönelik şiddetle mücadele edeceğiz. Sadece töre değil namus cinayetlerinin de en ağır şekilde cezalandırılması için Türk Ceza Kanunu’nda değişiklik yapacak, Güldünya Yasası’nı çıkaracağız.*” CHP, diğer konularda olduğu gibi benzer bir cennet tasavvurunu kadın sorunu için de yapıyor; **Emekçi kadınlar**

CHP’ye oy verin her şey çok güzel olacak! Referandumda 12 Eylül anayasasının kadın düşmanı, ataerkil bakışına dair tek bir eleştiri getirmeyen CHP, şimdi ne kadar inandırıcı? CHP’nin şimdiye kadar Türk Ceza Kanununda değişiklik yapılmasına ilişkin nasıl bir çalışması oldu? Kadın Statüsü Genel Müdürlüğü’nün “**Türkiye’de Kadının Durumu-Aralık 2010**” raporuna göre Türkiye’de halen 4 milyon kadın okuma yazma bilmiyor. Resmi kayıtlara göre, kadın cinayetleri sayısı son 7 yılda yüzde 1400 arttı. CHP’nin kadın cinayetlerinde saldırganları koruyan yasalar için şimdiye kadar bir değişiklik önerdiğini gördünüz mü?

Tüm bunları bir kenara bırakalım, gözünü Kemalizm bürüdüğünden önünü görmekte dahi zorlanan kadın milletvekillerinin kendisi gibi olmayan milyonlarca emekçi kadına “cahil”, “köylü” bakışını nasıl yok edecek CHP? Arap kadınlarını aşağılayan, Türk hanımefendileri dışında kadın tanımayan, “cumhuriyet kadını” modeli dışındaki herkesi hor gören bu kadın milletvekilleri CHP iktidar olursa susacak mı? Kulaklarımızı tırmalamaktan vazgeçecekler mi?

CHP, modern köleliğe son verecek!

CHP, en büyük ikiye bölünüşü de işçi ve emekçilere yönelik söylemlerinde

gösteriyor. Özellikle son dönemlerde işçileri, emekçileri diline pelesenk eden Kılıçdaroğlu, yetmedi maden işçileri için yerin binlerce metre altına bile indi. Peki bu fiili CHP’nin işçi düşmanlığını ne kadar gizleyebilir? “**Seçim 2011**”’in çalışanlar bölümünde kendine yer bulan işçi ve emekçiler CHP ile refaha kavuşacak: “*CHP iktidarında vatandaşlarımız modern köle olmayacak, insanca yaşama hakkına sahip olacaklardır*” Görüldüğü gibi her şey CHP iktidarı için: Sıkın dişinizi hele bir CHP iktidara gelsin. CHP bu bölümde ülke gerçekliğinden, IMF ve DB ile yapılan anlaşmalardan, meclisten geçirilen yasalardan bihaber iktidar vaat ediyor: “*Grev uygulamaları üzerindeki yasaklar kaldırılacak, grevlerin etkinliğini sağlayıcı önlemler alınacak, ertelenmesi kararının ancak yargı organlarınca verilmesi yönünde düzenlemeler yapılacaktır. Örgütlenme hakkının üzerindeki yanlış baskıların, sarı sendika yaratmaya yönelik her türlü girişimlerin sona erdirilmesi hedef alınacaktır. Ücretli çalışanların farklı statülerde istihdamından dolayı hak ve özgürlüklerinde ayrımcılık yapılması uygulamasına son verilecektir. Sendikalar ile Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt yasalarındaki antidemokratik hükümler ile Avrupa Gözden Geçirilmiş Sosyal Şartı’na konmuş olan gereksiz çekinceler kaldırılacaktır.*”

Görüldüğü üzere gerçeklikten uzak-

laştıktan sonra vaatlerin sonu gelmiyor. Burada bir kısmına yer verdiğimiz bu vaatlerin daha onlarca CHP’nin resmi sitesinde yer alıyor. Tüm bunları okuduktan sonra sosyal demokrat kavramının CHP için yetersiz geldiğini düşünmeye başlıyor insan! Baksanıza adeta bir halk iktidarı kuracaklar! Bulutlar ve rüyalar âleminden gerçek hayata döndüğümüzde tüm bu hayallerin yerle bir olması kaçınılmaz. Çünkü işçi ve emekçiler her gün biraz daha yoksullaşmakta, açlık ve sefaletle sürüklenmektedir. CHP de diğerleri gibi bu damarı görmekte ve de doğru okumaktadır. İşçi ve emekçi halkın yoksulluğu, işsizliği egemenler için tehlike çanlarını çaldiracak kadar ciddi boyutlardadır ve seçim propaganalarında temel

nokta olarak bu konuları almalarının nedeni de budur. Yoksa kimsenin bizim işsizliğimizle, yoksulluğumuzla ilgili bir derdi-tasası yoktur. Düzenlerinin, sistemlerinin devamı için milyonların yoksullaşması kaçınılmazdır. Yani azınlığın (egemen sınıfların) kazanması için çoğunluğun (emekçi halkın, ezilenlerin) kaybetmesi gerekir. CHP için de, aynı AKP ve diğer düzen partileri gibi, durum bundan ibarettir, gerisi (çoğunluk da olsa) teferruattır, seçimden seçime hatırlanacak ayrıntılardır...

20 yılda sendikalı işçi sayısı yüzde 50 azaldı...

DİSK Araştırma Enstitüsünün Kasım 2010 verilerine göre; 4 kişilik bir ailenin açlık sınırı 934 lira, yoksulluk sınırı ise 2 bin 952 lira oldu. TÜİK hane halkı harcama kalıbı ve 4 kişilik bir ailenin sağlıklı beslenme için alması gereken kalori miktarı üzerinden hesaplanan, bir ailenin sağlıklı beslenmesi için yapması gereken günlük gıda harcaması 31,12 TL, aylık harcaması ise 934 TL. Buna göre, geçen yılın aynı ayında 2 bin 589 lira olan yoksulluk sınırı, 363 lira arttı. Açlık sınırı ise geçen yılın aynı dönemine göre 114 liralık artışla asgari ücretteki yıllık artışın

2 katından fazla yükseliş kaydetti. Sendikalaşmaktan utanmadan bahseden CHP, sanki dün gökten zembille inmiş gibi davranıyor. Emekçilerin örgütlülükleri nüfusun artmasına rağmen her gün biraz daha zayıflıyor. CHP işçilerin örgütlenmesi konusunda da büyük konuşuyor: “*2821 sayılı Sendikalar Yasası ile 2822 sayılı Toplu İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası değiştirilecektir. Bu kapsamda, iş kolu sayısı azaltılacak, noter zorunluluğu kaldırılacak, %10 barajı düşürülecektir. İş Yasası, Temel İş Yasası olarak yeniden düzenlenecek; uluslararası çalışma normları ve ulusal ilkeler, müşterek kurallar olarak ele alınacak, denizde, basında, hava taşımacılığında, tarımda, ormanda çalışanlarla ilgili hükümler de bu yasa içerisinde yer alacaktır.*” Oysa Liman-İş Sendikasının “Türkiye’de İşgücünün Dönüşümü, Temel Sorunlar ve Örgütlenme: Darboğaz Nasıl Aşılmalı?” başlıklı bir çalışmasına göre 1988’den 2008’e kadar geçen 20 yılda sendikaya üye olup toplu sözleşme kapsamında çalışanların sayısı **yüzde 50’den fazla** azaldı. 24 Ocak kararları ile hız kazanan özelleştirmeler, neoliberal politikalar ve sendikasızlaştırma uygulamaları nedeniyle sendikalı çalışan sayısı gerilerken, toplam işçi sayısı arttı, sonuç olarak da sendikalaşma oranı radikal biçimde düştü. **1988’de 1 milyon 591 bin 360 olan toplu sözleşme kapsamındaki çalışan sayısı 2008’e gelindiğinde 750 bin 18’e kadar geriledi.** Toplu sözleşme kapsamındaki çalışan sayısındaki erimeye karşın ücretli çalışan sayısı yaklaşık **yüzde 80 arttı.** **1988’de 7 milyon 170 bin olan ücretli çalışan sayısı 2008’de 12 milyon 937 bini buldu.**

nüfuz eden faşizmin şifreleri aynı zamanda faşist diktatörlüğün de kodlarıdır. Onlar etle tırnak gibidir. Bugün için yüzüne sol bir maske takan CHP, halkımızın umudu değil aksine onun cellâdıdır. CHP’nin halk düşmanı faşist yüzü, emekçi halkımız için ancak bir hedef tahtası olabilir!

CHP, halkımızın umudu olamaz!

Toplumsal dokunun yalnızca bir bölümü için vaat ettiklerine bakıldığında CHP’nin umut olması mümkün mü? İşçi emekçilerin sorunlarından, emekçi kadınların yaşadığı cendereye, köylülüğün içine girdiği darboğaza kadar tüm bu süreçlerde CHP’nin rolü neydi? CHP, tüm bu seyir boyunca en önlerde dümenin başındaydı. Gemiyi egemen sınıfların ve onların efendilerinin gösterdiği limana sağ salim ulaştırmak CHP’nin esas gör-

eviydi. CHP, bugün eleştirdiği ve değiştirme iddiasında olduğu düzenlemelerin, yasaların büyük bir kısmının bizzat mimarı, değilse altına imza atanıdır! Torba Yasa meclisten geçeli henüz birkaç hafta bile olmadı.

Yasa görüşmeleri sırasında CHP, AKP ile tam bir ittifak kurarak işçi ve emekçilerin geleceğini cehenneme çevirecek düzenlemeleri bir bir geçirdi. Şimdi ise emekçilerin çıkarlarından söz ediyor! Düzen partilerinin halk düşmanı, ikiye bölünmüş, sahtekar politikalarına nadide bir örnektir CHP. Devlet, CHP’nin kozasında kuluçkaya yatmış, serpilmiş büyümüştür. Faşist diktatörlüğün tarihi aynı zamanda CHP’nin tarihidir. CHP’nin her hücre sine

Yalandan kim ölmüş!

İstanbul: Geçtiğimiz günlerde Odatv'ye baskın ve Soner Yalçın'ın tutuklanması olaylarının ardından burjuva-feodal basın, "Türkiye'de basına yönelik baskı ve ifade özgürlüğü var mı yok mu"yu tartıştı/hala da tartışmaya devam ediyor.

Başbakan Erdoğan yine meydana çıktı tabii. (Eksik olmasın!) Soner Yalçın'ın tutuklanmasının ardından çıkarılan yaygaradan o da rahatsız olmuş! Ve diyor ki "Odatv olayları düşüncelerinden dolayı değil başka bir eylemden dolayı takip altındalar. Bizim 8 yıllık iktidarımız boyunca sesini kısıttığımız tek bir yayın organı yok!" Bu kadar pişkinlik olabilir mi?

Biri bize söylesin, ilk defa mı bu ülkede gazeteciler tutuklanıyor? TC tarihi boyunca binlerce gazeteci tutuklandı, binlerce yayın yasaklandı, basımı durduruldu, gazeteciler yol ortasında suikasta uğradı, işkencede öldürüldü, kaybedildi. Hatta şu an hapisanelerde 50'yi aşkın gazeteci tutuklu bulunuyor. Gazeteciler hakkında yüzyılları aşan hapis cezaları isteniyor.

Gelelim AKP'nin 8 yıllık hükümet olduğu sürece... Gerek yok 8 yılın tamamını incelemeye. Yalnızca İHD İstanbul Şubesi

tarafından açıklanan "2010 Yılı İnsan Hakları Raporu"na şöyle bir göz atsak bile Erdoğan'ın açıklamalarının ne denli aldatmaca dolu olduğunu görürüz.

Rapora göre; sadece İstanbul'da 5 gazeteye toplam 120 gün yayın durdurma cezası verildi, 1 dergi ve 13 haber sitesi mahkeme kararı ile yasaklandı.

Peki hapisaneye götürülürken utanmazca Uğur Mumcu'dan, Abdi İpekçi'den el aldığını, mücadelesinden yılmayacağını haykıran Soner Yalçın'ın tutuklanması ifade özgürlüğünün kısıtlanması ve basına baskı mıdır? Elbette değil! Yıldırım Türker'in 21 Şubat tarihli yazısında yazdığı gibi "Odatv adresli bataklığın bekası için mücadele etmezsen yarın sıra sana da gelecek. Sıra zaten hep bizdeydi. Yalçın ve gibilerinin gayretleriyle. Riyakârlığı bir kenara bırakın. Faşist bir işadammın muhalif bir basın emekçisi olarak portresini yutturamayacaksınız. Onun kahramanlığının tescilini de potansiyel kurbanlarından beklemeyin bari."

Suzan Zengin hala tutuklu

Başbakan "Bizim 8 yıllık iktidarımız boyunca sesini kısıttığımız tek bir yayın organı yok!" dese de gazetemiz birçok devrimci yayın gibi defalarca kapatıldı, yayını durduruldu ve onlarca çalışmamız gözaltına alınarak tutuklandı.

28 Ağustos 2009'da Kartal'da bulunan evinden sabaha karşı yapılan bir baskınla gözaltına alınan çalışmamız Suzan Zengin de onlardan biri ve hala tutuklu.

Zengin 1,5 yıldır keyfi bir şekilde tu-

tuklu bulunuyor. Suzan Zengin, tutuklu kaldığı süre içerisinde yalnızca iki defa mahkemeye çıkarıldı, "yasadışı örgüte üye" olduğu iddiasıyla tutuklanmasına karşın bu konuda kendisine ne bir soru soruldu ne bu iddia gündeme getirildi.

15 Şubat günü gerçekleşen duruşmada bir savunma yapan Zengin; İşçi-köylü gazetesinde çalıştığını devrimci, sosyalist bir kimliğe sahip olduğunu ve muhalif bir gazeteci olduğunu dile getirdi. Örgüt üyeliği iddiasına ilişkin kanıt olarak gösterilen iki yazının gazetede yayınlandığını ve basın savcısının bu yazılara ilişkin bir dava açmadığını ifade ederek yaşanan hukuksuzluğu bir kez daha gözler önüne serdi.

İddianamede delil olarak gösterilen telefon görüşmelerinin gazeteci kimliğine uygun olduğunu, görüşme yaptığı sendikacıların da önceki duruşmada hazır bulunduğunu, aynı dosyada yargılandığını sanıkları tanımadığını ve onlara ilişkin kendisine hiçbir soru sorulmadığını da sözlerine ekledi. Zengin, mahkemeden 1,5 yıldır neden tutuklu bulunduğuna ilişkin bir açıklama yapılmasını istedi. Tutuklu bulunduğu hapisanede yaşadığı sağlık sorunlarına ve başvurulara karşın tedavisinin engellendiğinin de altını çizdi. Avukatların da Suzan Zengin'le diğer sanıklar arasında hiçbir ilişki olmadığına yönelik savunmasına rağmen mahkeme Suzan Zengin'in tutukluluğunun devamına ve duruşmanın 14 Haziran tarihinde görülmesine karar verdi. Türkiye Gazeteciler Konseyi, Türkiye Gazeteciler Sendikası ve Tutuklu Gazetecilerle Dayanışma Platformu ile yazar Şanar Yurdatapan da mahkemeye katılarak Suzan Zengin'e destek verdi. Suzan Zengin, mahkeme çıkışı ring aracına götürülürken "Sosyalist basın susturulamaz" sloganını haykırdı. Sloganlar ve alkışlarla mahkemenin hukuksuzluğu protesto edildi.

Lazlar da anadillerine sahip çıktı

Mersin: Laz Kültür Derneği, 21 Şubat Dünya Anadil Günü nedeniyle sadece Lazca ve Mergelce şarkılarının söylendiği bir etkinlik düzenledi.

Etkinlikte her yıl onlarca anadilin kullanılmadığından kaynaklı yok olduğu vurgulandı.

Etkinlik Kazım Koyuncu ve diğer bütün Laz sanatçıları için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Laz Kültür Derneği Yönetim Kurulu Adem Kuyumcu, anadilin önemine vurgu yaparak yeni nesiller ile birlikte anadillerin konuşularak canlı tutulması gerektiğini belirtti. Kuyumcu; "çocuklarımız artık dilimizi konuşmadıkları için büyük dedelerimizden ve büyük annelerimizden beri konuşulan dilimiz ölüyor. Ağladığımızda anadilimizle ağlıyoruz, anadilde yazdığımızda dilimiz daha aydınlık oluyor. Kültürümüz ve ana dilimiz her zaman olsun, diğer dillerle birlikte yaşasın Lazca dilimiz" şeklinde konuştu.

Etkinlik Lazca şarkılar eşliğinde horon teperek son buldu.

Kaypakkaya'yı anmak onurdur!

29 Mart yerel seçimleri sürecinde Dersim'de verdiği bir konserde İbrahim Kaypakkaya'yı sahiplendiği ve 17'leri andığı için Pınar Sağ hakkında açılan davada "İbrahim Kaypakkaya'yı övmek suretiyle suç ve suçluyu övdüğü, terör örgütü propagandası yaptığı" gerekçesiyle 3 ay hapis cezası verilmişti. Sonrasında para cezasına çevrilen bu "ceza" bir kez daha haklı çıkardı Kaypakkaya yoldaşı. Faşizmle yönetilen bu ülkede devrimcilere de aydın sanatçılara da yaşam alanı tanınmayacaktı.

Halk müziği sanatçıları Pınar Sağ ve Mehmet Özcan hakkında açılan bu korku davalarını ve ceza-

ları protesto etmek, halk müziği sanatçıları ve İbrahim Kaypakkaya'yı sahiplendiğimizi egemenlere ve onların uşaklarına bir kez daha göstermek ve onların korkularını büyütmek için Pir Sultan Abdal Kültür Derneği 13 Şubat Pazar günü basın açıklaması örgütledi. AKA-DER, DHF, Mücadele Birliği ve Grup Emeğe Ezgi'nin destek verdiği basın açıklamasına biz de Partizan olarak, İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojisinin sahiplenicisi ve uygulayıcısı olarak, destek verdik. Basın açıklamasının ardından Partizan kitleleriyle "Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya" sloganları eşliğinde kısa bir yürüyüş gerçekleştirdik ve eylemi sonlandırdık.

(Dersim Partizan)

2. İnanç Çalıştayı Amed'de gerçekleştirildi

Demokratik Toplum Kongresi İnanç Komisyonu tarafından birincisi 6-7 Şubat 2011 tarihinde Mardin'de gerçekleştirilen Mezopotamya İnanç Çalıştayı'nın ikincisi 19-20 Şubat 2011 tarihinde Amed'de yapıldı. Çalıştaya DTK eş başkanlarının yanı sıra; çeşitli gazeteciler, yazarlar ve Müslüman, Alevi, Hıristiyan, Süryani, Ermeni, Rum, Mihelmi, Keldani ve Ezidi inançlarının temsilcileri katıldı. İki gün süren çalıştayda "Anayasa Tartışmaları ve Laiklik Ekseninde Taleplerimiz", "Demokratik Özerklik ve İnançların Kamusal Varlığı" ve "İnanç Gruplarının Toplum-

sal Barışın Sağlanmasıdaki Rolü" konulu oturumlar gerçekleştirildi. Çalıştayı sonunda sonuç bildirgesi tartışmaları yapıldı. 2. İnanç Çalıştayı'nın sonuç bildirgesi Pir Sultan Abdal Derneği Genel Sekreteri tarafından açıklandı. Sonuç bildirgesinde "Diyadin İşleri Başkanlığının kaldırılması, inanç yapılarının özerk yapıya kavuşturulması, devletin Türk-İslam sentezini örgütleyen yapısının ortadan kalkması ve bu doğrultuda bütün inanç gruplarına aynı mesafede olması" gibi konulara vurgu yapıldı. Komisyon, daha sonra 26-27 Mart tarihleri arasında da Dersim'de Alevilik, yaşadığı sorunlar ve çözüm yolları üzerine bir çalışma yürütecek.

(Amed YDG)

Ulaş Bardakçı mezarı başında anıldı!

Ankara: 19 Şubat 1972'de İstanbul Arnavutköy'de kaldığı eve düzenlenen operasyon sonucu teslim alınmaya çalışılan ancak teslim olmayan Ulaş Bardakçı, silahının son mermisine kadar direndi ve çatışmada hayatını kaybetti. THKP/C önderlerinden Bardakçı 19 Şubat'ta Ankara'da mezarı başında anıldı. Ankara'nın soğuşuna ve yağın yoğun yağışa aldırmanın kitle saat 13.20'de Karşıyaka Mezarlığı'nda bir anma gerçekleştirdi. Katledilişinin 39. yılında gerçekleştirilen anmada "Devrim şehitleri ölümsüzdür" ve "Mahir, Hüseyin, Ulaş kurtuluşa kadar savaş" sloganları atıldı.

Anmada Bardakçı'nın o zamanın koşullarında devrimci inancın onurlu bir temsilcisi ve savaşçısı olduğu THKP/C'nin kuruluş sürecinde ciddi fikri katkılarda bulunduğuna değinildi. "Kaldığı ev kuşatıldığında son kurşununa kadar direnen devrimci direngenliğin simgelerinden olmuştur. Düşman karşısında tereddütsüz duruşu miras kalmıştır arkadan gelenlere..." denildi.

Gazi ve Ümraniye... Unutmadık, Hesabını Soracağız!

Egemenlerin her türlü saldırısını boşa çıkaracak ve devrim umudunu yeniden harlayacak olan halkın başkaldırısından başka bir şey değildir. Bunun için yükleniyor ve bunun için yollara düşüyoruz.

Takvimler 12 Mart 1995'i gösterdiğinde tarih, faşist TC devletinin yeni bir katliamına daha tanıklık etti. Bu kez yer emekçilerin ve Alevi halkın yoğun olarak yaşadığı İstanbul **Gazi Mahallesi**'ydi. Gazi'de uygulanmak istenen senaryo, katliam ve talan üzerine kurulmuş bir "cumhuriyetin" yönetim geleneğinin somut bir örneğini daha gösterdi.

90'lı yıllar Türkiye'de birçok açıdan emekçilerin ve ezilenlerin mücadelelerinin gelişme kaydettiği bir dönemi ifade ediyordu. Bir yanda işçi ve emekçilerin kitlesel mücadeleleri kendini gösterirken diğer yandan T. Kürdistanı'nda süren savaş kritik safhaya ulaşmıştı. Öğrenciler, Aleviler ve daha birçok toplumsal kesim baskılara rağmen hak mücadelesini ilerletiyordu. Bu koşullarda devlet, gelişen mücadelelerin birleşmesini engellemek ve onları bastırmak için çeşitli politikalar geliştirmeye çalıştı.

Sınıfsal ve ulusal mücadelelerin birbirinden uzaklaştırılması, Alevi hareketinin devrimcilerle ve Kürt hareketiyle ortaklaşmasının önüne geçilebilmek için kanlı adımlar atılıyordu. 1993 Sivas Katliamı'nın ardından Alevi-Sünni çekişmesi körüklenirken aynı zamanda devlete bağlı sahte bir Alevi hareketi yaratılmak isteniyor, "Alevilerin öz Türk olduğu" yoğun olarak işleniyordu. Ve çok geçmeden bu kez Gazi Mahallesi'nde devletin kanlı bir senaryosu daha devreye girdi.

Devletin provokasyon için Gazi Mahallesi'ni seçmesi tesadüf değildi. Yoksul Alevi halkın yoğun olarak bulunduğu ve Türk-Kürt, Alevi-Sünni halkın dayanışma içinde yaşadığı bir mahalleydi burası. Aynı zamanda devrimci ve demokrat kimliğiyle biliniyordu. 12 Mart 1995 tarihinde devletin kontra güçleri üç kahvehane ve bir işyerini tarayarak bir kişiyi katletmiş, 5'i ağır 25 kişiyi yaralamıştı. Faşist katiller, kullandıkları taksinin şoförünü de öldürmüştü ve taksisiyle birlikte ateşe vermişlerdi. Bu yaşananlar

üzerine halk hedefini doğru belirlemiş ve polis karakoluna doğru yürüyüşe geçmişti. Devletin provokasyonu ters tepmiş, halkın devlet güçlerine karşı kendiliğinden bir ayaklanmasına dönüşmüştü. Halkın üzerine polislerce ateş açılması sonucu bir kişi hayatını yitirmiş ve birçok kişi de yaralanmıştı.

Bunun üzerine 13 Mart'ta sokaklara akan halktan binlerce insana devlet katliamla karşılık verdi. 15 kişi daha katledildi ve onlarca yaralandı. Gazi halkının isyanı çok gecikmeden İstanbul'un emekçi mahallelerinde ve ülkenin birçok yerinde yankısını buldu. 1 Mayıs (Ümraniye), Okmeydanı, Nurtepe, Gülsuyu, Kağıthane, Soğanlı, Tuzla, Kartal ve Ankara'da halk sokaklara döküldü. Faşist güçler 15 Mart'ta 1 Mayıs Mahallesi'nde halka saldırmış, 5 kişiyi katletti, 20'den fazla insanın yaralanmasına neden oldu. Polis ve asker yığınağına rağmen Gazi Direnişi'ni bastıramayan devlet, halkın ve devrimcilerin ortak iradesi karşısında geri adım atmış; cenazelerin verilmesi, sokağa çıkma yasağının kaldırılması, gözaltıların bırakılması, asker ve polisin çekilmesi gibi taleplerin kabul edilmesiyle direniş son bulmuştu.

Gazi halkı önemli bir bedel ödemişti ancak yenilmemişti. Devletin otoritesi zayıflatılmış devrimcilerin otoritesi güç kazanmıştı. Mahalle halkı her türlü haklı mücadelede en ön saflarda yerini aldı ve tepkisini ortaya koydu. Nice kız ve oğullarını devrimci mücadeleye katmış, nice devrimciye kapılarını açmıştı. Fakat sınıf mücadelesindeki ve devrimci yapılarıdaki gerileme tüm alanlarda olduğu gibi mahalle halkında da etkilerini gösterdi. Gazi Mahallesi, katliam ve şiddetle amacına ulaşamayan devletin çok daha sinsi saldırılarının öncelikli hedeflerinden biriydi artık. Devrimci yapılar gerekli ortaklık ve dayanışmayı gösteremedikleri gibi ciddi hatalarla da halkın güvenini zedelemiş, devletin halkı devrimcilerden koparma hedefine zemin

12 Mart Gazi Platformu kendini deklare etti

İstanbul: Gazi Mahallesi Dörtüoğlu'da saat 19.00'da biraraya gelen Gazi 12 Mart Platformu bileşenleri (**Partizan**, DHF, **BDSP**, PDD, **Mücadele Birliği**, Devrimci Hareket, **Kaldıraç**) caddeyi trafiğe kapatarak bir basın açıklaması yaptı. "12 Mart Gazi'nin Hesabını Soracağız" imzalı pankartın arkasında toplanan kitle basın metninin okunmasının ardından dağıldı.

sunmuşlardı. Uyuşturucu, yozlaştırma, fuhuş, hırsızlık, işbirlikçilik ve daha birçok saldırı devlet eliyle başta gençlik olmak üzere tüm halka yöneltiliyordu.

Gelinen süreçte polis karakolları başta olmak üzere devletin doğrudan ve dolaylı kurumları aracılığıyla Gazi gibi emekçi mahallelerde tam bir "toplumsal mühendislik" projesi uygulanmaktadır. Şiddeti her zaman elinde bulunduran ama bununla yetinmeyip okullara, sokaklara, esnafa, derneklere, kafelere ve evlere kadar yönelen yoz bir saldırı ve gerici bir örgütlenme söz konusu.

Bir yandan polis, AKP'li belediyeler, muhtarlıklar, kuran kursları ve camiler aracılığıyla Sünni halk faşist-dinci örgütlenmelere çekilmeye çalışılırken bir yandan da CHP ve kimi dernekler aracılığıyla Alevi halk düzene yedeklenmeye çalışılmaktadır. Fırsat kollayan devletin aynı zamanda belli mahallelerde yıkımlara niyetli olduğu bilinmektedir.

Ancak bilinmelidir ki egemenlerin her türlü saldırısını boşa çıkaracak ve devrim umudunu yeniden harlayacak olan halkın başkaldırısından başka bir şey değildir. Bunun için yükleniyor ve bunun için yollara düşüyoruz.

16. yıldönümünde Gazi ve Ümraniye'de gerçekleştirilen katliamları Partizanca anlamlı, devrim sloganlarımızı daha güçlü haykıracağız. Er ya da geç faşist katillerden hesap soracağımız unutulmasın. Sonunda kazanan hep halk, kaybeden baskıcı ve sömürücü zorbalar olacaktır.

"Babamın boşluğunu kim doldurabilir?"

308. Hafta

İstanbul: Cumartesi Anneleri eylemlerinin 308. haftasında, 21 Şubat 1994'te Diyarbakır'ın Kulp ilçesinden **Abdulkadir Kurt** ve **Mehmet Meşe**'nin kaybediliş hikâyesini anlattı. 19 Şubat günü gerçekleşen eylemde 6 Haziran 1993'te Urfa'nın Siverek İlçesi'nde gözaltına alınan ve kendisinden bir daha haber alınmayan Hüseyin Taşkaya'nın kızı Serpil Taşkaya babası için yazdığı mektubu okudu.

309. Hafta

Bu hafta 1993 yılında gözaltında kaybedilen **Cüneyt Aydınlar**'ın akıbeti soruldu. Eylemde konuşma yapan amca **Recep Aydınlar**, Cüneyt Aydınlar'ın işkencede katledildiğini ve tanıklarının olduğunu belirtti.

DHF ve Halkın Günlüğü'ne operasyon!

İstanbul: "İleri demokrasi" nutukları atılsa da, devrimci ve ilerici kurumlara yönelik gözaltı ve tutuklama zihniyetinde bir değişiklik yaşanmıyor. Yakın zamanda Halk Cephesi üyelerine yönelik gerçekleşen baskın ve gözaltılara bir yenisi daha eklendi. Polisin son hedefi **Demokratik Haklar Federasyonu** ve **Halkın Günlüğü Gazetesi** oldu. **23 Şubat** günü Dersim, İstanbul, Antakya, Mersin ve Adana'da olmak üzere yedi ilde eş zamanlı düzenlenen operasyonda, DHF ve Halkın Günlüğü Gazetesi çalışanı 23 kişi gözaltına alındı. 25 Şubat günü mahkemeye çıkarılan 11 kişiden aralarında Halkın Günlüğü Yazı İşleri Müdürü **Hıdır Gürz**'ün de bulunduğu sekiz kişi tutuklandı. Devletin bu saldırısına karşı tepki ise gecikmedi. 24 Şubat günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelen devrimci, ilerici kurumlar yaptıkları bir eylemle baskıları protesto etti. "**Sömürü ve zulüm saltanatına karşı halkın haklı mücadelesini sahiplenelim! Gözaltı ve tutuklama terörüne son**" yazılı pankartın açıldığı eylemde sık sık "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları haykırıldı. DHF adına yapılan abasın açıklamasında saldırılar kınandı.

Malatya

DHF'ye yönelik saldırı Malatya'da AKP il binası önünde protesto edildi. Malatya AKP il binasının önünde bir araya gelen kitle burada sık sık "**Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz**", "Örgütlü bir halk hiçbir kuvvet yenemez", "**Yaşasın devrimci dayanışma**" sloganları atıldı. Yapılan açıklamaya gözaltına alınan Halkın günlüğü yazı işleri müdürü Hıdır Gürz'ün ailesi de katıldı. Eyleme **Partizan**, **ESP**, **Halk Cephesi**, **TKP** de destek verdi.

Cumartesi eylemleri devam ediyor

Bursa: İHD Bursa Şube'nin, Ocak ayında başlattığı ve Mart ayının sonuna kadar sürecek olan Cumartesi eylemleri Nalbantoğlu Çarşısı girişinde devam ediyor. Her hafta bir konunun ele alındığı ve ilk hafta devrimci kimlikleri nedeniyle gözaltına alınıp kaybedilen **Ali** ve **Ayhan Efeoğlu** kardeşlerin anmasıyla baş-

layan eylemler, **19 Şubat** günü çevrenin korunması hakkı ile devam etti.

Eylemde önce **Bursa Artvin Su Platformu** adına basın açıklaması yapıldı. Açıklamada emperyalist güçlerin temiz su kaynakları ile ilgili saldırgan politikalarına vurgu yapıldı. İHD Bursa Şube Başkanı **Mustafa Bumin** ise "Türkiye'de 669 baraj var, yapımı süren 100'ün üzerinde barajdan başka, yüzlerce proje ise beklenmektedir" dedi.

sında bulunan ve Alevilerin kutsal saydığı mekan Hindistanlı ve şirket sahibi Pati ailesinin yönetimindeki RK Marble İnş. Ltd. Şti'ne taş ocağı işletmesi için verilmiştir. Konu olan bölgenin Aleviler için kutsallığı göz önüne alınarak birinci derece sit alanı halinde değerlendirilmesi ve doğasının bozulmamasının sağlanması gerekir" denildi.

(Antalya ÖG okuru)

"Kutsal mekanlara dokunma!"

15 Şubat günü biraraya gelen Alevi kültür dernekleri, Pir Sultan Abdal dernekleri, Hacı Bektaş Veli dernekleri ve bazı sanatçılar bir basın açıklaması yaptı ve topladıkları imzaları valiliğe verdi. Yapılan basın açıklamasında: "Elmalılı'nın Tekke köyünde; Abdal Musa Dergahının arka-

1 Mayıs mahallesinde TKMP pankartlarına saldırı

İstanbul: Hapishanelerde son süreçte yaşanan saldırı ve sürgün sevklerle ilgili Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) tarafından hazırlanan pankartları 1 Mayıs Mahallesi'nde asan Partizan okurlarına sivil polisler müdahale etti. 21 Şubat tarihinde 1 Mayıs Mahallesi 30 Ağustos İlköğretim Okulu'nun demirlerine pankart asan okurlarımıza kimlik soran sivil polisler, pankartın asılmasını engellemek istedi. Kimlik göstermeyerek pankartları asmayı sürdüren grup, mahalle içinde ajitasyon ve sloganlarla polislerin tavrını teşhir etti. Yine Sarıgazi'de de aynı içerikteki pankartlar kısa sürede polis tarafından indirilmiştir.

Hapishanelerde katliam sürüyor

İstanbul: 25 Şubat günü Taksim Tramvay durağında bir araya gelen ellerinde "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın**" yazılı pankart ve dövizlerle Galatasaray Lisesi önüne kadar yürüyen kurumlar "**Gözümler, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz**", "**Hasta tutsaklar serbest bırakılsın**", "**Katil devlet hesap verecek**" vb. sloganlarla atarak basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yapılan açıklamada; hapishanelerde on yılda 1758, 2010 yılında ise 413 tutsağın katledildiğini belirtildi

Kandıra'da ayakkabı işkencesi

Kocaeli Kandıra 1 ve 2 No'lu F Tipi Hapishane'de tutulan devrimci tutsaklardan İsmail Yılmaz, Ömer Adıgüzel, Turgut Kaya ve Özkan Gerçek hakkında slogan attıkları gerekçesiyle soruşturma açıldı ve tutsakların savunma hakkı gasp edilerek, tutsaklara savunma yaptırılmadan iletişim cezası verildi. Bu duruma itiraz eden tutsaklar, protesto amaçlı günde 1 kez yapılan slogan atma eylemini günde 3 defa gerçekleştirmeye başladılar. Geri adım atan idare, yazılı savunma istedi.

Ancak tutsaklar, sözlü savunma yapma haklarının olduğunu ve bunu kullanmak istediklerini belirtince, sözlü savunmadan kaçınan idare, tutsaklar hakkındaki cezayı geri çekmek zorunda kaldı. Ancak tutsaklara yönelik saldırılar bununla da sınırlı değil. Tutsaklar görüşlere gidip gelirken, revire çıkarken ya da sevkler sırasında ayakkabı çıkarma dayatmasına maruz kalıyorlar. Buna karşı tutsaklar fiilen direniyor ve ayakkabılarını çıkarmıyorlar. Bu tutum karşısında gözü dönen idare, tutsakları darp ediyor ve zorla ayakkabısını çıkararak arama yapıyor. Tutsaklar, bu durum karşısında daha etkili bir direniş süreci örmeye hazırlanıyorlar.

Hapishaneler İzleme Kurulu:

Hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine, baskı ve işkenceye karşı mücadele etmek, genel toplumsal mücadeleden ayrı ele alınmaz. Çünkü sistem, toplumun bütününe teslim alabilmenin, sindirmenin yolunun hapishanelerdeki politik tutsakları teslim almaktan geçeceğini bilir. Bu yüzden de saldırılarına ilk oralardan başlar. Bir ülkenin gerçek yüzü, hapishanelerdeki yüzüdür çünkü. Haklarını arayan, örgütlenmek, düşüncelerini ifade etmek isteyen, işini, evini korumak isteyen, ulusal kimliğini korumak isteyen herkesi bekleyen tehditlerden birisi de hapishanelerdir.

Bütün bunlara sessiz kalmayan ve hapishanelerdeki mücadelenin dışarıdaki mücadeleden ayrı ele alınmayacağı gereğinden yola çıkan Demokratik Kitle Örgütleri, biraraya gelerek hapishanelerde yaşanan hak ihlallerinin takipçisi olabilmek için **Hapishaneler İzleme Kurulu**'nu oluşturdu.

DİSK, KESK, TTB, TMMOB, TİHV, ÇHD, TUAD-DER, TUYAB ve TAYAD'dan oluşan ve üç yıllık çalışmanın ardından kurulan Hapishaneler İzleme Kurulu, hapishanelerdeki hak ihlallerinin takipçisi olacağını açıkladı.

Açıklamaya **DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi**, **KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar**, **Türk Tabipler Birliği Başkanı Eriş Bilaloğlu**, **ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay** ve **TAYAD yönetim kurulu başkanı Behiç Aşçı** katıldı.

17 Şubat günü saat 13.00'te TTB'de

"Hak ihlallerinin takipçisiyiz"

bir basın toplantısı yaparak kuruluşunu ilan eden İzleme Kurulu adına açılış konuşmasını **Behiç Aşçı** yaptı. "Bu kurulla birlikte hapishanelerdeki tutsaklara çok büyük bir güç ve destek verilmiş oldu. Bu kurulda yalnızca tutsaklar için değil, kendimiz için de mücadele edeceğiz" diyen Aşçı, izleme kurulunun ilke ve faaliyetlerini özetleyerek kuruluş çalışmalarını anlattı. İzleme Kurulunun "bağımsız olacağını ama tarafsız olmayacağını, siyasi ve adli tutsaklara yönelik saldırılara müdahale edeceğini" de sözlerine ekledi.

TTB Başkanı Dr. Eriş Bilaloğlu ise özellikle sağlık koşullarının düzeltilebilmesi için tek tek doktorlara görev düşüğünün altını çizdi.

KESK Genel Başkanı Döndü Taka Çınar da hapishanelerde uluslararası sözleşmelere ve yayımlanan genelgelere uyulmadığını, bu sebeple tutukluların sorunlar yaşadığını hatırlattı.

DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, devletin kendi verdiği sözleri tutmadığını, kendi yayınladığı genelgelere uymadığını söyleyerek, **Mehmet Ali Şahin**'in Adalet Bakanı iken kamuoyu önünde söz verdiğini, bu yönde tek bir adım atılmadığını ve sürecin daha da kötüye gittiğini hatırlattı.

ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay, hapishane sorununun AKP'nin ifade ettiği gibi sadece Diyarbakır, Metris, Mamak ve geçmişten ya da muhalefetin

dediği gibi Silivri'den ibaret olmadığını söyledi.

"Hapishanelerde İnsani Yaşam için Mücadele Edeceğiz"

Hapishaneler İzleme Kurulları adına yapılan ortak açıklamada ise zaten kendisi başlı başına bir işkence aracı olan hücrelerde ayrıca fiziki işkencelerin yapıldığına ve hapishanelerden her geçen gün daha fazla saldırı, işkence haberleri gelmeye başladığına dikkat çekildi.

"Kurulumuz hem merkezi, hem de yerel örgütlenmelerini tamamlayarak örgütlü olduğu her yerde hapishanelerdeki tüm hak ihlallerini takip edecek, sorunların çözümü için ilgili muhataplarıyla görüşecektir. Kurulumuz izleme amaçlı bir kurul olmadığını, hak ihlallerinin çözümü için aktif mücadele edecek bir kurul olduğunu ilan eder" denilerek hapishanelerde yaşanan hak ihlallerine karşı mücadelenin aslında demokrasi mücadelesi sorunu olduğunun, hapishanelerde yaşanan saldırıların halkın diğer kesimlerine yapılan saldırılardan bağımsız olmadığını altı çizildi.

Savunma hakkı engelleniyor

Tekirdağ 2 No'lu Hapishane'de bulunan **Vedat Düşkün**er gazetemize mektup göndererek yaşadıkları hak gasplarını anlattı. Düşkünler mektubunda keyfi gerekçelerle yazdıkları mektupların engellenmesi, dilekçelerine çok geç cevap verilmesi ya da hiç cevap verilmemesi gibi hak ihlallerine son dönemde savunma haklarının engellenmesinin de eklendiğine dikkat çekiyor. "18.02.2011 tarihinde Tekirdağ İnfaz Hakimliğine; Kürt halkının siyasi iradesinin tanınması ve Kürt halkına yönelik baskıları protesto etmek için 3 günlük açlık grevi yaptığımız için hakkımızda açılan soruşturma için ifade vermeye gittik. Ancak

arkadaşımız Baysal Demirhan keyfi gerekçelerle götürülmedi" diyen Düşkünler, duruşmaya götürmekle görevli askerin elinde adı, soyadı ve resmi olmasına rağmen içtima dayatmasını kabul etmeyeceğini söyleyen Baysal Demirhan'ın mahkemeye götürülmemeye savunma hakkının gaspedildiğini belirtiyor. Ayrıca Vedat Düşkünler'in 19 Ekim 2010 tarihinde gazetemize yazmış olduğu; ağırlaştırılmış müebbetliklerin yaşam koşullarının düzeltilmesi için yapılan protestolar sonucu maruz kaldıkları saldırıları anlatan ve idare tarafından "sakıncalı" görülerek el konulan mektubu, yapılan itirazlar sonucu Ağır Ceza Mahkemesinin kararı reddetmesi üzerine ancak gönderilebildi.

Kahrolsun TC adaleti..!

İstanbul: Kanser hastası olan Hediye Aksoy için 25 Şubat Cuma günü **Bakırköy Kapalı Kadın Hapishanesi** önünde biraraya gelen İHD İstanbul Şubesi Cezaevi Komisyonu, TUAD ve TUYAB yoğun baskı altında eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde açıklama yapan **Sevim Kalman**; 98'i ağır olmak üzeri yüzlerce hasta tutsağın bulunduğu hapishanelerde insanlık dışı, bürokratik ve yaşam hakkını hiçe sayan uygulamaların artarak devam ettiğini belirtti. Kalman, Hediye Aksoy'un da 18 yaşında iken bir patlama sonucu iki gözünü kaybettiğini, 14 gün gözaltında kaldığını, tedavisinin yapılmadığını ve

tutuklandığını söyledi. Hediye Aksoy'un, altı ay tutukluluk sürecinden sonra serbest bırakıldığını, 2007 yılında tekrar tutuklandığını dile getiren Kalman "Aksoy'a özgürlük, hasta mahpuslar serbest bırakılsın" sözleriyle konuşmasını bitirdi.

Eylemde BDP Milletvekili Sabahat

Tuncel de bir konuşma yaparak yaşananların AKP hükümetinin insan hayatına verdiği değeri yansıttığını söyledi. Ardından Hediye Aksoy'un ablaları da birer konuşma yaptı. Kürt kadınlarının yoğun katılım gösterdiği eylem alkış ve zılgıt sesleriyle sona erdi.

"Hapishaneler askeri kışlaya döndü"

H. Merkezi: Karaman Ermenek M Tipi Kapalı Hapishane'de bulunan tutsaklar İHD İzmir Şubesi'ne gönderdikleri mektupta; hapishane idaresi ile yaptıkları görüşmeler sırasında zorla ayakta bekletildiklerini belirterek hapishanenin askeri kışlaya çevrildiğine dikkat çektiler.

Tutsaklar adına **Mehmet Şirin Tekmenu-ray**'ın gönderdiği mektupta, ayrıca hastane sevklerinin ancak 3 ay sonra gerçekleştiğine ve bu durumun sağlık sorunlarını derinleştirdiğine de dikkat çekildi.

HALEPÇE JI BIR NEKIN!

HALEPÇE'Yİ UNUTMA!

Ramazan Öztürk: "...Bütün sokaklar cesetlerle doluydu. Etrafta dayanılmaz bir koku hâkimdi. Körpecik bebelerden bazılarının derileri kavrulmuş, bazılarının vücudu mosmor kesilmişti. Cesetlerin çoğu kadın, çocuk ve yaşlı insanlara aitti. Bazı bebekler annelerinin kucağından fırlamış yerde sere serpe yatıyorlardı. Kimi evinin avlusunda kurulmuş sofrada; kimi kapının eşiğinde; kimi bebeğini emzirirken; kimi oyun oynarken yakalanmıştı zehirli ölümün pençesine..."

Halepçe Anısına...

"...ey yalanlar sarayının sultanı!
Gönlümü yarıp,
bir sır gibi sakladığım mezarı
açamazsın.
Gözlerimdeki nehirlerin üzerinden uçan fırtınayı tutacağımı mı sandın?
Yoksa,
kalbimi diri tutan közlerin tetikte bekleyen
ilk alevlerini söndüreceğini mi?
Bir dev oldum artık!
Toprağıma özlem göme göme büyüyen
Ve isyanlarımı dağlardan ovalara taşıran bir devrim.
Bir uyansam,
seni bir nefeste
cehennemlerin en soğuk yerine gömerim.
Çilelerle geçirdiğim on bin yılı,
sen orda bir günde tüketirsin.
Ve sarayların,
tıpkı yalanların gibi,
seni asla ısıtamayacak!"

Halepçe Katliamı, İran-İrak Savaşı esnasında, Saddam Hüseyin'in, 1986-1988'de Irak'ın kuzeyinde Kürtlere karşı düzenlediği El-Enfal

Harekâtı adlı isyanı "bastırma" operasyonunun yalnızca küçük bir parçasıdır. Saddam Hüseyin, İran ordusunun ilerleyişini durdurmak için Irak Ordusunun Kuzey Cephesi Komutanı olan Korgeneral Ali Hasan al-Majîd al-Tikritî'ye nam-ı diğer Kimyasal Ali'ye zehirli gaz bombaları kullanmayı emretti. Bırakalım insanı, herhangi bir canlı ortamına karşı kullanılmasının feci sonuçlar doğuracağı aşikar olan bu kimyasal bombaların Halepçe şehrinin üstüne yağdırılmasıyla 5000'den fazla insan yanarak, eriyerek, zehirlenerek can verdi.

Bombaların kullanılmasının, yani kıyımın yapılmasının ardından ise; 19 Ağustos 1988'de Irak ve İran, ateşkes anlaşmasını imzalandılar. Irak ordusu ateşkesten 5 gün sonra Halepçe'yi geri aldı ve bu işgal esnasında 200 Halepçelinin öldürüldüğü, şehrin tarumar edildiği, binlerce insanın evsiz kaldığı, on bine yakın insanın yaralandığı bilinmektedir. Süleymaniye Üniversitesi Tıp Fakültesi öğretim üyesi Prof. **Fuat Baban**, 7 Aralık

Ramazan Öztürk: "...Di wêneyekê de kesekî bi navê Alî Hawar zarokekî xwe yê yek mehî ku hê nav jî lê nehatibû kirin, bi awayekî hambêzkirî û dev vekirî, jiyana xwe ji dest dabûn. Wêneyê mijara gotinê, piştî ku di rojnameyan de hate weşandin, bû sembola komkujîya Helepçeyê. Îro jî dema ku qala komkujîya Helepçeyê tê kirin, Alî Hawar û zarokê wî yê yek mehî tê ber çavên mirov..."

2002 tarihli "The Sydney Morning Herald" gazetesinde yayımlanan "Experiment in Evil" başlıklı makalesinde, Halepçe'de özürlü doğum oranının Hiroşima ve Nagasaki'nin 4-5 katı olduğunu iddia etti.

Katliamı en acı karelerinden olan "babasının kucağındaki bebek" fotoğrafı ile zihinlerimize kazıyan gazeteci Ramazan Öztürk; Halepçe katliamı sırasında yaşadıklarını anlatırken, kıyımın, zulmün neticesini daha iyi anlamamızı sağlıyor. Diyor ki;

"...Di wêneyekê de kesekî bi navê Alî Hawar zarokekî xwe yê yek mehî ku hê nav jî lê nehatibû kirin, bi awayekî hambêzkirî û dev vekirî, jiyana xwe ji dest dabûn. Wêneyê mijara gotinê, piştî ku di rojnameyan de hate weşandin, bû sembola komkujîya Helepçeyê. Îro jî dema ku qala komkujîya Helepçeyê tê kirin, Alî Hawar û zarokê wî yê yek mehî tê ber çavên mirov..."

Yani; "...Bütün sokaklar cesetlerle doluydu. Etrafta dayanılmaz bir koku hâkimdi. Körpecik bebelerden bazılarının derileri kavrulmuş, bazılarının vücudu mosmor kesilmişti. Cesetlerin çoğu kadın, çocuk ve yaşlı insanlara aitti. Bazı bebekler annelerinin kucağından fırlamış yerde sere serpe yatıyorlardı. Kimi evinin avlusunda kurulmuş sofrada; kimi kapının eşiğinde; kimi bebeğini emzirirken; kimi oyun oynarken yakalanmıştı zehirli ölümün pençesine..."

Tarihi zulüm, acı ve katliamlarla dolu olan Kürt ulusunun esasta yabancı olmadığı, çileden çıkarıcı, mide bulandırıcı, dimağ tırmalayıcı Halepçe Katliamı yaşanan acılarla, çaresizlikle, kalıcı tahribatlarıyla, katledilen çocukların içimizi eriten fotoğraflarıyla, bir nevi bu çürümüş

Tarihten kısa kısa...

➤ **6 Mart 1925:** Takrir-i Sükûn Kanunu'na dayanarak İstanbul'da 6 gazete ve dergi bakanlar kurulu kararıyla kapatıldı Kapatılan yayınlar; Tevhid-i Efkâr, İstiklal, Son Telgraf, Aydınlık, Sebilülreşat ve Orak Çekiç gazeteleriydi.

➤ **10 Mart 1879:** İstanbul yapı işçileri greve çıktı

➤ **10 Mart 1965:** Zonguldak'ta 1500 maden işçisi greve başladı.

➤ **10 Mart 1969:** Anadolu Ajansı çalışanları greve çıktı.

➤ **13 Mart 1982:** Türkiye Komünist Emek Partisi'nin (TKEP) militanları Seyit Konuk, Necati Vardar ve İbrahim Ethem Coşkun'un idam cezası İzmir'de Buca Kapalı Cezaevi'nde infaz edildi.

➤ **14 Mart 1995:** İstanbul Gazi Mahallesi'deki olayları protesto için Ankara'da düzenlenen yürüyüşte polisle göstericiler arasında çatışma çıktı, 36 kişi yaralandı.

➤ **15 Mart 1995:** İstanbul-Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde, 13 Mart günü Gazi mahallesi'nde polislin ateşle sonucu 15 kişinin öldürülmesini protesto eylemi düzenlendi. Eyleme ateş açan polis dört kişiyi katletti, 20'den fazla kişi yaralandı.

➤ **15 Mart 1984:** İngiltere'de maden işçileri ülke çapında bir grev başlattı

➤ **15 Mart 1991:** Mardin'in Dargeçit ilçesinde Halepçe katliamını protesto için yürüyüş yapan 7000 kişilik kitleye polis ateş açtı; 1 kişi öldü.

➤ **18 Mart 1871:** Paris Komünü kuruldu.

➤ **19 Mart 1981:** Ankara'da bir inzibat erini öldürme iddiasıyla yargılanan Erdal Eren idama mahkûm edildi.

➤ **20 Mart 1990:** Mardin'in Cizre ilçesinde kepenk kapatma eylemi gerçekleştirildi. Eyleme saldıran polis dört kişiyi katletti.

➤ **21 Mart 1992:** Newroz kutlamaları sırasında T. Kürdistan'ın da kadın ve çocukların da aralarında bulunduğu 57 kişi devletin kolluk güçleri tarafından öldürüldü.

köhne düzenin resmi olarak hafızalarımızdaki yerini aldı. Yaşadığı katmerli acılara Serhıldanlarla karşı koymayı bilen Kürt halkı ise zihnimizi işgal eden bu acı karelerin üzerine umudun renklerini sürmeyi başarıyor. Sözüün özü tümünden ezilen, katledilen, payına hep sömürü düşen dünya halklarının pusulası, yaşanan bu acılardan da kuvvet toplayarak zincirlerini kıracağı limanlara demir atmanın rotasında ilerliyor. Çünkü "tarihin en güzel yerinde son sözü hep direnenler söylüyor!"

Evrensel Bakış

Açlar birlikte yürüdüklerinde

Ortadoğu kazanı taşıyor. Afrika'da esen rüzgar ise çöl fırtınasına dönüşebilir. Cezayir, Ürdün, Libya, Bahreyn, İran, Irak vd. halkları açlığa, yoksulluğa, yok sayılmaya karşı binler, yüz binler, milyonları bulan sayılarla meydanlara çıkıyor, diktatörlerini koltuklarında titretiyor, deviriyor. İnsanca bir yaşam haklarını haykırıyorlar. Bu haykırıyla Tunus halkı, 23 yıldır iktidarda olan Abidin Bin Ali yönetimini devirip Bin Ali'yi ülkeden kaçmak zorunda bıraktı. Ardından Mısır halkının mücadelesi, 30 yıllık Hüsnü Mübarek iktidarını devirdi.

Tunus, bölge ülkeleri arasında 12 milyonluk ve eğitilmiş bir nüfusla göze çarpıyor. Ancak halkının yoksulluğu ve despotik bir devlet yönetimine sahip olmasıyla diğer bölge ülkeleriyle ortaklaşıyor. Mısır'sa bölgenin en büyük ve etkili ülkelerinden biri olması, Arap dünyasının kalbi olarak gösterilmesi nedeniyle ayrı bir yere sahip. Devrilen Mısır yönetiminin ABD ile yakın ilişkisi biliniyor; ABD'nin bölge politikalarını hayata geçirmekte yararlandığı baş aktörlerden biri. İsrail'in güvenliği açısından vazgeçilmez bir unsur. Dolayısıyla ABD devrilen yönetimin ardından Mısır'da oluşturulacak iç dengeleri yakından takip etmekte, çıkarlarıyla ters düşecek bir yönetimin kurulmamasının çabası içerisinde girmektedir.

Mısır ve ABD'nin bölge halklarına karşı yaptığı işbirliği Cemal Abdülnasır'ın 1970'te ölümünden sonra yerine geçen Enver Sedat yönetimi dönemine denk gelir. Enver Sedat 1948'de kuruluşunun ilanından sonra Mısır'ın defalarca savaşa girdiği İsrail ile 1978'de Camp David Barış Anlaşmasını imzalamıştır. (Bu anlaşma en başta Filistin halkının Siyonist işgale karşı verdiği mücadeleyi olumsuz etkilemiştir.) Yine İsrail'i tanıyan ilk Arap devleti olmuştur. Camp David Anlaşması Arap ülkeleri ve Mısır halkında büyük tepkilere neden olmuş, Enver Sedat Arap davasına ihanetle suçlanmıştır. Velhasıl Enver Sedat iktidarı, kendisinin 1981'de resmi bir geçit sırasında ordu mensubu bir subay tarafından öldürülmesiyle sonlanmıştır. Hüsnü Mübarek, Enver Sedat'ın yerine geçmiş, o da Sedat gibi Ortadoğu'da ABD ve İsrail işbirlikçiliğini sürdürüp güçlendirmiştir. Bu sayede bugün ABD'nin İsrail'den sonra en fazla (1.3 milyar dolar) mali desteğini alan Mübarek, bu desteği kendi iktidarını güçlendirmek için kullanmış, (Bugün Mübarek ve ailesinin 70 milyar dolarlık servete sahip olduğu söylenmekte.) halkının yüzde 40'ını günlük 2 dolar gibi bir gelirle yaşamaya mahkum etmiştir.

1967'den bu yana olağanüstü halle yönetilen Mısır'da halk nihayet korku zincirini kırdı. Mısır, Tunus'ta başlayan kitle gösterilerinin etkisini gösterdiği zincirin ilk halkalarından oldu. 25 Ocak'ta başlayan kitle gösterileri milyonları Tahrir Meydanı'nda toplamış, Mübarek'in ABD icazetli manevralarını ısrarlı mücadeleleriyle boşa çıkarmış, 18 günlük sürecin sonunda Mübarek'i koltuğundan indirmeyi başarmıştır. Ancak Mübarek'in sadece bir isim olduğu, sistemin esas olarak olduğu gibi devam etmekte olduğu unutulmamalıdır.

Şimdi yönetim yetkisini ordu aldı. Parlamento feshedildi. Ordu demokratik geçiş sürecinin yöneticiliğini üstlendiğini söylüyor. Ancak ordunun ABD ve Siyonist İsrail'le yürüttüğü görüşmeler, Mısır'ın daha önce imzaladığı bütün anlaşmalara sadık kalınacağı beyanı, ABD'li yetkililerin Mısır halkının yanında olduğu gibi ikiyüzlü açıklamaları, Mısır'la ilişkilerinin olduğu gibi iyi devam edeceğini, Mısır'a mali destekte bulunacağını açıklaması bahsedilen "demokratik geçiş" in rengini anlatır niteliktedir. Yine de hem emperyalistler hem de sistemden nemalananlar diken üstünde. Zira verilen vaatler halkın meydanları terk etmesine yetmedi ve taleplerinin takipçisi durumunda. Ayrıca yaşanan hareketliliğin, hem Mısır hem de bölge ülke yönetimleri için neye evrileceği noktasındaki belirsizliğini koruyor.

Egemenler mevcut yönetim anlayışlarıyla devam edemeyeceklerinin farkındalar. Süreci kontrol etme, çıkarlarına uygun iktidar yapıları kurma noktasında başarısızlığa uğrayabilecekleri de ihtimal dahilinde. Buna rağmen açlık, yoksulluk, yok sayılmaya karşı meydanlara çıkan ülke halklarının hareketinde sınıf bilinçli unsurların etkisinin-gücünün sınırlı olmasından umutlanıyor olmaları.

Tunus ve Mısır örneğinde halk birlikte yürüdüklerinde diktatörleri tahtlarından indirebileceklerini yeniden gördü. Yaşam onlara daha fazlasını, sınıf bilinçli bir örgütlülükle kendi iktidarlarını da kurabileceklerini, kan ve gözyaşının çıkıp açlık ve yoksulluğun olmadığı bir dünyanın kapısını aralayabileceklerini de gösterecektir...

Yunanistan grevde

2010 yılı boyunca defalarca genel grevin yaşandığı Yunanistan'da 2011 yılının ilk grevi, yoğun katılımıyla gerçekleştirildi. Yapılan greve kamu sektöründe % 100'e yakın bir katılım gerçekleşirken, özel sektör çalışanları da patronların tehditlerine rağmen yoğun katılım gerçekleştirdi. Küçük ve orta ölçekli esnaf da ilk defa yoğun bir katılım gerçekleştirerek ekonomik politikalara tepkisini ortaya koydu. **23 Şubat** günü; gemiler, metro dışında kalan toplu taşıma araçları, basın kuruluşları, limanlar, kamu işletmeleri, aciller hariç hastaneler, eczaneler, eğitim kurumları, hava yolları genel greve katılarak hayatı durdurdu.

Emekçiler, başta Atina olmak üzere ülkenin tüm şehirlerinde sokaklara çıkarak, kemer sıkma politikalarına, ücretlerin düşürülmesine, zamlara, toplu sözleşme hakkına yönelik saldırılara karşı tepkisini ortaya koydu. Polisin verileri 30 binin üzerinde katılımdan bahsederken, sendikalar ve katılım-

cılar ise katılımın 60 bine yaklaştığını belirtti. Başkent Atina'da yapılan miting saat 11.00'de Pedion Arios meydanında başladı. Yapılan konuşmaların ardından kortejler meclise doğru yürüyüşe geçti. Konfederasyon başkanları kortejlerde görülmezken, kimi işbirlikçi şubeler de yürüyüşü yarıda keserek ayrıldı.

Sendikalar içinde en kitlesel katılım orta öğretim emekçileri tarafından gerçekleştirildi. Son dönemde yollardaki gişe ücretlerine karşı "sivil inisiyatifsizlik" eylemleri başlatılarda kitlesel katılım gösterdi. İki ay aşkın bir süredir kendi bölgelerinde çöp toplama merkezi kurulmasına karşı çıkan ve gerçek anlamda militan bir direniş sergileyen **Keratea** "sakinleri" de eyleme katıldı.

Kortejlerin Sindagma meydanına ulaşması ile çatışmalar da başladı. Polis her zamanki gibi yoğun bir şekilde gaz bombaları kullanırken, eylemciler de taş ve molotofla karşılık verdiler. Gün boyu süren çatışmalarda, yaklaşık 26 kişi gözaltına alınırken bunlardan 9'u tutuklandı. Çatışmalarda 15 polis de yaralandı. Kortejlerin Omonya meydanına ulaşması ile eylemler de sona erdi. Ortaöğretim eğitim emekçileri 48 saatlik grev çerçevesinde 24 Şubat günü de iş başı yapmadılar. Toplu taşıma emekçileri de uzun süredir yaptıkları eylemlerine bundan sonra da devam edecekler. Atina'daki diğer bir eylem de YKP (Yunanistan Komünist Partisi)'ne bağlı sendika platformu **PAME** tarafından ayrı olarak gerçekleştirildi.

(Yunanistan'dan bir ÖG okuru)

Dresden'de Neonaziler engellendi!

Dresden/Almanya: Binlerce protestocu, Neonazilerin Dresden'de planladıkları yürüyüşü engellemeyi başardı. Aşırı sağcı faşist 500-600 kişilik grup polis korumasında Leipzig'e yöneldi. Dresden'de Neonazi grupların yapmayı planladığı yürüyüşe karşı, demokratik kitle örgütleri, sendikalar, anti-faşist devrimci örgütler ve aydınların oluşturduğu 20 bin kişilik kitle, Neonazilerin Dresden'de planladıkları yürüyüşü engellemeyi başardı.

65 yıl önce, Nazi ana karargâhına Sovyet, Amerikan, İngiliz savaş uçaklarınınca yapılan saldırı sonucunda, 25 bin Nazi ve sivillerin ölmesini "Alman ulusuna yapılan emperyalist soykırım" olarak nitelendiren Neonaziler, son 12 yıldır, Dresden'de yürüyüş tertip ederek, faşizm ideolojisini canlı tutmaya çalışıyorlar. Bu yıl "**Nazilerden arındırılmış bir Dresden**" şiarı altında 250 örgütün çabası ve ortak davranışıyla örgütlenen yürüyüş amacına ulaştı. Kararlı direniş karşısında Neonazilerin yürüyüşü iptal edildi.

Sabahın erken saatlerinde, Almanya'nın dört bir yanından Dresden'e gelen anti-faşistler, Neonazilerin bulunduğu alanı birkaç koldan sararak eyleme geçti. Aynı zamanda, şehir merkezinin dışında büyük bir halka oluşturuldu. 20 bini aşkın eylemcinin kararlı direniş karşısında çaresizliğe kapılan polis, Neonazi yürüyüşünü iptal etmek zorunda kaldı.

Bütçe kesintilerine emekçilerden tepki

İngiltere'de bütçe kesintilerini protesto yürüyüşünde ulusal çapta eylem çağrısı yapıldı

İngiltere'de 6 Mayıs 2010 tarihinde gerçekleşen genel seçimlerde Muhafazakar Parti, 13 yıllık İşçi Partisi iktidarına son vererek, Liberal Parti ile ortak koalisyon hükümeti kurmuştu.

Muhafazakar ve liberallerden oluşan hükümetin Maliye Bakanı **George Osborne**, 20 Ekim 2010 tarihinde var olan bütçe açığını kapatmak için yapılacak kesintiler noktasında kamuoyuna hükümet adına açıklamada bulunmuştu. O tarihten bu yana sağlıktan eğitime, sosyal yardımlardan ulaşımına pek çok alanda yapılacak kesintiler tek tek açıklanmakta ve halkın yoğun tepkisi ile karşılaşılmakta.

19 Şubat Cumartesi günü bu tepkilerden biri de Türkiyeli göçmenlerin de yoğun olarak yaşadığı **Londra**'nın **Hackney** bölgesinden geldi. İçinde Türkiyeli kurumlardan GİK-DER, DAY-MER, ATİK Londra ve sendikaların da yer aldığı bin kişilik bir kitle, Dalston Kingsland bölgesinden Hackney belediyesinin önüne doğru saat 13.00 civarında yürüyüşe geçti. Çeşitli kurumlardan temsilcilerin konuşmaları sonucu etkinlik 26 Mart'ta kesintilere karşı ulusal çapta yapılacak olan yürüyüş çağrısı ile sonuçlandırıldı.

İsyan ve direniş dalga dalga yayılıyor!

Halkların Tunus'la başlayan direniş, mücadele ve isyanı dalga dalga yayılıyor. Kuzey Afrika ve Ortadoğu halkları işsizliğe, yoksulluğa, açlığa ve baskılara karşı ayakta. Direniş her geçen gün yeni bir ülkeyi sınırlarına dahil ederek büyüyor. Tunus halkının 30 yıllık diktatörü yerle bir etmesi ile fitili ateşlenen direniş Mısır'da 32 yıllık Hüsnü Mübarek diktatörünü devirdi. En kuru yerinde parlayan kıvılcım kısa süre içinde tüm bozkırı tutuşturdu. Ortadoğu, halkların direniş ateşi adeta alev aldı. Bu alev, dünya halklarını ısıtırken başta Ortadoğu'daki cellatların, diktatörlerin ve onların efendileri emperyalistlerin korkulu rüyası oldu. Direniş ve isyanların dünya petrol rezervlerinin en önemli merkezlerinde gerçekleşmesi ise emperyalistler için korkunun büyüklüğüne işaret ediyor. Tunus'ta alev alan direniş meşalesi bugün Libya halkının elinde, kısa bir zaman içinde söneceği de benzemiyor. Sönmesi bir yana direniş ve isyan Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya ve Körfez ülkelerine yayılmış durumda. Birçok ülke, ezilenlerin eylemleri ile çalkalanıyor. Her eylem adeta bir kelebek etkisi ile bir yenisini tetikliyor.

Bin Ali komada!

Tunus'ta halk hareketinin devirdiği Bin Ali diktatörlüğünden sonra kurulan geçiş hükümetinde Dışişleri Bakanı olarak görev alan Ahmed Uniyis istifa etti. Öte yandan Tunus'un devrik Devlet Başkanı 74 yaşındaki Zeynel Abidin Bin Ali beyin kanaması geçirerek hastaneye kaldırıldı. Bin Ali, ayaklanmadan sonra ülkesinden Suudi Arabistan'a kaçmıştı.

Yüz binlerin zafer yürüyüşü

Devlet başkanı Hüsnü Mübarek'in devrilmesi sonrası yönetime el koyduğunu açıklayan Yüksek Askeri Konsey halkın isyanını bastırmak ve tepkileri yumuşatmak amacıyla yeni bir kabine kurdu. Yeni kabinede 11 bakan değişti, muhalefet partilerine de bakanlıklar verildi. Ne var ki kabinede Mübarek döneminden kalma üç bakan hala varlığını koruyor. Kabinenin yemin ettiği 23 Şubat gününde sokağa çıkan yüz binlerce Mısırlı, ordunun yönetimi sivillere devretmesini, politik tutsakların serbest bırakılmasını, seçimlerin yapılmasını ve yasakların kaldırılmasını isteyerek bir zafer yürüyüşü gerçekleştirdi. Mısır Sağlık Bakanlığı ise isyan sırasında 380 kişinin yaşamını kaybettiğini, 6 bin 400 kişinin de yaralandığını açıkladı. Gerçek rakamların ise bunun çok ötesinde olduğu bir gerçek.

Ali Abdullah Salih tecrit oluyor

Tunus'tan ilk etkilenen ülkelerden biri olan Yemen'de halkın direniş baskılara karşın sürüyor.

Halkın, açlık ve yoksullukla terbiye edildiği ezilenlerin 32 yıllık Devlet Baş-

kamı Ali Abdullah Salih'e öfkesi dinmiyor. 23 Ocak'ta başkent Sana'da Salih'in istifasını isteyen yüz binlerce Yemenlinin direniş ile patlak veren isyan devam ediyor. Azalıp artsa da istikrarlı bir şekilde süren eylemlere Yemen devleti vahşice saldırıyor. 23 Şubat günü Sana Üniversitesi'nde gerçekleşen ve 6 bin kişinin katıldığı eyleme saldıran polis, resmi rakamlara göre en az dört kişiyi katletti. Polisin bu vahşeti ise halkın büyük öfkelerini çekti. Gelişen eylemler karşısında Ali Abdullah Salih'in partisi GPS'den iki milletvekili daha istifa etti. Partiden 57 milletvekilinin daha istifa etmesi bekleniyor. Yemen'de şu ana kadar en az 16 kişinin öldürüldüğü açıklandı. Ne ki özellikle de diktatörler coğrafyasında kamuoyuna açıklanan rakamlar gerçeğin yakınından bile geçmez.

İnci Meydanı'nda kan gölü

Direniş alevlerinin sarmaladığı ülkelerden Bahreyn, kralın kanlı saldırılarına ve halkın direnişine tanıklık ediyor. Tunus ve Mısır'da gelişen halk hareketi karşısında halka sus payı olarak 1000 dinar dağıtan kral halkın öfkesinden kurtulamadı. Bahreyn Kralı Hamad Bin İsa El Halife'yi ve yönetimini protesto eden siyasi, ekonomik ve sosyal reformlar talep eden Bahreyn halkı, başkent Manama'da bulunan İnci Meydanı'nı zapt etti. Burayı Mısır'ın Tahrir Meydanı'na çeviren halkın üzerine ateş açan kral, yüzlerce insanı katletti. Halkın üzerine yüzlerce zırhlı araçla saldıran polis, önüne çıkan kurşun yağmuruna tuttu. 231 kişi yaralandı, en az 60 kişiden haber alınmıyor. Ne var ki bu katliam krala duyulan öfkeyi daha da artırdı. Bahreyn İçişleri Bakanı Şeyh Raşid Bin Abdullah El Halife'nin televizyon ekranlarından dilettiği özür ise halkın öfkelerini yatıştırmaya yetmedi. Parlamentodaki 40 sandalyeden 18'ine sahip Şii blok ise katliamı protesto ederek boykot kararı açıkladı. 22 Şubat günü İnci Meydanı'nda öldürülenleri anmak için bir araya gelen on binler "Şehitlere saygı yürüyüşü" gerçekleştirdi. Halkın öfkesi karşısında geri adım atmak zorunda kalan kral ise önümüzdeki günlerde politik tutsakların serbest bırakılacağını açıkladı. Öte yandan halk İnci Meydanı'nı terk etmeyerek eylemlerini sürdürüyor. Nüfusun çoğunluğunun Şii olduğu ülkeyi Sünni hanedan yönetiyor. Bahreyn ayı zamanda ABD'nin 5. Filosunun da daimi limanı durumunda.

Halkın direniş OHAL'i kaldırdı!

Direniş maratonuna Tunus'la başlayan Cezayir'de halkın öfkesi 19 yıldır yürürlükte olan OHAL'i kaldırdı.

İşsizliğe, gıda fiyatlarının yükseliğine ve rejime karşı sokağa inen Cezayir halkı sokakları kolay kolay terk etmeye niyetli görünmüyor. Abdülaziz'in bu kararına karşın halk demokrasinin geliştirilmesi, basın özgürlüğünün sağlanması ve taleplerinin kabul edilmesini istiyor. Bunlar gerçekleşene kadar da sokaklar gerçek sahiplerine, halka ev sahipliği yapacağı benziyor.

Verdiğin sözleri tut!

İsyan kıvılcıklarının toprağa ilk düştüğü ülkelerden olan Ürdün'de zamlara tepki gösteren ve reform isteyen halk hemen her gün polisle çatışıyor.

Ocak ayının ilk haftalarından başlayan eylemlerin giderek artması, büyümesi ve yayılması karşısında kendince önlem alan Ürdün Kralı Abdullah işleri ağırdan almakla eleştirdiği hükümeti görevden almış ve çeşitli vaatlerde bulunmuştu.

19 Şubat günü içinde sol görüşlü çok sayıda kurumun, Müslümanların ve öğrencilerin bulunduğu eyleme iki bin kişi katıldı. Kralın verdiği sözleri tutmasını istedi. Kral ise eylemleri engelleyemeyince sivil polisleri ve faşistlerle halkın üzerine saldırdı.

İsyan dalgası genişliyor!

Kuzey Afrika'dan Ortadoğu'ya yayılan direniş anlaşılmalı ki önümüzdeki günlerde de yeni ufuklara açılacak. İsyan ve direniş Kuveyt'ten Ürdün'e, Suudi Arabistan'dan İran'a kadar çok geniş bir alanda şimdiden konumlanmış durumda. Bölge açısından oldukça önemli bir yere sahip olan İran'da tetiklenen direniş bu coğrafyanın yakın gelecekte önemli gelişmelere ev sahipliği yapacağına da işaret ediyor. Libya'da Kaddafi'yi çileden çıkararak isyan bölgedeki tüm zorbalara kapısını her an çalabilir. Şeyhlerin, kralların ve diktatörlerin en büyük korkusu da bu. Direniş ve isyanların yaşandığı bölgeler dünyadaki petrol rezervlerinin de büyük bir bölümünü barındırıyor. İsyanların tüm dünya halklarına umut ve mücadele azmi aşılması bir yana sadece bu bile bölgedeki sallantının tüm dünyayı etkilemesine yetiyor. Bölgede halkların yarattığı depremlerin yerkürede en azından artçı sarsıntılar yaratması ise kaçınılmaz. Kısa süre içinde yaşananlar ise bizi yalnızca artçıların değil yeni ve daha büyük depremlerin beklediği konusunda uyarıyor!

Süleymaniye'de halkın üzerine ateş açıldı!

Federal Kürdistan Bölgesine bağlı Süleymaniye'de halkın yolsuzluklara öfkesi büyüyor.

16 Şubat'ta emekli bir peşmergenin bedenini ateşe vermesi ile yolsuzluk ve adetsizliğe karşı başlayan eylemler bir hafta boyunca aralıksız devam etti. 17 Şubat Perşembe günü protesto gösterileri yeni bir boyut kazandı. KDP bürosuna yürüyen kitlenin üstüne, büro güvenlik görevlileri tarafından açılan ateş sonucu 2 kişi yaşamını yitirdi. Eylemler sırasında 54 kişi de yaralandı. Aynı gün Hewler ve Duhok'ta Goran hareketinin büroları ateşe verildi. 21 Şubat günü kalabalık bir kitle kent merkezindeki Derge Sera meydanında toplandı. Burada kitleye hitaben konuşan Dr. Faik Gulpi, Ortadoğu'da değişimin kaçınılmaz olduğunu halkın değişimde kararlı olduğunu, yolsuzlukları değil adalet ve özgürlük istediğini, demokratik ulusal siyasetin gelişmesi için Talabani ve Barzani aile siyaset tekelciliğinin aşılması gerektiğini söyledi. Eylemler Federal Kürdistan Bölgesinin diğer şehirlerine sıçradı.

Arap halklarının isyanını selamlıyoruz!

17 Aralık 2010 tarihinde, üniversite mezunu işsiz Tunuslu öğrencinin bedenini tutuşturarak başlattığı kıvılcım, Kuzey Afrika coğrafyasından Ortadoğu'ya yayılarak halk isyanları dalgasını başlatmıştır. Tunus'ta yakılan isyan ateşi başta Mısır ve Cezayir olmak üzere Mortinya, Ürdün, Arnavutluk, Libya, Yemen, Fas ve Suudi Arabistan olmak üzere çeşitli ülkelerde işsizlik ve yoksulluğa karşı çatışmalı gösteriler ile devam etmesi nedeniyle İsviçre'deki demokratik kitle örgütleri olarak Almanca ve Türkçe bir bildiri yayınlayarak 18 Şubat 2011 tarihinde Basel (Claraplatz'da) pankart ve dövizler açıp, bildirimimizi dağıtarak Arap halklarının isyanını selamladık!

Demokratik Kitle Örgütleri Platformu/ İsviçre

İTİF-İsviçre Türkiyeli İşçiler Federasyonu
İGİF- İsviçre Göçmen İşçiler Federasyonu
İDHF-İsviçre Demokratik Halklar Federasyonu

Guarav: Nepalli Maoistlerde İki Çizgi Mücadelesi

Bu makale Red Star dergisinin 1-15 Şubat 2011 tarihli 4. Cilt, 3. Sayısından alınmıştır

CP Gajurel (Guarav)

"Partimizdeki iki çizgi mücadelesi deneyimlerinden öğrenerek yönetim metodlarımızı geliştirmekteyiz..."

"Komünist hareketi ilgilendiren birçok mesele açıklıkla tartışılabilmektedir; mesela 21. Yy'de emperyalizmin yapısı ve karakteri sorunu. Bu tamamen teorik bir sorundur. Bu yüzden tartışma açıklıkla yürütülmelidir."

"İkinci olarak, aynı fikri savunan önderler veya yoldaşların görüşmesi oldukça tabiidir. Dahası, aynı düzeydeki kadrolar iki çizgi mücadelesine ilişkin resmi olmayan görüşmeler yapabilirler. Bu yeni bir gelişmedir. Evvelce, partiyi bölen faaliyetler olarak addedildiğinden kabul edilmemekteydi."

"Müsaadenizle bir şey daha eklemek istiyorum. Karar da verildiği gibi, Parti içindeki farklılıklar, çoğunluğun fikrini yansıtmayan fikirler parti içi yayın olan Bichardhara aracılığıyla tartışılabilmelidir."

Barış Süreci, Ülkemizin İçişleri CP Gajurel (Guarav) Nepal'in en büyük partisi olan Nepal Birleşik Komünist Partisi Sekreteridir. Baştan itibaren ulusal gündemi ve barış sürecini savunan en büyük parti olmasına rağmen diğer partiler en büyük partinin yeni hükümete liderlik etmesini desteklemeye karşılar. Ayrıca parti iki çizgi mücadelesi yürüttü. The party is also undergoing a two-line struggle. The Red Star editörü Kumar Shah, Maoist Sekreter Guarav ile görüştü.

Yoldaş Guarav röportajı:

Nepal Kongresi ve Nepal Komünist Partisi (Birleşik Marksist-Leninist)'in sunduğu bütün ön şartları kabul ederek yeni bir hükümetin kurulması

İhtimali partiniz içinde nasıl değerlendirilmektedir?

Partimiz komitelerinde iki ordunun entegrasyonu meselesi tartışıldı ve hükümet önderliğini değiştirmenin bir aracı olarak bu entegrasyonun hatalı olduğu sonucuna varıldı. Partimiz, yeni hükümete önderlik edebilmek için Nepal Kongresi (NC) ve Birleşik Marksist-Leninist (UML)'yi arka çıkan bu tarz yönelimleri reddetme kararı aldı.

Hindistan Nepal barış sürecine garantörlük etmek istemektedir. Barış süreci Güney Blokuyla 'karşılıklı tavizler' olmaksızın mantıklı bir sona ulaşabilecek midir?

Elbette, Hindistan, garantörlük adı altında Büyük Ağabey rolü üstlenmeyi isteyecektir. Hindistan, Nepal'e karşı kabul edemeyeceğimiz hegemonik bir tutum sergilemektedir. Barış sürecinde, güneyli komşularımızın müdahaleleriyle sürekli karşılaştık. Bundan dolayı, barış süreci sakın bir hatta ilerlememiştir. Biz ne yabancı bir gücün barış sürecine herhangi bir egemenvari müdahalesini ümit addederiz, ne de bunu kabul edebiliriz, zira bu bizim içişimizdir, memleket meselemizdir. Nepal'deki siyasi partiler bu istikamette karar kılacaktır ve dış güçler istenmeyen bir müdahaleye girişmemelidir.

Halk Kurtuluş Ordusu (HKO), Özel Komite'ye bağlandı. Ne var ki, NC ve UML, son gelişmeler karşısında süreci ileriye taşımakta isteksiz görünmektedir. Bunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Halk Kurtuluş Ordusunun Özel Komiteye bağlanması, barış sürecinin tamamlanabilmesi açısından ordunun entegrasyonunun taşıdığı önem nedeniyle muazzam bir adımdır. Daha önce, Birleşmiş Milletler Nepal Misyonu (UNMIN) iki ordunun kaynaştırılması projesini izlemek ve projeye yardımcı olmak gibi önemli bir görevi, muhtelif nedenlerden kaynaklı yerine getiremedi. Partimiz her zaman Misyonun sürece dahil olması gerektiğini savundu ve onun süreçten çekilmesini istemedi. Ancak Misyon, sürecin dışına itidi.

NC ve UML dahil diğer partiler hareketimizi silah ve ordularla tanımladıklarından dolayı barış süreci ve HKO'yu Özel Komite'nin kontrolüne verme konularında bizi samimiyetsizlikle itham ediyorlar. Bizler özellikle de UNMIN'in gitmesiyle oluşan bu özel koşullarda onların hatalı olduklarını kanıtlayacak ve barış sürecine bağlılığımızın sağlam olduğunu daha açık hale getirecek adımları atmaya karar verdik. Aslında, prensip

olarak, uzun zamandır HKO'nun Özel Komite'ye bağlanmasını uygun görüyor ve bunu kabul eden bir tebliğde de bulduk daha önce. Şimdiyse, NC ve UML, yapıları ve eğilimleri gereği, HKO'yu Özel Komite'ye bağlayan anlaşmanın önemini azaltmak için görmezden gelinmeyecek iddialarda bulunuyorlar. Hiçbirşey olmamış, partimiz hiçbir rol üstlenmemiş, hiçbir yükümlülük altına girmemiş gibi gürültü kopartmaktadırlar. Başarı kazanmak ve ilerlemek karşısında onların istemediği bir şey.

Son zamanlarda ordunun entegrasyonu meselesi hararetle tartışılmaktadır. Partinizin bu husustaki çözüm önerileri nelerdir?

Ordunun entegrasyonuna ilişkin olarak, partimizin komite görüşmeleriyle beraber pozisyonumuzu açıkça ortaya koyduk. İlk, NC ve UML'nin HKO'nun Nepal Ordusu'na olası entegrasyonu ile HKO'nun Nepal Ordusunda nüfuz ederek onu tarafımıza çekebileceği vesvesesiyle yaklaşacağımızı bildiğimiz için HKO'nun ayrı bir kuvvet olarak konumlanmasını önerdik. Bu öneri onların kuşularını gidermek için sunulmuştu. Sonra, HKO, Nepal Ordusu, Silahlı Polis Kuvvetleri ve Nepal Polis'inden eşit sayıda katılımın sağlanacağı ayrı bir kuvvetin oluşturulması önerisini sunduk. Böylece ayrı bir kuvvete HKO'nun önderlik etmesi gerektiğini belirttik. Ayrıca, HKO üyelerinden kaçının bu entegrasyon sürecine dahil olmayı istediğini, kaçının politika yapmak veya rehabilitasyona tabi olmak istediğini tespit edilmesini önerdik. Şimdi sıra diğer partilerin seçimlerini yapmaları ya da bizim makul önerilerimizi benimsemelerindedir.

Ordunun entegrasyonuna ilişkin iki seçenek ortaya koyuyoruz – ya

HKO'nun ayrı bir güvenlik gücü olarak konumlanması ya da HKO ve diğer devlet güvenlik güçlerinden eşit sayıda katılımın sağlanacağı yeni bir güvenlik organının kurulması...

Partinizde iki çizgi mücadelesinin yürütülmesine ilişkin geliştirdiğiniz yeni prosedür hakkında bizi bilgilendirebilir misiniz?

Elbette. Kanımızca, partimiz ideolojiyi ve politikayı geliştirmiştir, zira devrim tekrardan öte gelişimdir. Bu yüzden, devrimi ilerletmek ve onu toplum içerisinde yürütmek için ideolojimizi, politik hattımızı ve tabii ki iki çizgi mücadelesi yöntemlerimizi de geliştirmek durumundayız.

Partimizdeki iki çizgi mücadelesi deneyimlerinden öğrenerek yönetim metodlarımızı geliştirmekteyiz, bildiğiniz üzere, Palungtar'daki görüşmeden beridir parti içi mücadele şiddetli/canlı geçmektedir. Geçenlerde, buna ilişkin olarak beş adet yöntem geliştirdik. Bu yöntemler sayesinde, komünist hareketi ilgilendiren birçok mesele açıklıkla tartışılabilmektedir; mesela 21. Yy'de emperyalizmin yapısı ve karakteri sorunu. Bu tamamen teorik bir sorundur. Bu yüzden tartışma açıklıkla yürütülmelidir. İkinci olarak, aynı fikri savunan önderler veya yoldaşların görüşmesi oldukça tabiidir. Dahası, aynı düzeydeki kadrolar iki çizgi mücadelesine ilişkin resmi olmayan görüşmeler yapabilirler. Bu yeni bir gelişmedir. Evvelce, partiyi bölen faaliyetler olarak addedildiğinden kabul edilmemekteydi.

Bizler Leninist bir çizgi olan doğru ve demokratik merkezîyetçiliği (düşüncede özgürlük, fikirlerde özgürlük ve eylemde birlik) uyguluyoruz. Bu Leninist iki çizgi mücadelesinde Leninist demokratik merkezîyetçilik teorisinin temel ilkesidir. Dolayısıyla

herkesin bu ilkeyi kabul etmesi gerekir. Burada bir şey daha eklememe izin verin. Çoğunluğun fikirlerine uymayan Parti içindeki farklılıklar karar verildiği gibi parti yayını olan "Bichardhara" da yani parti içinde tartışılmalıdır. Fikirler bu yayın yoluyla parti içinde propaganda edilecektir.

Yine de tartışmalar sürüyor. Son görüşmelerde iç mücadeleyi geliştirmek için başka öneriler sunuldu mu acaba?

İki çizgi mücadelesi meselesinin partinin eylem birliğinden daha üstünlüğü/önceliği olmaz ve parti bir tartışma klubüne dönüştürülemez. Lenin, çok önemli iki nokta üzerinde durmuştu hep: birincisi, fikirlerin farklılığı parti için demokrasi çerçevesinde sonuçlandırılmalıdır; ikincisi bir kez karara varıldıktan sonra, karar mutlaka uygulanmalıdır. Aksi takdirde, partinin tartışma klubüne dönüşme tehlikesi ortaya çıkar. Eğer her zaman iki çizgi mücadelesi yaparsak, sürekli konuşur ve konuşuruz ama onu uygulamayız. Farklıklarımız üzerinde bir kez karar aldığımızda tüm parti üyeleri bu kararları yaşama geçirmekle yükümlüdür.

Herkes, düşüncesi ne olursa olsun bu kararları uygulamaya hazır olmalıdır. Azınlığın düşüncesi parti içinde tartışılacak ve bu düşünceler baskı altına alınmayacaktır. Bir parti kongresi veya ulusal konferans olduğu zaman, parti bu tartışmaları bir forum olarak devam ettirecek ve aykırı fikirler ortaya çıkacak ve bu fikirler yeniden tartışılacak ve sonuçta bir karara varılacaktır. İki çizgi mücadelesi bu şekilde işlev kazanır. Eğer herhangi bir üye sonuca bağlanmış bir konuda farklı tartışmaları kamuoyuna taşırsa disiplin cezası ile karşı karşıya kalır. Aksi durumda parti içinde anarşizm olacaktır

Vijay Prashad ile söyleşi

Pothik Ghosh (PG): Arap dünyasındaki son olaylar hangi anlamda bir devrim olarak adlandırılabilir? Bunlar son 20 senelik sürece yayılan 'renkli' devrimlerden ne ölçüde farklar, açıklar mısınız?

Vijay Prashad (VP): Tüm devrimler aynı değildir. Doğu Avrupa'daki renkli devrimlerin farklı bir temposu vardı. Sınıf nitelikleri de farklıydı. Halklar kendi sınıfsal ya da ulusal çıkarları için eyleme geçmiş olsa da, bu devrimler ABD emperyalizminin çizgisine uyumluydu. Gürcistan'daki Gül devrimini ve Ukrayna'daki portakal devrimini anımsıyorum. Ukrayna'da *Otpor*, George Soros'un *Açık Toplum*'u ve ABD hükümetinin *Ulusal Demokrasi Enstitüsü* tarafından yağlandı. Ayrıca Rus parası da büyük defterin her iki yanında salındı. Doğu Avrupa devrimleri esasen, devlet sosyalizminden vahşi kapitalizme travmatik geçiş süreciyle sarsılan dünya bölgelerindeki politik savaşımardı.

Şimdi tanık olduğumuz Arap devrimi, Arap dünyası için "1968"e yakın bir şey. Arap nüfusunun yüzde 60'ı (Mısır'da yüzde 70'i) 30 yaşın altındadır. Onların sloganları, 'saygınlık' ve 'iş' taleplerinde somutlaşıyor. Doğal kaynak laneti (*resource curse*) bu genç nüfusun içinde yaşadığı toplumlarda serveti sadece küçük bir azınlığa kazandırdı. Sosyal gelişme Arap dünyasının yalnızca bazı kesimlerine ulaştı: Tunus'un okur-yazarlık oranı yüzde 75'dir, Mısır'da yüzde 70 ve Libya'da ise yaklaşık yüzde 90. Eğitimli alt-orta sınıf ve orta sınıf gençliği iş bulamıyor. Birbirine bağlı aşağılayıcı toplumsal durumlar, bu gençleri ayaklandırıyor: iş yok, otoriter devletin saygısı yok, üstüne üstlük dünya mertebesinde -örneğin ABD'ye, İsrail'e vb. göre- ikinci sınıf yurttaş olmaktan kaynaklı genel rahatsızlık ezici boyuttaydı. Sokaklarda yükselen sesler, 'saygınlık', 'adalet' ve 'iş' taleplerinin bir birleşimidir.

...
PG: Her şeye rağmen bölgedeki muhalif/karşıt görüşlü politik-ideolojik alana neredeyse tam olarak hakim olan radikal İslamcılar, Mısır'da Müslüman Kardeşler'in sahip olduğu türden etkin bir örgütlü güç olarak sahneye çıkamadı. Sizce bu neden böyle?

VP: Müslüman Kardeşler şu anda sokaklarda. Fakat ideolojik söylemini yumuşattı. Bu çok açık. Müslüman Kardeşler'in sözcüsü Cemal Nasır, protestoların sadece küçük bir parçası olduklarını, protestonun İslam diniyle değil Mısır'la alakalı olduğunu söyledi. Bu çok zekice bir tutum. Benzeri bir tutumu 1978-1979 protestoları döneminde İran'da mollalar da sergilemişti. Şah'ı devirmek için "halk yığınları" nı kuliste bekletiler ve daha sonra saldırdılar. Müslüman Kardeşler de böyle yapar mı? Şimdi, bu devrimin örgütlü bir gücün değil, halkın gerçekleştirdiği bir devrim olduğu söyleniyor. Bu elbette doğru bir görüş, ama yetersiz. Halk seferber olabilir, eyleme geçebilir; fakat bir aracılık ya da bir kuruluş olmaksızın yönetemez. Bu tam da yapılandırılmış unsurların oyuna girdiği yerdir. Şekillenen başka bir alternatif yoksa, Müslüman Kardeşler iktidarı alır. Müslüman Kardeşler'in El Baradei'yi bütünüyle desteklemesi, ABD'yi hemen

Tunus'tan Mısır'a Arap devrimi*

karşısına almak istemediği anlamını taşıyor. Bu, daha sonraki süreçte olacak bir şey.

PG: El Baradei gibi karakterin ortaya çıkması ne anlama geliyor? Onlar gerçekten de uluslararası medyanın göstermeye çalıştığı gibi direnişin "politik yüzü" mü?

VP: El Baradei saygıyla anılıyor. 1960'larda Nasırcı dışişleri bakanlığında çalıştı. Daha sonra İsmail Fehmi yönetimi döneminde aynı bakanlıkta görev yaptı. Fehmi'nin ne denli etkileyici biri olduğu göz ardı ediliyor. Mısır lideri Sedat Kudüs'e gittiğinde, onun kabinesinden istifa etmişti. Fehmi bir Nasırcıydı. El Baradei bir sene boyunca dışişleri bakanlığında Boutros Boutros-Ghali ile birlikte çalıştı. İlişkileri bu süreçte başladı. Her ikisi de Birleşmiş Milletler bürokrasisine kaçtı. Boutros Ghali, Fehmi'den daha uysal biriydi. El Baradei'nin Fehmi'ye benzediğini düşünüyorum. IAEA'da ABD baskısına boyun eğmedi. Tahminen Mübarek iktidarının en kötü yıllarını Kahire dışında geçirmiş olması ona itibar kazandırıyor. Aksi takdirde onun türünde bir adam, atama yoluyla Mübarek iktidarının bir parçasına dönüşmüş olurdu. Yalnızca onun gibi aykırı bir tip, hem iktidar bloku içinde (sınıf konumu ve içgüdüleri bakımından) hem de iktidar aygıtının (Mübarek'in kabine çevresi) dışında olabilir. Bu önemli bir ayrıcalık noktasıdır. Müslüman Kardeşler'in kendi cephesinde hareket etmemeye özen göstermesi, halkın liderleri tayin edecek imkânlardan yoksunluğu ve Ayman Nour'un sağlık durumunun iyi olmaması dolayısıyla El Baradei'nin görevi devralması mümkün görünüyor.

PG: Dünyanın bu kesiminde yirmi yıl öncesi bir döneme kadar çok güçlü bir varlığı olan işçi sınıfının ve diğer belli sol-demokratik örgütlerin ortada olmaması, sadece onların (Irak'ta Saddam Hüseyin'in, Suriye'de Hafız Esad'ın, Mısır'da Nasır'ın ve Mübarek'in gibi) çeşitli otoriter rejimler tarafından vahşice bastırılması ve/ya da Müslüman Kardeşler gibi İslamcılarının sürdürdüğü sistematik maddi bir kıyımın sonucu mudur? Yoksa bu durum, söz konusu grupların doğasında var olan politik-teorik zayıflıklarla ilişkili bir şey mi? İslam ve özellikle Arap dünyasında sol/komünist/sosyalist güçlerin ölümcül hatası, "işçi sınıfının kendini kurtarması" denen evrensel sorunu kendine özgü kültürel ve tarihsel bağlamları içinde kavrama ve ortaya koymadaki yetersizlik ya da isteksizlikleri değil miydi?

VP: Fakat baskıyı da küçümsememek

gerek. Mısır'da 2006 iç güvenlik bütçesi 1.5 milyar dolardı. 1.5 milyon polis memuru var, ordu personelinin dört kat daha fazla. Bana Mısır'da her 37 kişiye bir polis memuru düştüğü söylendi. Bu son derece uç bir durum. Bu canavarlığa ABD'den gelen finansal destek 1.3 milyar doları buluyor.

Mısır işçi sınıfının en önemli olayı 1977'de ortaya çıktı. Bu bir ekmek ayaklanmasıydı, ama yenilgiye uğradı. Hemen ardından Sedat, yüzünde bir kedi tebessümüyle IMF'ye gitti. *İnfitah*'ı [açılma-ekonomik dışı açılma süreci] resmen başlattı. Hesapları üç yolla denkleştirecekti: *İnfitah*, ihracata yönelik üretime izin verdi, din kalkanı (*al-raïs al-mou'min*) Sedat'a Müslüman Kardeşler'i deneme ve onlara alttan vurma, Suudiler'den bazı mali fonlara talip olurken, İsrail ile yaptığı anlaşma nedeniyle de ABD'den mali imtiyazlar kazanmaya çalışma imkânı verdi. Bu ise güvenlik aygıtını geliştirmek ve işçi hareketini ezme için daha fazla araç sağladı.

'Kendini-kurtarma' sorununu ortaya koymanın yaratıcı biçimlerini düşünmeye uygun bir zaman/mekân ya da dahası böyle bir düşünsel arayışı fiilen sürdüren aydınlar var mıydı ki? Sorunun zeval bulmasından kaygı duymakla, *Ajami*'nin **Dream Palace of the Arabs**'ının içine girmiş olmaz mıyız? 1954'de *Wafd*'a ve Komünist güçlere bağlı sendikaların, yeni bir bölüşüm rejimine destek veren imtiyazlar için Nasırcı rejimle bir pakt imzaladığını anımsayalım. Bu pakt onların bağımsızlığına doğrudan son verdi. Sendikalar temsil ettikleri sınıfa karşı bizzat Ulus'un hizmetine girdi. Uzun dönemde bu ölümcül bir hataydı. Fakat örgütlü işçi sınıfı son derece küçük bir gruptu (**Workers and Nile**'nin gösterdiği gibi, işçilerin büyük kesimi resmi olmayan iş kollarında çalışıyordu). *Komünist Partisi*'nin ve *Wafd*'ın yeni koşullarda en iyi yapabildiği şey, işçi sınıfının ulusal bir harekette merkezi bir rol oynadığını savunmaktı. Nasır ve onun Devrimci Komuta Konseyi bu görüşe kulak ver-seler de onu hiç dikkate almadılar. Onlara göre tarihin öznesi orduydü. Onlar için bu, kesin ve değişmez bir hükümdü.

Vijay Prashad, Connecticut, Trinity Fakültesi'nde Uluslararası Araştırmalar Profesörü ve Güney Asya Tarihi George ve Martha Kürsüsü başkanıdır. Yayımladığımız söyleşi <http://solkure.wordpress.com> adresinden alınmıştır.

Pusula

Kendimize ve kitlelerin gücüne güvenmeliyiz -2-

Diğer bir ifadeyle yanlışın alternatifi olan doğruyu ortaya koymak yetmez. Ortaya konulan doğruyu hayata geçirmek için gösterilen çaba daha da önemlidir. Söylenenin gerçekle uyumlu olup olmadığının mihenk taşı da sosyal pratiğin ta kendisidir. Bu anlamıyla söylemle eylemin uyumu, söylenenin arkasında durma samimiyeti, uygulama cüreti, bizlerin pratiğini değerlendirmede önemli kriterlerdir. Sorgulama gücünden, halkın ve devrimin pratik sorunları karşısındaki duruştan uzak her türlü değerlendirme bilimsel tutumdan uzak subjektif değerlendirmedir. **Bu demektir ki; tüm değerlendirmelerimizi pratik görevlerle ilişkilendirmek zorundayız.** Dinamizmini önemli oranda kaybetmiş, üretme, ikna gücü sakatlanmış militan bir şekilleniş olabilir mi? Elbette ki olamaz. Ne yazık ki bugün birçok çalışma alanındaki pratik başarısızlıkların temelinde tam da altını çizdiğimiz olumsuzlukların payı vardır. Eğer başarı istiyorsak, öncelikle bu olumsuzlukların aşılması için ortaya bir değişim planı koymamız gerekir.

Kitleden kopuk, militan pratikleri sakatlanmış faaliyetçiler, devrimci çalışma yürüttükleri alanların somut durumunu çözümlene gücünden de yoksun olurlar. Somut durumu çözümlenmek, devrimde menfaati olan tüm güçlerle ilişki kuracak temelde pratik adımlar atmaya başlar. Tıpkı meyvenin tadını anlamak için onu değiştirme eylemine girişmek gibi. Bugün işçi sınıfıyla, köylülükle, gençlikle, kadın kitleleri ile pratik olarak ilişki kurmayan, kendiliğinden gelişen eylemlerin içinde yer almayan hangi faaliyetçi bulunduğu çalışma alanında genel söylemlerin sınırını aşan bir çözümlene yapabilir?

Bu nedenle gittiğimiz her alanda daha önceki mücadele deneyimlerini gözden geçirmek, nüfussal planda, kitlelerin eğilimlerinde yaşanan değişimleri, somut talepleri, değişim istemindeki düzeyleri vb. konularda planlı bir çalışma yürütmek ve bu çalışmaları raporlarımıza yansıtarak iradenin bütünüyle paylaşmak oldukça önemlidir. Tüm bu değerlendirmelerin sağlıklı bir temelde olması, hedef kitlemizle bir bağ kurma eylemini gerektirir. Örneğin, geçmişte devrimcilerin etkin olduğu bazı alanlarda ortaya çıkan yozlaşmanın, çürümenin nedenlerini "Tarih boşluk tanımaz" genel söylemleriyle geçiştirmemeliyiz. Bu durumun nedenlerini bilimsel olarak ortaya koyma göreviyle karşı karşıyayız. Çünkü daha derinlere doğru yürümek, gerçeklerle yüzleşmeyi kolaylaştırır.

Hiç şüphesiz sonuçlardan hareketle de olsa, yozlaşmanın ve çürümenin yaydığı kokular giderek daha geniş kesimleri rahatsız ediyor. Tepki alttan alta mayalanıyor. Bu tepkiyi açığa çıkararak, sokaklarda pratik eylemlerle taçlandırmanın koşulları düne oranla bugün daha bir artmış durumda. Bu fırsatlardan en iyi şekilde yararlanmak için öncelikle mevcut duruma itiraz eden en geniş kesimleri ortak harekete geçirecek politikalar üzerinde kafa yormak gerekir. Devrimcilerin, komünistlerin böylesi çalışmalara önyak olması anlaşılır bir durumdur. Ama bu çalışmalarda geniş kitleleri harekete geçirememeye, faşist Kemalist diktatörlüğün yaratmış olduğu kirliliğe karşı hesap sorucu bir yönelimin içine sokamama anlaşılabilir bir durumdur. Burada kolay olan dar bir güçle basın açıklaması yapmak veya yürüyüşler düzenlemektir. Zor olan ise, sabırlı ve planlı bir çalışmayla bu politikalarından rahatsızlık duyan geniş kesimleri harekete geçirmektir. Somut duruma göre birinciyi yadsımadan ama daha çok ikinci yol üzerinde yoğunlaşmak esas görevimiz olmalıdır. Yani, semtlerde, mahallelerde, fabrikalarda, köylerde kitlelerle birlikte tartışmalar yürütmek, çözüm yöntemlerini geliştirmek sınıf mücadelesi açısından daha anlamlıdır. Bu tür kitlesel tartışmalarda ortaya belki daha geri eylem biçimleri çıkabilir. Burada önemle görülmesi gereken, kitlesel temelde atılan bu ilk adımların geleceğe dönük içinde barındırdığı potansiyel güçtür. Kitlelerle bu somut sorunlar üzerinde kurduğumuz ilişkidir. **Bitti**

Kavgada ölümsüzleşenler...

Ahmet Muharrem Çiçek

"-Biliyor musun arkadaş? Daha bir 30 yıl yaşamak isterim.

-Neden 30 yıl?

-Devrimi görmeden ölmek istemem de ondan..."

Yüzünde çocuk ve haylaz gülümsemesi ile Apo (**A. Muharrem Çiçek**), yaşama ve mücadelesine olan sevdasını böyle anlatıyordu. Biraz sonra gideceği evde düşmanla karşılaşacağını bilmiyordu henüz. Şehremini'nin sokaklarında, bir evin önünde durdular. Bodrum katına girdiler. Kısa bir arbede oldu. Hemen ellerindeki dokümanları imha ettiler. Ne de olsa halk için verdikleri savaşın belirli ilkeleri vardı. Apo, canı kadar bağlıydı bu ilkelere.

Evleri çevrildi. "Çelik başlı itler mitler" dolmuştu sokağa. Sokak acımasızca üzerine basan unsurların gözündeki kanı görüyordu. Ve anlamıştı birazdan yaşamak tutkusuyla dolu gencecik yüreklere kıyacıklarını. Elleriyle yüzünü kapattı sokak. Apo yaralıydı. Yoldaşına son vasiyeti, "İşkenceden alnın dik çık ve hakkını helal et" oldu. Düşman katlanamadı yaralı devrimcinin direngen bakışlarına ve oracıkta katlettiler.

...
Ahmet Muharrem Çiçek, Elazığ'da gerici bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İstanbul Tıp Fakültesi'ni kazanıp, öğrenci gençliğin anti-faşist, anti-emperyalist mücadelesi ile tanıştıktan sonra gerici düşüncelerinin yerini devrimci düşünceler ahyordu. Ahmet Muharrem 19 Mart

1973'te İstanbul Şehremini'de şehit düştüğünde Proletarya Partisi üyesi ve İstanbul Bölgesi gerilla komutanıydı.

Niyazi Gündoğdu

Sivas doğumlu olan Gündoğdu, İstanbul'da Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüttü. Okmeydanı Kültür ve Dayanışma Derneği'nin kurulmasında ve semtin politikleşmesinde çok ciddi emek verdi ve bir dönem dernek başkanlığı yaptı. 1977 yılında yapılan dernek baskınlarında gözaltına alındı ve tutuklandı. Gündoğdu, "asker kaçağı" olduğu için, hapisneden çıkar çıkmaz askere alındı. Askerliğinin ardından memleketine dönen Gündoğdu, 16 Mart 1983'te faşist cunta tarafından gözaltına alındı. Bir gün boyunca işkence edilen Gündoğdu, sır vermeme ve düşmanı işkence tezgahlarında yenme geleneğini sürdürdü. Gözaltına alındıktan bir gün sonra işkence katledilen Gündoğdu, Proletarya Partisi üyesiydi.

Binali Yiğit

Aslen Dersim Pülümürlü olan Yiğit, toprak ağası Ali Şan Ağa'nın zulmüne daha fazla dayanamayarak, ailesi ile birlikte Konya'ya göç eder. Milyonlarcası gibi kendi ailesine de yok-

Oturmuşum dünyanın
bağrına
Çekip gözlerimi kanayan
yaralardan
Tarih yokuşunun
Dikenlerini temizliyorum
ayaklarımdan

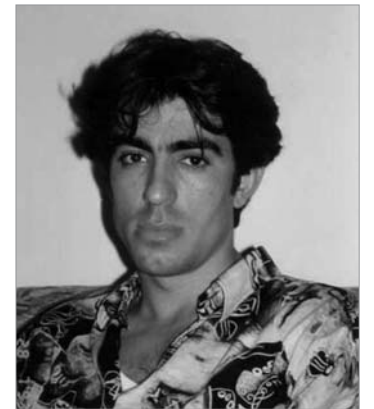
Adnan Yücel

sulluğun musallat olduğu Yiğit, bu duruma karşı Almanya'ya çalışmaya gider. Ama yüreğinde hep, ağanın baskı ve sömürüsüne karşı kaçış olayına önderlik eden Kali Baba'nın (Kali Durmuş) fedakârlığı ve başkaldırısı vardır. Almanya'da örgütlü mücadeleye katılan Yiğit ATİF'in örgütlenmesinde en çok emek harcayan isimlerden olur. Yiğit, 12 Mart 1979'da Almanya'dan dönerken, Şereflikoçhisar'ı yakınlarında geçirdiği kazada yaşamını yitirir.

Mustafa Akdal

Akdal, 19 Mart 1982'de Almanya'da geçirdiği bir trafik kazası sonucunda şehit düştü.

Kenan Demir

Erzincan'da dünyaya gelen Demir, ilköğrenimi tamamladıktan sonra ailesi ile birlikte İsviçre'ye göç etmek zorunda kalır. İsviçre'de erken yaşlarda çalışmaya başlar Demir. 1989 yılında Proletarya Partisi ile tanışır. Parti içindeki darbe sürecinde darbeye karşı en net tavır alanlardan biri olur. Yoldaşlarının gönlünde çalışkanlığı, dürüstlüğü ve kendisine sunulan tüm imkanlara rağmen mücadeleye olan bağlılığını sürdürmesi yönüyle taht kurar. Özgür Kemal Karabulut ve komünist önder Mehmet Demirdağ'ın şehit düşüşü onu çok etkiler. Demir'e, Özgür Kemal Karabulut'un yaşamından çok etkilendiği ve çok ilgi gösterdiği için "İsviçre'nin Özgür'ü" deniliyordu. Proletarya Partisi'nin ileri sempatzamı olan Demir, 5 Mart 1998 yılında karşı devrimci-asalak bir çetenin silahlı saldırısı sonucu şehit düşer.

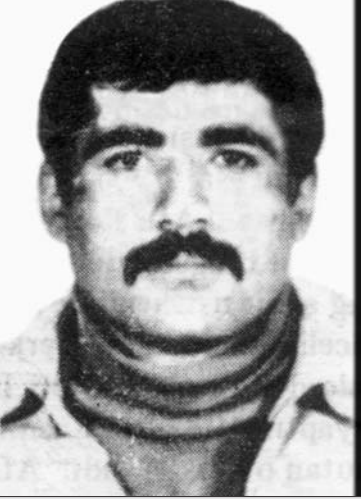
Yürümek;
yürümeyenleri
arkanda boş sokaklar gibi bırakarak,
havaları boydan boya yarıp ikiye
bir mavzer gözü gibi
karanlığın gözüne bakarak
yürümek!

Yürümek;
dost omuzbaşlarını
omuzlarının yanında duyup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının içine koyup
yürümek!

Yürümek;
yolunda pusuya yattıklarını,
arkadan çelme attıklarını
bilerek
yürümek...

Yürümek;
yürekte
gülerekten
yürümek...

Nazım Hikmet

A
L
İ
K
A
R
A
D
A
Ğ

A
Z
İ
Z
S
Ü
E
R

M
U
R
A
T
D
İ
R
İ

“Oysa sizler yaşamalısınız...”

Yazın kavurucu sıcaklığı, sonbaharın serin rüzgârıyla çarpışıyordu yeni yeni. Yaz boyu sıcaktan kavrulan yapraklar, rüzgârın tatlı serinliğine kendini bırakıyor, ahenkli bir dans eşliğinde sararmış otların üzerine düşüyordu. Yeşil, sarı, kahverengi çizgileriyle **Hozat** bir başka duygu uyandırıyor insanda. Tepeler, giderek devleşiyor dağlara ulaşıyordu. Dağlar, Dersim isyanından bu yana hasretini çektiği yiğit yüreklerini saklıyor ve daha bir mağrur bakıyordu gökyüzüne. Gökyüzü, güneşini yeni doğurmuş ve hüzünlü maviler serpmişti dağ başlarına.

Tepenin ardından gelen bir hayvan sürüsü görüldü ilkin. Çoban köpekleri çevrelemişti etrafını sürünün, oynaşıyordu haylaz keçilerle. Isırıyor; sürüden ayrılmasın, kurt kapmasın diye sürünün olduğu yere sürüklüyordu. Sürünün ortasında ufak-tefek bir oğlan; elinde değneği, dilinde Zazaca türküsü sabahın ilk vakitlerini seyrediyordu.

Yaşı henüz 15 ya var ya yoktu çobanın. Çatlamış yanakları, tabiat ananın yüzüne benziyordu. Elleri ekmek, elleri peynir, elleri koyun kokuyordu. Gökyüzünün hüzünlü mavisini, çöküverdi omuzlarına. Farkında olmadan daha acıklı türküler dillendirmeye başladı.

“Biz şerefli ölümü seçtik, asla teslim olmayacağız!”

“Biz şerefli ölümü seçtik, asla teslim olmayacağız!” sesleri böldü çobanın türküsünü. Hemen fırladı yerinden çoban. Sesin geldiği yönü anlamaya çalışıyordu. Araç ve kurşun seslerini daha net işitmeye başladı. Sürü içinde de hoşnutsuzluk vardı. Hayvanlar korkularından bir o yana bir bu yana kaçıyorlardı. Köpekler durmadan havlıyor, sürü içindeki korkuyu büyütüyordu.

Çoban ne sürünün ne de sürüdeki korkunun, kargaşanın farkındaydı. O slogan ve kurşun seslerini dinliyordu. Kısa süre sonra seslerin **Amutka mezrasından** geldiğini anladı. Sürüyü ardında bırakarak o yana koşmaya başladı. Yüreği sıkıştıyordu. Biliyordu ki yine asker gelmişti, operasyon yapıyordu. Korkusu, dağların koynunda saklanan yiğit yüreklerle bir şey olmasındandı.

Onlarla, gerillalarla yani, çevre köylerden bir tanıdığının evine gittiğinde tanışmıştı. Hepsini de ne çok şey biliyorlardı. Dedelerinin '38'de katledildiğini anlatıyorlardı, ekmek ve suyun yokluğunun sıkıntısını ve ağaların baskısını biliyorlardı. “Mücadele etmek için geldik” diyorlardı. Ellerinde

silahlarıyla kafa tutmuşlardı, kan emicilere, halk düşmanlarına. Çoban çok etkilenmişti bu cesareten. O zamandan beri zaman zaman düşlerini süslüyordu onlardan biri olmak isteği...

İşte şimdi onları sıkıştırmıştı düşman unsurları. Nefes nefeseydi çoban. “Acaba kimi vurdu hayınlar gene?” diye soruyordu, cevabını bilmek istemese de. Yüreği yangın yeri! Bulunduğu yerden görüyordu çatışma yerini. Mahşer günüydü. 200'den fazla düşman unsuru vardı, orada daha önce hiç görmediği kadar teçhizatlı ve çelik yelekliydi hepsi. Karşılarında ise 3 kişilik bir gerilla birliği... “Bu nasıl iştir? Bu nasıl kallesiktir?” diye mırıldanıyordu çoban.

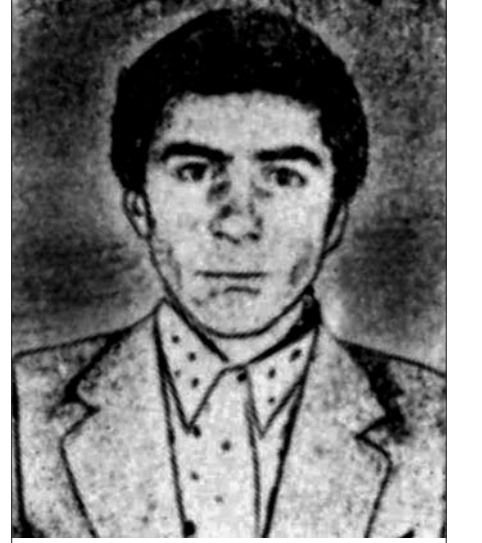
Gerillalar yiğitçe, son mermisine kadar çarpışıyordu. Birliğin komutanı, ihbarcıların korkulu rüyası **Ali Karadağ** idi. Ali Karadağ komutası altında deneyimli gerillalar **Aziz Süer** ve **Murat Dirî**, Dersim'in 3 yiğidi düşmanın yoğun saldırısına rağmen teslim olmuyor ve “Biz şerefli ölümü seçtik, asla teslim olmayacağız!” sloganını dillerinden düşürmüyorlardı. Önce Murat düştü, ardından Aziz, Dersim'in Siho Abbası... Komutan Ali, yoldaşlarının acısı yüreğinde sloganlarını daha bir gür atıyordu. Sonunda o yürek de sustu.

Lal olmuştu çoban. Yüreği hınçla dolmuş, nefreti büyümüşü halk düşmanlarına... Düşmanın “zafer naranları”ndan çok çevre köylerden komşuları olan Hayri ve Müslüm'ün ihanetiydi yüreğini parlayan... İçindeki bu yangın, aradan bir ay geçmeden ihanetçilerin gerillalar tarafından cezalandırılması ile bir nebze azalmıştı.

“Sizler yaşamalısınız...”

Karadağların “Biz şerefli ölümü seçtik, asla teslim olmayacağız!” çığlığı kulağından gitmiyordu çobanın. Hayvanlarını otlatırken, köyün gençleri ile biraraya geldiğinde aklı hep onların yerini doldurmak, bir kurşun da olsa onların intikamı için düşmana sıkabilmekteydi. Bu yüzden de haber yolladı, “beni de alın yoldaşlar” diye. Ama yoldaşlar, yaşından kaynaklı henüz gerilla olamayacağını söyledi. Çocuk gözlerine hüzünlü bir buğu çöktü. Ancak yoldaşlarının gerilladan uzak kalmayacağını, milis olarak görev yapmasını istediklerini ve bir süre sonra gerilla olabileceğini söylediğinde keyfi yerine gelebilmişti.

17 yaşına geldiğinde hayali gerçek oldu. O artık Ali, Aziz ya da Murat olabilir; Amutka şehitleri için bir kurşun sıkabilirdi halk düşmanlarına. Çoban,

HIDIR YILDIZ

ağırbaşlılığı ve netliği ile kısa sürede gerillada en sevilenlerden biri oldu.

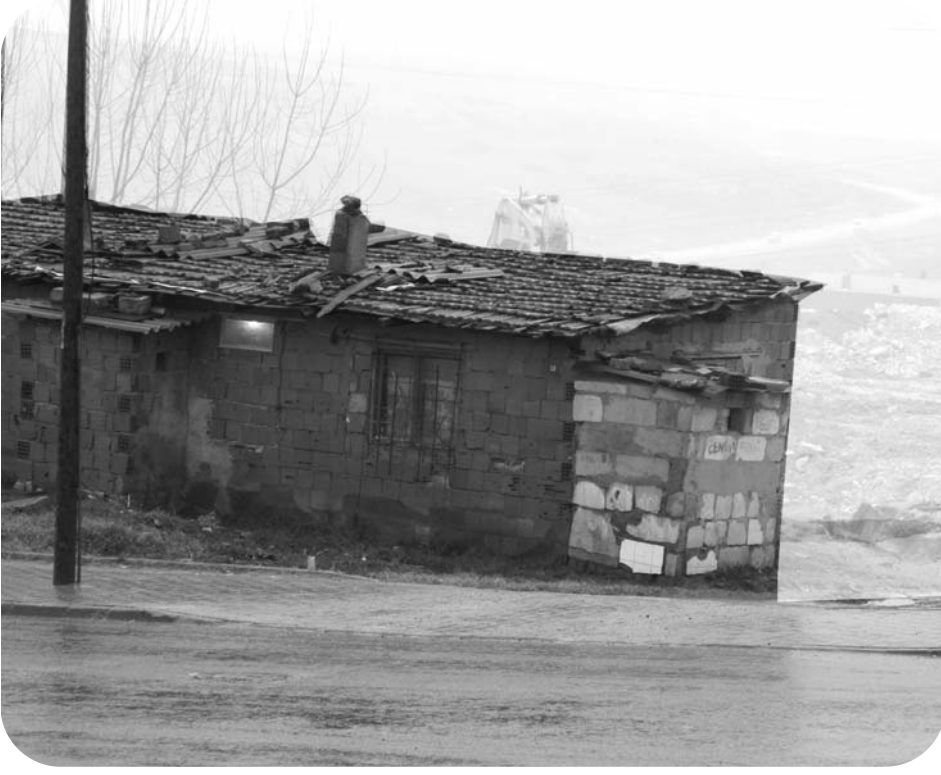
'85 baharının gelişyle gerillalar köylere giderler. Çoban da bir gerilla birliği ile Hozat'ın Mistiken Köyü'ne gitti. Çoban nöbete çıkmıştı. Günlerden 17 Mart'tı. Ve dışarıda çok yoğun bir kar yağışı vardı. Çoban ne kadar zorlarsa da kendini, bir türlü etrafı iyice göremiyordu. “Ne zaman bitecek şu lanet kar, ne zaman bahar gelecek?” diye söyleniyordu. Tam o sırada fark etti düşmanı. Çok yaklaşmıştı, ama kar daha önce düşmanı görmesini engellemişti. Kendisi de birlik de tehlike altındaydı. Hemen diğerlerine haber verdi. Bu sırada bir sıcaklık sardı kendisini, yandı yüreği... Çoban düşman kurşunlarına hedef olmuştu. Yığıldığı yerde. Yoldaşları onu kurtarmaya, düşman çemberinden çıkarmaya çalışıyorlardı. Düşman yaklaşıyor, diğer gerillalar da tehlikeye giriyordu. Çoban yavaş yavaş kızmaya başlıyordu. “Gidin hadi, beni bırakın” diyor ama kimse gitmek istemiyordu. Çobanı yaralı halde orada bırakmak istemiyorlardı.

Gerillalardan birinin gözlerinden inen gözyaşlarını gördü çoban... İçi paramparça oldu, kendini bir an toparladı. “Beni şimdi burada bırakın ve siz daha önce planladığımız gibi buradan gidin. Aksi takdirde sizin de vurulmanız söz konusu. Oysa sizler yaşamalısınız. Duygusal davranmayın...” dedi yoldaşlarına. Çobanın kararlılığı karşısında gerillalar bir parçalarını acı içinde çobanın yanında bırakarak, düşman çemberinden çıktılar.

Çoban kulaklarında “Biz şerefli ölümü seçtik, asla teslim olmayacağız!” çığlığı, dilinde parti sloganıyla düşmana karşı direnmeye devam etti. Düşman yaralı halde ele geçirdi çobanı. İşkenceli sorguya çekti. Ama nafi! Çobandı bu. Dağların mağrurluğundan almıştı inadını, partisinden almıştı “ser vermeme” geleneğini. Düşman kudurdu. Çareyi çobanı kurşuna dizmekte buldu.

Çoban, yani Hidir Yıldız, Proletarya Partisi'nin fedakârlık ve yoldaşlık sevgisinin simgesi olarak ölümsüzleşti!

“8 tepeli şehrimden bir yoksulluk

- Son günlerde evlere tebligatlar ve muhtarlar aracılığı ile işgaliye cezaları geliyor. Size geldi mi?

- Evet, geldi. 8 bin lira ceza geldi, biz kabul etmedik. Burası hazine arazisiymiş, burayı işgal ettiğimizden kaynaklı ceza yiyormuşuz. Ben bu parayı ödemem, çünkü biz burayı tapusu ile beraber satın aldık.

- Cezaların ödenmemesi halinde hukuki işlem başlatılacağı ve evlerin yıkılacağı söyleniyor.

- 2005 yılında da buraya geldiler, benim eşim rahatsızdı o aralar. Barikatın başına ben geçtim. İzin vermedim, yıkamadılar. O zaman buradaki bütün evleri yıkacaklarını söylüyorlardı. Bir tane ev bile yıkamadan paşa paşa gittiler. Hukuki işlem başlatsalar da alacakları hiç bir şey yok.

- 2009 yılında da bir yıkım yaşandı...

- O gün bizim zaferimiz vardı sokaklarda. O zaman anladılar burayı kolay kolay yıkamayacaklarını. Ancak şimdi benim korkum acaba o gücü şimdiki yıkımlarda toparlayabilir miyiz? Bunun için çalışma yapmamız lazım. Avukat tuttuk. Ama avukatlar o parayı sizden alırlar diyor. Bizim bunu ödeme imkânımız yok. Gelip yıkacaklarsa yıksınlar. Eğer benim evimi yıkarlarsa yanı başımızdaki okulun bahçesine çadır kuracağım.

Her türlü direneceğim. Ben emeğimi, ekmeğimi kolay kolay vermem. Benim kızım yoksulluğundan kaynaklı okuyamadı. Bu durumda bizi sokağa mı atacaklar? Gelsinler, biz de direneceğiz.

“Burayı biz yarattık onlar elimizden almak istiyor”

- Kaç yılında İstanbul'a yerleştiniz?

Bektaş Amca: 1979'te Malatya'nın Arguvan ilçesinden İstan-

bul Bağcılar'a geldim. Daha sonra biraz para kazanıp 1985'te Bayramtepe'de bir arsa aldım. Hatırladığım kadarı ile Bayram diye birinden aldım. O zamanlar o buraların mafyasıydı. Bütün arsalar onun elinden geçiyordu. O zamanın parası ile 200 yüz bin liraya almıştım burayı. Burayı biz yarattık daha sonra tapunun sahte olduğunu öğrendik ama ne fayda.

- Size yıkım tebligatı veya işgaliye ceza makbuzu geldi mi?

- Her ikisi de geldi. 3 kez 15 milyar işgaliye cezası geldi. Biz de geri çevirdik imzalamadık.

- Burayı biz yarattık dediniz, biraz açabilir misiniz?

- Şöyle anlatayım, burası Selanik göçmenlerine verilmiş. Daha sonra onlar buraları parça parça satmaya başlamışlar. Biz buraya geldiğimizde burada koyun sürüleri vardı. Doğru düzgün ev yoktu. Her yerormanlıktı. Göç olarak zamanla büyüdü. Ne elektrik vardı ne de su. Otobüs bile yoktu. Halkalı'da çalışıyordum. Halkalı'dan buraya yayan geliyordum. Akşam eve ekmeğe getirdiğimde çocuklar uyumuş oluyordu. İşe geç gidiyorduk. Her konuda zararlı çıkan biz oluyoruz. Patronun azar işitiyorduk kimi zaman niye geç kaldın diye. Kaç kez işten çıkarıldım bu yüzden. Buraya bir tuvalet bir banyo yaptık ilk başlarda, sonradan bir iki oda daha ekledik o kadar.

- Şimdi de burayı yıkmak istiyorlar...

- Bizi resmen dolandırdılar. 2005'te ve 2009'da yıkmaya geldiler. Şimdi de evlerden 15-20 milyar para istiyorlar. Ben bu yaşama geldim daha 15 milyarı bir arada görmedim. Gelsinler bakalım, bizler de bir şeyler yapmasını biliriz.

“O beton bloklarda bizi yok etmek istiyorlar”

- Kendinizi tanıtır mısınız?

bir de yıkım görüntüleri”

İstanbul: Bir mahrumiyet bölgesinden geçmek insana birçok duyguyu yaşatabilir. Yoksulluğu ve yoksulluklar arasında büyüyen te-bessümleri görmek... Her şeye rağmen hayattan mutluluk duyma çabasının zorlu serüveni gözlere yansır çoğu kez.

Bu bahsettiklerimizi bir köy olma özelliğini içinde barındıran İstanbul'un yoksul emekçi semtlerinde her an görmek mümkün. İşte otlayan inek ve koyunları ile İstanbul'un ortasında bir “köy” var.

Derme çatma evleri, çamurlu yolları ve daha erkenden boşalarak ıssızlaşan sokakları ile İstanbul'un “8. Tepesi” olarak adlandırılan **Bayramtepe**.

Türkiye Kürdistanı'ndan ve Karadeniz'den aldığı göçlerle oluşmuş semt, yüksek bir bölgede olmasından kaynaklı İstanbul'un birçok bölgesine yukarıdan bakıyor.

İstanbul'da da Bayramtepe denince çoğu zaman akla ilk gelen etaplar ve lüks evleri oluyor. **Öyle ki bir işçi iş başvurusunda ikamet ettiği yeri Bayramtepe olarak gösterdiğinde ve hemen arkasından kendisine “kaçıncı etap?” diye bir soru yöneltilmiştir. Bir süre düşündükten sonra “mahrumiyet etabı” diyerek bölgenin gecekonducularını tarif etmiş, ancak anlayan olmamış. TOKİ ve iştirakleri bu bölgenin görüntü kirliliği yarattığı öne sürülerek yıkım gerçekleştirmek istiyor.**

Orta mahallenin “yukarı sokaklarını” aşınca Filistin mahallesi...

Bayramtepe'nin orta mahallesinde bulunan gecekonducuları aştığımızda karşımıza çıkan mahalle Filistin Mahallesi oluyor. Buraya Filistin Mahallesi denmesinin nedeni ise halkın devrimcilerle birlikte burasını var etmesidir. 2005 yılında mahalleyi ablukaya alan çevik kuvvet ve yıkım ekipleri Orta ve Filistin Mahallesi'nde yıkım yapmak istemiş ancak mahalle halkının kurduğu barikatla karşılaşınca çatışma yaşanmadan geri çekilmiş.

2009 yılında ise sabah 6 sıralarında özel harekât polislerinin de katılımı ile iki ev yıkılmış ve kitlenin direnişi 12 saat sürmüştü. Şimdi ise Bayramtepe'de evleri zorla yıkamayacaklarını anlayanlar bu kez halka işgaliye cezaları kesiyor. Muhtarlar aracılığı ile gönderilen işgaliye cezaları 20 bin TL'yi buluyor. Bu gelişme üzerine **Özgür Gelecek** olarak bölgede bulunan evleri ziyaret ettik.

- Kendinizi tanıtır mısınız?

- Neşet Yücalar, 1986 yılında Dersim'den İstanbul'a gelerek Bayramtepe'ye yerleştim.

- Sizden önce burada kimse var mıydı?

- Çok az kişi vardı. '90'lardan sonra nüfus artmaya başladı. Bizden önce de bu ev vardı, burayı satın aldık. Çocuğumuzun ekmeğinden, rızkımdan keserek tamiratını yaptık. Şimdiye kadar halen evin sorunları bitmedi. Çatısı akar, duvarı çatlar.

- Aygül Eren, '91 yılında Ağrı'nın Patnos ilçesinden İstanbul Bayramtepe'ye geldim.

- İşgaliye paraları hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Buradan halkı zorla çıkarmayanların yeni bir oyunu olduğunu düşünüyorum. Baktılar direniş ile karşılaşıyorlar. Bu sefer de böyle bir yola başvurdular.

- Size işgaliye parası geldi mi? Ödemeyi düşünüyor musunuz?

- Bana da 10 milyara yakın bir meblağ geldi. Ama ödemeyi düşünmüyorum. Yıkmak istiyorlarsa da biz de direniriz.

- Peki, neden buraları boşaltmak istiyorlar?

- Bence amaç halkın örgütlü duruşunu yok etmek. Böylesi mahallelerde sosyal yaşam çok farklı. Herkesin birbirinden haberi var, birinin sıkıntısı olduğunda yardımına koşacak birileri bulunur. Bizleri o beton bloklara yerleştirmek istiyorlar. Amaç orada hapsedmek. Eğer benim evimi yıkarlarsa benim İstanbul'da kalacak bir sebebim yok demektir. Çünkü benim oğlum hapiste, eşim vefat etti, kızlarımla başbaşa kaldım.

Bunların yanında bir de buraları peşkeş çekmeye çalışıyorlar. Burasını olimpiyat bölgesi yapacaklar. Onun için belediye, TOKİ herkesin gözü burada.

- Yıkımlar yaşanır mı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Benim kararım en başından belli. Ben direnirim. 2009'da da direndim. Başka yolumuz yok. Direnmiyip gel yık diyemeyiz. Ama çeşitli kaygılarım var. O da halkın yıkımlara karşı tavrının belirsiz olmasıdır. 2009'daki gücü yaratabilsek kazanırız. Halkı bölmeye çalışıyorlar. Provokasyon çıkarıyorlar. Cem evi'ne saldıran da belli, Şah-Der'e saldıran da belli. Hemen Alevi, Kürt çatışması dediler. Yaratılmak istenen de bu. AKP tüm gücü ile buralarda çalışıyor. Özellikle kadın çalışması yapıyor. Kadınları bir evde toplayıp onları örgütlemeye çalışıyor. Örgütlediği ailelere düzenli olarak ayda 100 lira para veriyor. İnsanlar zaten buna muhtaç. Bir süre sonra burada istediklerini yapıyorlar. Biz işte bunu yıkmaya çalışıyoruz. Yıkımların haberini veriyoruz. Onun için bu çalışmaya ağırlık vermemiz lazım. Mahalle halkı olarak mücadele etmek zorundayız.

"Mücadele etmezsek kaybetmişiz demektir!"

- İşgal paraları ne zaman gelmeye başladı?

Hasan Karakoç: 2005 yılında

yaşanan yıkım gerginliğinden sonra mahalle halkı olarak avukat tuttuk ve dava açtık. Daha sonra hazine arazisini işgal ettiğimizden kaynaklı bize karşı dava açıldı. Dava sonucunda her haneye para cezası kesildi. Cezalar kullandığın arsanın büyüklüğüne göre belirlendi. Kimilerine 10 kimilerine 15 milyar ceza kesildi. Biz de 2009 yılında bu paraları bizden talep edemezsiniz diye dava açtık. O günden sonra işgal ceza makbuzları gelmedi. 2011 yılı içinde bu makbuzlar tekrar ailelere gönderildi. Ama biz bunu reddettik. Çünkü bizim başımızı sokacak gecekondumuzdan başka hiçbir şeyimiz yok.

- Size buraları yıkmak istemelerinin nedeni nedir?

- Öncelikle buranın toprağının sağlam olması ve buraların "değerlendirilerek" zenginlere peşkeş çekilmek istenmesidir. Araştırmalar İstanbul'un depreme karşı en dayanıklı bölgesinin Bayramtepe olduğunu gösteriyor. Bir de daha fazla kâr elde etmek istedikleri için burada büyük bir getirim var. TOKİ olsun Ali Ağaoğlu olsun bunların yapmak istediği buralarda konutlar yapıp zenginleri buralara getirmek. Yoksulları daha fazla yoksullaştırmak istiyorlar.

- Bunlara karşı ne yapmayı düşünüyorsunuz?

- Burada yapılması gereken tek şey direnmektir. Bir araya gelip örgütlenmek gerekir. Yıkımlara karşı tekrar o direngen ruhu yaratmamız lazım. Bunları yapmadığımız takdirde başımızı soktuğumuz ev başımıza yıkılacak. Evsiz barksız kalacağız. Şayet direnirsek en azından bazı haklarımızı elimizde tutarız. Belki birçok ev yine de yıkılacak ama hepsini yıktırmamış olacağız.

Biz barınma hakkımızı, daha rahat, sosyal yaşamımızı devam ettirebileceğimiz alanlar istiyoruz. Susuz, elektriksiz yaşamın zorluğunu biliyoruz. Gecekondularda yaşamak zor ama bunun için bizlerin daha sağlıklı ortamlara ihtiyacı var. Bu imkânları talep ediyoruz. Ama bu taleplerin karşılığında bizlere sunulan 65 metrekarelik mekanlar ve borçlandırma... Biz o evlere girdikten sonra borçlarımız daha da artacak. Bunu Ayazma'da gördük. Konutlara yerleştirilen insanlar bir süre sonra oralardan da çıkarak evsiz kaldılar. Çadırlarda kalmaya mahkûm edildiler. Tüm bunların görülmesi lazım. Bunun için öncelikli talebimiz kurmak istediğimiz yaşamı engellememeleridir. Evlerimizi yıkmaları. Yıkmak isterlerse direnişe geçeceğiz.

"Bence amaç halkın örgütlü duruşunu yok etmek. Böylesi mahallelerde sosyal yaşam çok farklı. Herkesin birbirinden haberi var birinin sıkıntısı olduğunda yardımına koşacak birileri bulunur. Bizleri o beton bloklara yerleştirmek istiyorlar...."

"Burada yapılması gereken tek şey direnmektir. Halk olarak bir araya gelip örgütlenmek gerekir. Yıkımlara karşı tekrardan o direngen ruhu yaratmamız lazım. Bunları yapmadığımız takdirde başımızı soktuğumuz ev başımıza yıkılacak."

"Biz barınma hakkımızı, daha rahat, sosyal yaşamımızı devam ettirebileceğimiz alanlar istiyoruz. Susuz, elektriksiz yaşamın zorluğunu biliyoruz. Gecekondularda yaşamak zor ama bunun için bizlerin daha sağlıklı ortamlara ihtiyacı var."

Fermane me Kurdan e, ferman e, ferman e...

Hey lê lê... wey lê lê... Ferman e ûy... hawar... hawar...
 Dîsa li me ferman e
 Li jor tête gîre-gîr û hume-huma bavirok û têyaran e
 Her der xistiye nava agir û mij û dûman e
 Li jêr tête qîre-qîra zarokan, hawara dayik û bavan e
 Dîsa dîrok xwe nû ve dike weke carek ji caran e
 Weke Diyarbekir, weke Palo û Gênc û Agîrî, Dêrsim
 Weke Mahabat û weke Berzan e
 Îro dîsa li Deşta Silêmaniyê, li kêleka Hendirê, li bajarê helebçê
 Fermana me Kurdan e, ferman e, ferman e...
 Dîsa hatin qelandin zarok û zêç tev dayik û bavan e
 Ax hawar... li me ferman e... li min ay... ax birîndarê we me, li min oy...

Şiwan'ın o yürek dağlayan sesinden Halepçe türküsünü dinlerken, hangimiz gözyaşlarını tutabilir? Evlerinin önünde, anasının yarı çıplak memesine yaslanmış bebek cesetleri geliverir gözümüzün önüne, Şiwan'ın her "Hey lê lê" çığlığında... Bir yumruk gelir oturur boğazına insanın, sıkır dişlerini!
 Şiwan Perwer'in türkülerinin geneli böyledir. Kürdistan kokar. Her mısrasında, her ezgisinde Kürt halkına uygulanan katliam, baskı ve zulüm gelir, yapışır yakanıza. Hele Kürdistan'dan koparılmışsanız, onun türküleri acı acı memleket kokar. Onun her "dotmam" deyişi, her "delaaal"i sizi alır kaçak sevdalara, hasretlere ve öfkeye sürükler adeta.

Kırive, Halepçe, Zembilfiroş türkülerinden onlar ne anlar!

Kürt halkının büyük çoğunluğunun yüreğinde böylesine yer edinmiştir Şiwan Perwer'in türküleri. Hele türkülerini yasaklanıp, kasetleri dolmuşlarda İbrahim Tatlıses kasetlerinin aralarına saklanarak gizli gizli dinlenmeye başla-

dığı dönemden sonra adeta halkın sevgilisi olmuştur. Gelgelelim türkülerini yürekleri fetheden ve Kürdün çığlığı olan bu adam, uzun zamandır "halkın sanatçısı" olmaktan

çıkararak halkın düşmanlarının elinde oyuncak olduğunu düşündürtecek, yurtsever duyguları rencide edecek pratiklere de imza atmaktadır.

Şiwan'ı Şubat'ın başlarında Almanya'nın Köln kentine giden Devlet Bakanı ve Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'ı kaldığı otelde ziyaret ederken görüyoruz. Ardından yapılan açıklamalarda Arınç, Perwer'i öve öve bitiremiyor, onun ülkeye dönmesinin öneminden dem vuruyordu. Perwer'se bir senfoni orkestrasıyla "çok önemli bulunduğu devlet televizyonu" TRT Şeş'te bir program yapma fikrini açıklıyordu.

Coğrafyamızda hala Kürtçe yasakçı zihniyetin baskısı altında, Kürtçe konuşmak, savunma yapmak, hatta kültür-sanat faaliyetleri düzenlemek "suç" teşkil ediyor ve Kürtçe sanat yapanlar cezalandırılıyor. Durum böyleyken AKP hükümetinin bir Kürt sanatçısı olan Perwer'i "sahiplenmesi", TRT Şeş projesi ile "kendi Kürdünü yaratma" projesinin kültür-sanat ayağını örmeye çalıştığını gösteriyor. Keza AKP hükümeti Kürt halkının önemli bir kısmını kendisine yedeklemek için daha önce de Perwer'i "açılım" projesinin başında ve 12 Eylül referandumu öncesi projelerine dahil etmek istemişti. Perwer başta hükümete yaklaşma yönünde sıcak mesajlar verse de, Kürt halkının tepkisi üzerine geri adım atarak uzak durmuştu. AKP'nin kendi Kürdünü yaratırken Kürt kültürünü asimile etmek için attığı bu adımın da seçime dair bir yatırım olduğunu söylememize gerek yok! Perwer'in TRT Şeş'e çıkacağını açıklamasının ardından yine Kürt halkının tepkileri ile karşılaştı ve senfoni orkestrası rafa kalktı.

TRT Şeş'in AKP'nin kredisini dol-

duran "açılım" masalındaki rolüne dair şimdiye kadar birçok yazı yazıldı, çizildi. TC'nin Kürt halkına karşı saldırılarında imha ve inkâr politikalarının yetmediği yerde kullandığı asimilasyon saldırısının bir parçasıdır TRT 6! Bu yüzden de Perwer'in TRT 6'da programa çıkması, devletin "kendi Kürdünü" yaratma politikasına hizmet edecekti. Zira Perwer, Kürt kültürünün önemli temsilcilerinden... Sistem onun bu pozisyonu nedeniyle, gerçekleştirdiği asimilasyonun kültürel ayağını Perwer üzerinden yürütmeye çalışıyor.

TC bunu yaparken bile Kürt halkının hassasiyetlerini çiğneyecek kadar pervasız olduğunu hatırlatmaktan geri durmuyor. Perwer'in TRT 6'da çıkması için belirlenen tarihin, Kürt Ulusal Hareketi önderi A. Öcalan'ın uluslararası komplo sonucu Türkiye getiriliş yıldönümüne denk getirilmesi Kürt halkına mesaj içeriyor. Ayrıca Perwer ve senfoni orkestrası ile Kürt halkının kültürünü aşındırma projesini uygulayamayan TRT 6'nın, aynı gün Perwer'in programın gerçekleştirilememesi ile ilgili ulusal hareketi suçlayan videosunu yayınlaması ve bu yayında da Perwer'in arkasında görünen Kürdistan bayrağını sansürlemesi devletin amacının Kürt kültürünü yavaşlatmak değil, kendi Kürdünü yaratmak olduğunu göstermiştir.

Açıkça sormak istiyoruz, hem Şiwan Perwer'e hem de Perwer'in TRT 6'ya çıkmasını destekleyenlere: Katliamların, baskının yaratıcısı olanlar; Perwer'in Kırive, Halepçe, Zembilfiroş türkülerinden ne anlar! Onların sahte gözyaşlarına, duygusalıklarına inanmak Kürt halkının acılarına ihanetle eşdeğer bir hakaret değil midir?

Jibo bîanina Nêrgîz Gûlmez NAVE WE KÎNEM

Hûn rêvingên çîya warên azad
 Bi dilekî germû şahî
 Kû vê diçin dildarên azadiye
 Ligel meşa we roj deşt û bilind dibe
 Trêjên xwe dide deşt û zazanên
 Dêrsimê
 Kulilk vê dibin bi her rengekê
 &
 Nave we Kinem!
 Ka bêjîn kulilkên dile me
 Ew kijan pizate, hûn gihajtin İbrahim
 Dê bejîn çavbelekên rûken
 Di deste we da Mawîzerû ala sor
 &
 Nave we Kinem
 Hûn her tim helbest û stranin
 Li ser Zimane me
 Zarokên çavhêvî
 Bi navê we mezin dibin
 Hêvi bi rêşka we geş dibe
 Evîna bê wî bi şer
 Ê we kûrdibe
 &
 Nave we Kinem
 Hûn evindarê jîyamebûn
 Hûn de hêrdem di şerû dile meza bijîn
 Hûn bûkên azadî û şoreşê
 Nave We Kinem!

Bir ÖG okuru

Zare ilk ve son kez gösterimdeydi

Bir Yezidi Kürt köyünde geçen trajik aşk öyküsünü konu alan Ermeni Yönetmen **Hamo Beknazarian**'ın 1926 tarihli filmi **Zare**, İstanbul 10. AFM Uluslararası Bağımsız Filmler Festivali kapsamında 85 yıl sonra izleyicilerin karşısına çıktı. Çekim tarihinden ancak 85 yıl sonra özel izinle Ermenistan'dan çıkarılabilen ve 20 Şubat akşamı gösterime giren film, Kürtleri anlatan ilk film olarak biliniyor ve kabul ediliyor.

Kürtlerin 13. yüzyıldan itibaren yaşamaya başladığı ama özellikle 18. yüzyılda dini sebeplerin etkisiyle çok sayıda Yezidi Kürt'ün Anadolu'dan ayrılmak zorunda kalarak Sovyetler Birliği döneminde Kızıl Kürdistan olarak bilinen, bugün ise Laçin bölgesi olarak adlandırılan bölgede geçen 1915 tarihli bir hikayeyi işleyen film, aynı köyde yaşayan Kürt kızı Zare ile çobanlık yaparak geçinen sevgilisi Seydo'nun birbirlerine olan aşkı ve Zare'yi kuma almak isteyen köyün ağası Temur'u konu ediniyor.

Film 1917 devriminin hemen öncesinde Çarlık Rusya'sı yıllarında söz konusu karakterler üzerinden kuma, namus, inanç, toplum baskısı, gelenek gibi yabancı olmadığı gerçeliklerin yine yabancı olmadığı yaşam sıkıntılarının üzerinde dururken, kullanılan coğrafya ve epik anlatım tarzı izleyenleri cezbetmeye yetiyor. Etkinliğin ardından Tara Jaff da bir müzik dinletisi gerçekleştirdi.

Ulm Tohum Kültür Merkezi 16. Genel Kurulunu gerçekleştirdi

20 Şubat Pazar günü **Ulm Tohum Kültür Merkezi** yıllık olağan kongresini gerçekleştirdi. 15. dönem faaliyet raporunun okunması ile başlayan kongrede, esasta emperyalist politikalarını ve onun toplum üzerindeki yansımalarına vurgu yapılarak bu politikalar karşısında kurum olarak yapılanlar ve yapılmayanlar üzerinde duruldu.

Daha sonra söz alan üyeler eleştirilerini dile getirdiler. Kolektivizmin eksikliği, karşılıklı paylaşım ve

güven eksikliğine vurgu yapılan konuşma ve eleştirilerin ardından Yönetim Kurulu'nun eksikler dile getirildi.

Bu konuşmaların ardından 15. dönem YK'sının faaliyet raporu eksikliklerine rağmen ağırlıklı olarak aklandı. Mali raporunda okunması ve aklanmasıyla birlikte denetim raporu sözlü olarak sunuldu.

Kongrede tüzük değişikliği gündemi ise tartışmalara sahne oldu. Bu bölümde en önemli değişiklik olarak

"2/3 çoğunlukla kongre başlar" maddesi tartışmaların ardından "salt çoğunlukla başlar" maddesine dönüştürüldü.

Yeni organların seçiminde zorlanma yaşanmasına karşın beş asıl, iki yedek üye oylama sonucu kabul edildi ve 16. Yönetim Kurulu da seçilmiş oldu.

Daha sonra ATİF delegeleri seçildi. Dilek ve temenni bölümüyle kongre sağlıklı bir şekilde sonuçlandırıldı.

PRATIĞİMİZE DİYALETİK DÜŞÜNME TARZIYLA YÖN VERELİM!

Kişinin kendini, çevresini ve dünyayı tanıması ve kavradığı oranda bunlara yön verebilmesi ancak her birinin bağlı olduğu ilişkilerle bütünlüklü bir şekilde tahlil edebilmesiyle mümkündür. İncelenmek istenilen şeyin tarihte geçirdiği süreçlerden başlanarak, onu çevreleyen koşullar ve bunlarla arasındaki ilişkilerden hareketle gelişiminin nereye doğru evrileceğine dair fikir yürütülür. İşte burada izlenen yöntemin adıdır **diyalektik**.

Doğada, toplumda ve insanda meydana gelen her değişim diyalektik eserdir. Diyalektikte hiçbir şey kesin, değişmez, kutsal değildir. Her şey belli bir sürecin sonunda değişime uğrar. Herhangi bir şeyin değişimi karşısında şaşkınlık yaşanması ya da böyle ani bir değişimin beklemediğinin ifade edilmesi o şeyin gelişim sürecine vakıf olunmadığının bir göstergesidir. Çünkü bir şey gözle görülebilir, farklılık yaratan bir değişime uğramadan önce saygısız nicel değişimlere uğrayarak ilerler. Ve nicel değişimler belirli bir noktaya ulaştığında niteliksel değişim ortaya çıkar. Artık o şey ilk baştakinden ayrı bir öze sahip olmuş, nitelik değiştirmiştir.

Bir şeyi bütün yanlarıyla en kapsamlı ve gerçeğe en yakın biçimden öğrenmek diyalektik yöntemle mümkündür. Bilgi edinme sürecinden yine diyalektik yol izlenerek doğru bilgiye ulaşılabilir. İnsan bilgisi üretim faaliyetine dayanır. Üretim

faaliyeti sayesinde insan nesnel dünyayı tanımaya ve çözmeye başlamıştır. Yani maddeden bilince sonra bilinçten tekrar maddeye giden süreç sonucunda bilgisini geliştirmiş, iletmiştir. **Pratik-teori-pratik** diye de özetlenen bilgi teorisi yolu izlenerek doğru bilgiye ulaşılır. **Esas olan ise daima pratiktir.** Çünkü teori pratikte sınanmadığı müddetçe güdük kalır. Doğruluğa ya da yanlışlığı ispatlanamaz.

Düşünme tarzında diyalektik yöntemin izlenmesi yapılan işlerde, çalışmalarında başarılı olmanın ve verim alabilmenin **tek koşuludur.** Çünkü diyalektik bakış açısına göre hiçbir şey çevresindeki koşullardan kopuk ele alınamaz. Böyle ele alındığında ya da düşünüldüğünde anlamsızlaşır, çözümsüleşir. Her şey birbirine bağlıdır, bir şey ancak çevreleyen koşullarla birlikte değerlendirildiğinde anlaşılır olur ve çözümlenebilir. Olaylara olgulara bütünlüklü bakabilmeyi öğrenmek, dolayısıyla tek yanlılığa düşerek gerçekten uzaklaşmayı da engeller.

Bir kişinin diyalektik düşünme tarzına sahip olup olmadığını pratiğine bakarak da çıkarabiliriz. **Çünkü her pratik esasında düşünme tarzının her yansımasıdır.** Yani halk içinde her kişinin nasıl konuştuğuna değil nasıl davrandığına; nasıl düşündüğüne değil ne yaptığına bakılarak kişiyle ilgili değerlendirme yapılır. Kişinin söyledikleriyle yaptıkları

birbirinden kopuksa, çakışıyorsa, tutarsızsa bu durum onun dikkate alınması, ona güvenilmesi, beklentilere cevap verip veremeyeceğine dair şüphelerin doğması- nı da beraberinde getirir.

Söylenenlerle ortaya konan pratiğin birbirine uymaması nereden kaynaklanıyor diye bakıldığında, burada niyet sorununun konu dışında bırakılacak olursak sorun yine diyalektik düşünme tarzının kullanılmamasında yatmaktadır. En basit günlük işlerde dahi istenilen verimin ve başarımın sağlanamaması, planların dışsal faktörlerden çok, yanlış hesaplamalar sonucu sekteye uğraması, esas-tali ayrımı yapılmadığında dolayı dört yana yumruk sallayan çalışma tarzının hakim hale gelmesi... vs gibi örnekleri diyalektik olmayan düşünme tarzının pratikteki yansımalarıdır. Nesnel gerçekliklerden kopuk değerlendirmeler, varsayımlar pratikte sorunları çözmek şöyle dursun çözümsüzlüğü, tıkanmayı ve umutsuzluğu beraberinde getirir.

Bu durum karşısında Mao şöyle demektedir. Diyalektik bilinmeden hiç kimse işlerini, görevlerini layıkıyla yerine getiremeyeceğine göre diyalektik düşünme tarzını öğrenmek ve pratiklerimize bu doğrultuda yön vermekten başka çıkar yol olmadığı görülmelidir.

(Gebze Kadın Hapishanesi'nden bir Partizan)

5 + 2

Yaşadığım emek sömürsünü nasıl anlatabilirim diye düşündüm, yazmaya karar verdim ve bu başlık da sömürünün en iyi özeti idi.

Ben bir öğretmenim, şirin bir köy okulunun biricik tek öğretmeni (!)

Okul tek derslik, yaklaşık 50 metre karelik bir alanda 1., 2., 3., 4. ve 5. sınıflar hep bir arada ders (!) yapmaya çalışıyoruz.

Neden 5+2? Tek başıma 5 sınıfın öğretmenliğini yapıyorum, okul müdürüyüm ve okulun temizlik, soba yakma vs. işlerinden sorumlu olan hizmetlisiyim.

SONUÇ: 5 öğretmen+müdür+ hizmetli=5+2=BEN

Eğitim fakültelerinden öğretmen olarak diplomalarını almış binlerce öğretmen arkadaşım atanmak için bekleye dursun -daha da çok bekleyecekler. Çünkü düzen çözümü bulmuş, 7 kişiye

yaptıracağı işi yüklemiş benim sırtıma, bu düzende bu arkadaşlar daha çok bekleyecek.

Ben 5+2 olarak görev yapıyorum ama sadece 5+2 yok, bazısı da 1+3.

Büyük bir okulda müdür olarak görev yapan bir kişi yakın çevresindeki üç okulun da Müdür Yetkilisi olarak çalışıyor yani 1+3 oluyor. Çünkü o okullarda görev yapan öğretmenler 4C'li (sözleşmeli). Bu nedenle onlar imza yetkisi verilmeye dahi layık görülüyor.

Özellikle köy okullarında görev yapan meslektaşlarımızın çalışma koşullarının çok ağır olduğu, acı bir gerçek olarak durmaktadır.

Atama bekleyen öğretmenler bekletilerek sömürülmekte, yok sayılmakta; ancak atanmış öğretmenlerin durumu da çok farklı değil. Sözleşmeli, ücretli, kadrolu gibi farklı isimler verilerek sınıflandırılmakta. Ancak hepimizin de diplomasında öğretmen yazıyor.

Bir kişiye yedi kişinin işi yaptırılırken ek bir ücret de ödenmemektedir. Yoğun iş yükü altında ezilen biz öğretmenlerin sosyal ve özel hayatı kesinlikle kalmamaktadır.

Düzenin amacı da zaten budur. Biz emekçileri iş yükü altında ezmek; örgütlenecek, neler olup bittiğinin farkına varabilecek zamanımızın kalmamasını

sağlamak. Buraya kadar öğretmen olarak kendi iş yükümden bahsettim. Ama bu sömürünün çok önemli bir başka boyutu var:

ÖĞRENCİLER

Birçoğu 6-7 kardeş, yaşadıkları evler toprak yapı, hiçbirisinin kendine ait odası yok, anne -baba ve kardeşler hep si aynı odada kalan çocuklar.

Çocuk ödevini yapmıyor soruyorum NEDEN?

CEVAP: Öğretmenim kardeşim yırtıyor, kalemlerimi alıyor...

Geceleri uyku tutmuyor gözlerimi. Çünkü hiçbir şey öğretemiyorum. Bir ders saati 40 dakika, ilk ders soba yakmakla geçiyor. İkinci ders çocuklara ancak defter kitap çıkar, kalemi olmayana kalem ayarla vs. ders yine bitiyor. Amirler teftişe geliyor, söyledikleri şey şu: Hocam okuma yazma öğret, dört işlem yeter. Onlar da çok iyi biliyor o ortamda eğitim öğretimin olamayacağını.

Kulakların çok aşına olduğu bir cümle olacak ama **bu çocuklar geleceğimiz...** Bu sistem bu çocukların doğduğundan itibaren hiçe sayıp güzel yaşama hakkını, eğitim hakkını, çocuk olma hakkını... elinden almış bulunuyor.

Geleceğimiz için, çocuklarımız için, öğrencilerimiz için, kendimiz için, güzel bir dünya için...

Bize sunulan, dikte edilmeye çalışılan DÜZENDE değil; istediğimiz, kendi oluşturduğumuz şartlarda yaşamak ve öğretmen olmak dileğiyle.

(Antakya'dan ÖG okuru bir köy öğretmeni)

Gelecek ellerimizde şekillenecek

...
*dünyayı değiştirmeye
çalışan bir şairim ben
ressamlar fırçalarıyla
köylü orağıyla
işçi çekici ile bekler
biz ise mısralarımızla
bekleriz
umut dolu yarınları*

Bahk hafızalı bir halkız. Her şeyi çok çabuk unutuyoruz. Katliamlar, zulümler sanki hiç yaşanmamış gibi beynimizden silip atıyoruz. O katliamlar, o baskılar bir daha hiç yaşanmayacakmış gibi geliyor bize, sonra aynı katliam ve zulüm, aynı senaryo önümüze konuluyor.

Unutulmaması gereken bir nokta var. Bugünler dünlerden inşa edilmiştir. Yarınlar ise bugünlerden inşa edilecektir...

Yani bizler bugün ne ekersek yarın onu biçeceğiz. Geleceği bugünlerden yaratıyorsak, gelecek ellerimizdedir. Gelecek ellerimizde şekilleniyor. Ya bu sistemin celladı olacağız, onu kokmuş karanlığı tarihin çöplüğüne göndereceğiz ya da bir köle halinde yaşayıp hayatın her anında can çekişerek milyon kez korkuyla ölümü yaşayacağız. Ya da birer Spartacus olup baş kaldıracağız bu kölelik sistemine, onurlu bir davada ölümsüzleşeceğiz. Ölümün en güzelini yaşayacağız... Mao yoldaş diyor ya; **"Ölümler vardır kuş tüyü kadar hafif ölümler vardır tay dağından yüksek."**

Bir dava uğruna ölenlerdir yüksek olanlar. Yarınları değiştirmek istiyorsak bugünden atacağız tohumları. Mücadelenin zaferle sonuçlanması istiyorsak mücadele edeceğiz örgütleneceğiz, örgütleyeceğiz ve karşı koyacağız zulme.

Yılmadan, mücadele ile zaferin simgesi olan kızıl bayraklar, göklerde dalgalanacak. Umutlarımız ve inançlarımız var oldukça yakındır bize aydınlık yarınlar.

Yakındır kokmuş karanlığı tarihin çöplüğüne göndermek...

(Pertek'ten bir YDG'li)

*Beyaz günler güneşin ardında
kızillaşıyor
Bekliyor yığınlarını ve ötesini
Maden harmanının
hasadını toplamak için
Genç bir devrim fedaisi olarak
başlatıyor tarihi
Ve çirütiyor, teşhir ediyor
asırların sömürü ve zulmünü
İlan ederken bütün dünyaya
İşçilerin kardeşimiz olduğunu
Kılavuz oluyor bugün bizlere
Kurtuluşun yani devrimin
Uzun yürüyüşünde...!
(Antalya ÖG okuru)*

Çadırılı kralın petrol zengini çöl ülkesi

L
i
B
Y
A

Tunus ve Mısır'da diktatörlerin gitmesi gerektiği minvalinde yumuşak açıklamalar Libya'da "Kaddafi, yaptıklarının hesabını ödemeli"ye (Obama) dönüşmüştür.

Kuzey Afrika isyan dalgası şimdi Libya'yı kavurmaya başladı. Petrolün birleştirdiği aşiretlerden müteşekkil bu çöl ülkede despotun devrilmesi dalga merkezini oluşturan ülkelerdenkinden daha zor olacağı benziyor. Zira Muammer Kaddafi, "şehit olarak öleceğim" diyor.

Uzun yıllar İtalyan faşizminin amansız katliamlarına ev sahipliği yapan ülke, İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşından sonra Afrika'da "bağımsızlığını" kazanan ilk ülke oldu. Emperyalizmin geri sosyo-ekonomik sistemi olduğu gibi muhafaza ettiği ülkede hemen ardından keşfedilen zengin petrol yatakları Libya'nın her daim emperyalist güçlerin özel alakasına mazhar olmasının başlıca sebebiydi.

Bundan kırk iki yıl önce, askeri eğitimini İngiltere'de tamamlayıp ülkesine dönen ve o zamanlar sadece yirmi yedi yaşında genç bir albay olan Kaddafi Bingazi'den başlattığı darbe harekâtıyla yönetime el koymuştu. Mısır'ın milliyetçi lideri Nasır'ın etkisinde olduğu gözlemlenen bu genç albay, Libya Arap Sosyalist Cemahiriyesi olarak belirlemişti yeni devleti. Kitlelerin devleti anlamına gelen 'cemahiriye' sistemiyle amaçlanan kendisine destek veren aşiretlerin yönetime katılımını sağlamaktı. Bu yıllarda sosyalizmin halkların bilincinde hala var olan itibarı da devletin isimlendirmesinde ve politikalarında önemli bir faktördü.

"Kitlelerin katılımı" kulağa hoş gelse de siyasal sistem **ülke kaynaklarının aşiretler arasında dağıtımına** dayanan hassas dengelere sahiptir. Dengeler öylesine hassastır ki, Kaddafi'ye yönelen suikast girişimleri bitmek bilmemiştir.

İktidarın tepesinde Kaddafi, ailesi ve ailenin bağlı bulunduğu aşiret var. Bunların altında Devrim Komiteleri ve daha aşağıda bağlılık derecesine göre diğer aşiretler temsil yetmektedir. Sözde sosyalizmle harmanlanmış bir İslam sistemini benimseyen Kaddafi görünüşte emperyalizme kafa tutmaktan geri durmamaktadır.

Libya'nın kolay işlenebilen zengin petrol rezervleri Batı'ya kafa tutmadaki tek ciddi koz olarak öne çıkıyor. Hatta petrol o kadar kritik bir noktada duruyor ki, isyan eden aşiretler Kaddafi'yi petrol sevkiyatını kesmek tehdidiyle karşı karşıya bırakıyor.

Libya isyanı: Kuzey Afrika ve Ortadoğu isyan dalgasının bir parçası

Libya'da Kaddafi diktasına yönelen isyan muhakkak ki, Tunus'tan başlayan dalganın bir parçasıdır. Her ne kadar, Dünya Bankası verilerine göre kişi başına düşen milli gelir Afrika'daki en yüksek miktar olsa da yoksulluğun 'kader' olageldiği bir halk gerçekliği görmezden gelinemez. Ancak Libya, kendisini komşuları Mısır ve Tunus'tan bariz bir şekilde ayıran toplumsal dinamikleri barındırmaktadır.

Şimdiye kadar petrolün 'bütünlük' verdiği aşiretler topluluğu Libya'nın Tunus, bilhassa da Mısır gibi ulusal bir bütünlük arz etmediğinin açık bir göstergesidir. Yine aşiretler parametresinin Libya ordusunda karşılığını karma bir yapı olarak göstermesi de isyanı Mısır ve Tunus'tan farklı olarak şekillendiren başlıca bir nedendir. Protesto eden yığınlara saldırı talimatının bazı bürokrat ve askerlerce yerine getirilmesi işte bu karma yapının ürünüdür.

Ekonomideki kârı doğrudan belirleyen yönetimdeki temsil yetlerini yetersiz bulan aşiretlerin dalganın etkisiyle harekete geçmesi beklenir olmaktadır. Basın ve örgütlenme özgürlüğünün yok denecek kadar az olduğu siyasal baskı ortamı başkaldırıyı koşullayan özellikleri fazlasıyla bünyesinde taşımaktadır zaten.

Libya isyanı: Emperyalizmin farklı tutumuna mazhar olmakta

Tunus ve Mısır'da diktatörlerin gitmesi gerektiği minvalinde yumuşak açıklamalar Libya'da "Kaddafi, yaptıklarının hesabını ödemeli"ye (Obama) dönüşmüştür. ABD'nin ambargo koyma ve ilişkili tüm banka hesaplarını dondurma kararları, NATO'nun müda-

hale olasılıklarını, AB'nin yaptırımları gündeme getirmesi ilk başta; protestocuların katledilmesine yorumlanabilir. Filistin halkı örneğinde görülebileceği gibi siyonist İsrail devletinin uyguladığı mezalimi sessizlik düzeyinde geçiştiren emperyalizmin ezilen halkları umursamadığı gerçeği gün gibi açıktır oysa.

Emperyalizmin Kaddafi'ye yönelen bu sahte öfkесinin tek müsebbibi petrolden başka bir şey değildir. Zira Avrupa'da gerçekleştiren bazı silahlı saldırılardan Kaddafi'yi sorumlu tutan ABD, Libya halkının üzerine bomba yağdırmaktan geri durmamıştır. Libya'nın asli bir bütünlüğü asla yakalayamamış toplumsal yapısını ve hâlihazırda isyan dalgasını fırsat bilen emperyalist güçlerin yegâne derdinin, petrol pastasından parsayı toplamak olduğunu tespit için allame olmaya lüzum yoktur.

Libya isyanı: Emperyalist müdahalede boğulmaya açık meşruluk

Daha fazla pay peşindeki aşiretlerin çıkarları pahasına isyana verdiği destek ve teşvike rağmen Libya'daki isyan meşrudur. Zira zulmün olduğu her yerde isyan meşru bir nitelik arz edecektir.

Kaddafi'nin kullandığı ve kullanmaktan imtina etmeyeceği şiddet faktörü ve çıkar ilişkileri düşünüldüğünde Kaddafi'ye karşı ayaklanan aşiretlerin emperyalizmle ittifak arayışı, hatta ittifak hali uzak bir ihtimal olmaktan çıkmaktadır. Bu gerçeklikte sunulan emperyalist destek tek başına isyan durumunu gayri meşru yapmaya yetmeyecekse de doğrudan emperyalist müdahale olasılığı karşısında alınacak pozisyon meşruiyeti belirleme yetisine sahip olacaktır.

İsyan karşısında sıkışan Kaddafi, aslında sonunun geldiğinin farkındadır. Pervasız saldırıları, saldırı tehditleriyle birlikte ekonomik iyileştirme uygulamaları (her aileye 640 liraya varan yardım ve bazı memurların maaşlarında yapılan muazzam zamlar) bir diktatörün umarsız salvoları olarak kalmaya

mahkumdur.

Bin Ali ve Mübarek gibi yolsuzluklara bulaşmadığı ileri sürülen Kaddafi bir nevi kendi yarattığı sisteminin kurbanı olmakla karşı karşıyadır. Üstelik fırsatları lehlerine çevirmekte ustalaşan riyakâr emperyalist burjuvazinin tahammül sınırlarını aşan millileştirme uygulamaları malum sona davetiye çıkarmıştır.

Ne olursa olsun, kralları deviren kitleler kukla kralların sırtını sıvazlayan emperyalist güçleri parçalayacak kudreti er ya da geç göstereceklerdir. Bu defa kendi sisteminin kurbanı emperyalizm olacaktır.

İsyan ateşi Irak'ta

Direniş ve isyan ikliminden etkilenen Irak'ta halk, yoksulluğu protesto ederek sokaklara döküldü.

Ülkenin güneyindeki Felluce'de bin kişi, Belediye Başkanlığının önünde toplanarak, hizmetlerin iyileştirilmesi ve yolsuzlukla mücadele edilmesini istedi. Eylem sırasında bir kişi kendini yakmaya çalıştı. Kerkük'te de 100 kişi İl Meclisi binası önünde bir araya gelerek yoksulluğu protesto etti. Eylemler Basra'ya da sıçradı. Kut kentinde polis, Irak hükümetini protesto eden halkın üzerine ateş açtı, üç kişiyi katletti. Vassit'te ise yolsuzluk yapan yetkililerin görevden alınması ve temel hizmetlerin iyileştirilmesini isteyen yaklaşık 2 bin kişi hükümet binalarını ateşe verdi.

İsyan korkusu koltuğundan etti

Tüm bölgeye yayılan isyanların ülkesine sıçramasından korkan Sudan Devlet Başkanı Ömer Hasan El Beşir, bir daha aday olmayacağını açıkladı. Ülkenin demokratikleşmesi yönündeki reformlar çerçevesinde başkanlık koltuğuna veda etmeye hazırlandığını duyuran El Beşir'in bu manevrasının ne kadar işe yarayacağını önümüzdeki günlerde göreceğiz.